

PRAWO KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

Komentarz

redakcja naukowa Maciej Rogalski

Krzysztof Kawalek, Wojciech Krupa
Maciej Rogalski, Marlena Wach

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

PRAWO KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

Komentarz

redakcja naukowa Maciej Rogalski

Krzysztof Kawalek, Wojciech Krupa
Maciej Rogalski, Marlena Wach

KOMENTARZE PRAKTYCZNE

Stan prawny na 10 lutego 2025 r.

Recenzent

Dr hab. Bartłomiej Nowak, prof. Akademii Leona Koźmińskiego

Wydawczyni

Monika Pawłowska

Redaktorka prowadząca

Katarzyna Gierłowska

Opracowanie redakcyjne

Violet Design

Projekt okładek serii

Wojtek Janikowski, Przemek Dębowski

Poszczególne komentarze do artykułów opracowali:

Krzysztof Kawalek – art. 23–29, 159–167, 355–375, 406–420

Wojciech Krupa – art. 4–5, 7, 10, 13–18, 172–174, 176–199, 201, 203–205, 208–211, 220–222,
225–235, 238–257, 263, 282–287, 289–292, 294–297, 299–302, 304–308

Maciej Rogalski – art. 30–54, 61–137, 323–326, 332–339, 376–405, 444–450

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa – art. 1–3, 6, 8–9, 11–12, 19–22, 168–171, 175, 200, 202,
206–207, 212–219, 223–224, 236–237, 258–262, 288, 293, 298, 303

Maciej Rogalski, Marlena Wach – art. 327

Marlena Wach – art. 55–60, 138–158, 264–281, 310–322, 328–331, 340–354, 421–443

Marlena Wach, Wojciech Krupa – art. 309

© Copyright by Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., 2025

ISBN 978-83-8390-336-1

Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o.

Dział Praw Autorskich

01-208 Warszawa, ul. Przyokopowa 33

tel. +48 728 313 462

e-mail: PL-ksiazki@wolterskluwer.com

księgarnia internetowa www.profinfo.pl

Spis treści

Wykaz skrótów	19
Wstęp	29

Ustawa z dnia 12 lipca 2024 r. Prawo komunikacji elektronicznej

Dział I. Przepisy ogólne	33
Rozdział 1. Zakres ustawy	33
Art. 1. [Zakres podmiotowy i przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej]	33
Art. 2. [Definicje legalne]	42
Art. 3. [Przepisy międzynarodowe]	88
Art. 4. [Uwzględnianie wytycznych i zaleceń Komisji Europejskiej]	93
Rozdział 2. Wykonywanie działalności telekomunikacyjnej	96
Oddział 1. Wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych i rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji	96
Art. 5. [Obowiązek uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych lub rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji]	96
Art. 6. [Wniosek o wpis do rejestru PT]	103
Art. 7. [Wniosek o wpis do rejestru JST]	112
Art. 8. [Dokonanie wpisu do rejestru PT albo rejestru JST]	116
Art. 9. [Treść rejestru PT]	119
Art. 10. [Treść rejestru JST]	120
Art. 11. [Zaświadczenie o wpisie]	121
Art. 12. [Obowiązek aktualizacji danych w rejestrach]	124
Art. 13. [Wykreślenie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru]	126
Art. 14. [Tryb wykreślenia z rejestru JST]	129
Art. 15. [Wniosek o wykreślenie z rejestru PT albo rejestru JST]	130
Art. 16. [Ponowny wpis do rejestru PT]	132
Art. 17. [Tryb składania wniosków]	134
Art. 18. [Komunikacja z BEREC]	137
Oddział 2. Obowiązki informacyjne i sprawozdawcze	138
Art. 19. [Obowiązki informacyjne wykonywane na żądanie]	138
Art. 20. [Obowiązki sprawozdawcze]	142
Art. 21. [Dostęp do informacji BEREC, KE i innych państw członkowskich]	145
Art. 22. [Zastrzeżenie informacji oraz dokumentów]	146

Rozdział 3. Opłaty	150
Art. 23. [Opłata telekomunikacyjna]	150
Art. 24. [Roczne opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością]	156
Art. 25. [Opłaty za prawo do wykorzystywania zasobów numeracji]	163
Art. 26. [Pobieranie opłat przez UKE]	166
Art. 27. [Stosowanie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji]	168
Art. 28. [Stosowanie przepisów Ordynacji podatkowej]	168
Art. 29. [Koszty związane z rejestracją]	169
Rozdział 4. Konsultacje	170
Oddział 1. Postępowanie konsultacyjne	170
Art. 30. [Sprawy, w których prowadzone jest postępowanie konsultacyjne]	170
Art. 31. [Rozpoczęcie postępowania konsultacyjnego]	174
Art. 32. [Wydanie rozstrzygnięcia bez przeprowadzenia postępowania konsultacyjnego]	177
Art. 33. [Informacje o postępowaniu konsultacyjnym]	179
Art. 34. [Wyłączenie przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego]	179
Oddział 2. Postępowanie konsolidacyjne	180
Art. 35. [Rozpoczęcie postępowania konsolidacyjnego]	180
Art. 36. [Rozstrzygnięcie]	184
Art. 37. [Wątpliwości co do zgodności rozstrzygnięcia z prawem Unii Europejskiej]	186
Art. 38. [Powiadomienia o wydaniu rozstrzygnięcia]	187
Rozdział 5. Zadania i obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego	188
Art. 39. [Sytuacja szczególnego zagrożenia]	189
Art. 40. [Obowiązki nakładane w sytuacji szczególnego zagrożenia]	195
Art. 41. [Nieodpłatne udostępnienie urządzeń telekomunikacyjnych niezbędnych do przeprowadzenia akcji ratowniczej]	203
Art. 42. [Zastosowanie urządzeń uniemożliwiających telekomunikację na określonym obszarze]	206
Art. 43. [Warunki dostępu i utrwalania]	207
Art. 44. [Zawieszenie obowiązku zapewnienia warunków dostępu i utrwalania]	222
Art. 45. [Przygotowanie technicznych i organizacyjnych warunków udostępniania przetwarzanych danych]	225
Art. 46. [Rozporządzenie Rady Ministrów]	226
Art. 47. [Retencja danych]	230
Art. 48. [Przekazywanie danych w przypadku zaprzestania działalności przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego]	237
Art. 49. [Zakres danych podlegających retencji]	239
Art. 50. [Powierzenie wykonywania obowiązków innemu przedsiębiorcy]	243
Art. 51. [Jednostka lub osoba uprawniona do reprezentowania przedsiębiorcy]	245
Art. 52. [Udostępnianie uprawnionym podmiotom informacji o przeniesionych numerach]	247
Art. 53. [Blokowanie połączeń lub komunikatów elektronicznych]	248
Art. 54. [Przekazywanie danych dotyczących infrastruktury telekomunikacyjnej]	249
Rozdział 6. Satelitarna usługa publiczna o regulowanym dostępie	252
Art. 55. [Zadania ministra właściwego do spraw wewnętrznych oraz Szefa ABW w zakresie PRS]	252
Art. 56. [Użytkownicy PRS]	254

Art. 57.	[Pozwolenie PRS na dostęp do PRS lub na produkowanie sprzętu na potrzeby PRS, opracowywanie technologii PRS]	255
Art. 58.	[Zezwolenie na wywóz poza UE oraz transfer wewnątrzunijny sprzętu lub technologii opracowanych na potrzeby PRS]	259
Art. 59.	[Kontrolę użytkowników PRS]	261
Art. 60.	[Upoważnienie do wydania aktu wykonawczego]	262
Dział II.	Gospodarowanie częstotliwościami i zasobami numeracji	264
Rozdział 1.	Gospodarowanie częstotliwościami	264
Art. 61.	[Pojęcie grupy kapitałowej]	264
Art. 62.	[Krajowa Tablica Przeznaczeń Częstotliwości]	268
Art. 63.	[Plany zagospodarowania częstotliwości]	274
Art. 64.	[Termin wykorzystywania częstotliwości zharmonizowanych na potrzeby usług szerokopasmowych]	278
Art. 65.	[„Alternatywne wykorzystanie” częstotliwości]	280
Art. 66.	[Europejski System Zarządzania Ruchem Kolejowym]	282
Art. 67.	[Częstotliwości dla sieci przesyłu paliw gazowych, płynnych lub energii elektrycznej]	283
Art. 68.	[Porozumienie z Przewodniczącym KRRiT]	284
Art. 69.	[Warunki dla rezerwacji częstotliwości]	288
Art. 70.	[Niestosowanie przepisów o rezerwacji częstotliwości]	291
Art. 71.	[Koordynacja wykorzystania częstotliwości]	291
Art. 72.	[Przydział częstotliwości]	292
Art. 73.	[Warunki uzyskania przydziału częstotliwości]	293
Art. 74.	[Treść przydziału częstotliwości]	296
Art. 75.	[Okres przydziału częstotliwości]	298
Art. 76.	[Termin przydziału częstotliwości]	298
Art. 77.	[Przydział częstotliwości dla kilku użytkowników]	299
Art. 78.	[Cofnięcie, zmiana lub zawieszenie przydziału częstotliwości]	300
Art. 79.	[Odmowa przydziału częstotliwości]	303
Art. 80.	[Okres rezerwacji częstotliwości]	304
Art. 81.	[Projekt rozstrzygnięcia]	306
Art. 82.	[Termin wydania decyzji w sprawie rezerwacji częstotliwości]	307
Art. 83.	[Rezerwacja częstotliwości na rzecz użytkowników niebędących użytkownikami rządowymi]	309
Art. 84.	[Udostępnienie decyzji]	309
Art. 85.	[Rezerwacja częstotliwości na rzecz kilku użytkowników]	310
Art. 86.	[Rozstrzyganie sporów dotyczących współużytkowania częstotliwości]	311
Art. 87.	[Treść rezerwacji częstotliwości]	313
Art. 88.	[Ograniczenia w rezerwacji częstotliwości]	320
Art. 89.	[Zmiana rezerwacji częstotliwości]	323
Art. 90.	[Informacja o wszczęciu postępowania w sprawie zmiany lub cofnięcia rezerwacji częstotliwości]	325
Art. 91.	[Zwolnienie części pojemności multipleksu objętego rezerwacją]	326
Art. 92.	[Przedłużenie rezerwacji częstotliwości zharmonizowanych na potrzeby systemów szerokopasmowych]	327
Art. 93.	[Dokonanie lub odmowa dokonania rezerwacji częstotliwości zharmonizowanych na kolejny okres]	330
Art. 94.	[Wniosek o dokonanie rezerwacji częstotliwości na cele rozpowszechniania programów]	334
Art. 95.	[Zmiana podmiotu dysponującego rezerwacją częstotliwości]	335
Art. 96.	[Wydzierżawienie lub przekazanie do użytkowania częstotliwości]	342

Art. 97.	[Zobowiązanie podmiotu do wykorzystywania częstotliwości w sposób zgodny ze zobowiązaniami wskazanymi w rezerwacji częstotliwości]	346
Art. 98.	[Wspieranie równoprawnej i skutecznej konkurencji]	347
Art. 99.	[Zmiana lub cofnięcie rezerwacji częstotliwości]	349
Art. 100.	[Odmowa udzielenia rezerwacji częstotliwości]	357
Art. 101.	[Ostateczna decyzja o zmianie rezerwacji częstotliwości przeznaczonych do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów]	363
Art. 102.	[Wygaśnięcie rezerwacji częstotliwości na rozpowszechnianie programów]	364
Art. 103.	[Ponowna rezerwacja częstotliwości po jej cofnięciu]	364
Art. 104.	[Informacja o zajętych zasobach częstotliwości]	366
Art. 105.	[Postępowanie selekcyjne]	370
Art. 106.	[Organ prowadzący postępowanie selekcyjne]	372
Art. 107.	[Odrębność postępowania selekcyjnego]	372
Art. 108.	[Postępowanie konsultacyjne]	375
Art. 109.	[Forum wzajemnej oceny]	376
Art. 110.	[Ogłoszenie postępowania selekcyjnego]	379
Art. 111.	[Odwołanie postępowania selekcyjnego]	379
Art. 112.	[Dokumentacja postępowania selekcyjnego]	380
Art. 113.	[Wymagania i ograniczenia w przetargu lub aukcji]	382
Art. 114.	[Wadium]	385
Art. 115.	[Depozyt]	387
Art. 116.	[Oferta]	389
Art. 117.	[Kryteria oceny ofert]	390
Art. 118.	[Badanie ofert]	392
Art. 119.	[Brak możliwości wycofania ofert]	392
Art. 120.	[Podmiot wyłoniony]	393
Art. 121.	[Postępowanie w sprawie rezerwacji częstotliwości]	396
Art. 122.	[Uznanie postępowania selekcyjnego za nierozstrzygnięte]	397
Art. 123.	[Unieważnienie postępowania selekcyjnego]	399
Art. 124.	[Czynności niezbędne do usunięcia naruszeń]	403
Art. 125.	[Wznowienie postępowania w sprawie rezerwacji częstotliwości]	407
Art. 126.	[Rozporządzenie w sprawie postępowań selekcyjnych]	410
Art. 127.	[Przeprowadzenie postępowania selekcyjnego wspólnie z organem innego państwa członkowskiego]	411
Art. 128.	[Przydział częstotliwości]	412
Art. 129.	[Wymagania dla przydziału częstotliwości]	413
Art. 130.	[Treść przydziału częstotliwości]	417
Art. 131.	[Okres przydziału częstotliwości]	420
Art. 132.	[Termin przydziału częstotliwości]	421
Art. 133.	[Informacja o dokonaniu przydziału częstotliwości]	422
Art. 134.	[Przydział częstotliwości na rzecz kilku użytkowników]	422
Art. 135.	[Cofnięcie lub zmiana przydziału częstotliwości]	425
Art. 136.	[Odmowa dokonania przydziału częstotliwości]	428
Art. 137.	[Odpowiednie stosowanie przepisów do odmowy, zmiany lub cofnięcia przydziału częstotliwości]	430
Rozdział 2.	Używanie i obsługa urządzeń radiowych	431
Art. 138.	[Wymóg uzyskania pozwolenia radiowego]	431
Art. 139.	[Urządzenia radiowe wykorzystywane przez użytkowników rządowych]	433
Art. 140.	[Elementy pozwolenia radiowego]	434
Art. 141.	[Określenie warunków wykorzystywania częstotliwości]	436
Art. 142.	[Przesłanki wydania pozwolenia radiowego]	438

Art. 143. [Pozwolenia radiowe wydawane w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej]	441
Art. 144. [Przeprowadzenie egzaminu w służbie radiokomunikacyjnej amatorskiej]	443
Art. 145. [Używanie urządzeń radiowych niewymagających pozwolenia radiowego]	445
Art. 146. [Cofnięcie lub zmiana pozwolenia radiowego]	447
Art. 147. [Rejestr urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia radiowego]	450
Art. 148. [Wniosek o wpis do rejestru urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia radiowego]	452
Art. 149. [Dokonanie wpisu urządzenia radiowego do rejestru urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia radiowego]	454
Art. 150. [Zmiana wpisu w rejestrze urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia radiowego]	456
Art. 151. [Wykreślenie wpisu do rejestru urządzeń radiowych używanych bez pozwolenia radiowego]	457
Art. 152. [Dopuszczenie czasowego używania urządzenia radiowego w zakresach częstotliwości cywilnych lub cywilno-rządowych]	459
Art. 153. [Zezwolenie na czasowe używanie urządzenia radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego]	461
Art. 154. [Publikacja informacji o wydanych pozwoleniach radiowych, rezerwacjach częstotliwości oraz decyzjach o zezwoleniu na czasowe używanie urządzeń radiowych]	464
Art. 155. [Zgoda Prezesa UKE na czasowe używanie urządzenia radiowego przez misje dyplomatyczne]	465
Art. 156. [Zgoda Ministra Obrony Narodowej na czasowe używanie urządzenia radiowego przez misje dyplomatyczne]	467
Art. 157. [Dokumenty uprawniające do obsługiwaniania urządzenia radiowego nadawczego lub nadawczo-odbiorczego]	469
Art. 158. [Świadectwo operatora urządzeń radiowych]	471
Rozdział 3. Gospodarowanie zasobami numeracji	474
Art. 159. [Przyznawanie prawa do wykorzystywania zasobów numeracji]	474
Art. 160. [Odmowa przyznania prawa do wykorzystywania zasobów numeracji]	477
Art. 161. [Cofnięcie i zmiana zakresu prawa do wykorzystywania numeracji]	478
Art. 162. [Delegacje ustawowe do wydania rozporządzeń]	483
Art. 163. [Tablice Zagospodarowania Numeracji]	485
Art. 164. [Udostępnianie zasobów numeracji]	486
Art. 165. [Numer 112]	488
Art. 166. [Znaki identyfikujące abonenta. Odpowiednie stosowanie przepisów]	490
Art. 167. [Zmiana numeracji]	491
Dział III. Dostęp telekomunikacyjny	494
Rozdział 1. Zasady zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego	494
Art. 168. [Źródła stosunków cywilnoprawnych]	494
Art. 169. [Ustawowy obowiązek negocjacji]	495
Art. 170. [Obowiązek prowadzenia negocjacji w zakresie połączenia sieci]	497
Art. 171. [Treść umowy o połączeniu sieci]	500
Art. 172. [Odłączenie sieci użytkownika rządowego]	508
Art. 173. [Dostęp do okablowania budynkowego]	510
Art. 174. [Określenie ramowych warunków dostępu symetrycznego]	515
Art. 175. [Jawność umów o dostępie]	521

Rozdział 2. Obowiązki dostępne symetryczne	523
Art. 176. [Dostęp symetryczny – definicja]	523
Art. 177. [Rozszerzony dostęp do okablowania]	525
Art. 178. [Obowiązek połączenia sieci oraz zapewnienia interoperacyjności sieci]	528
Art. 179. [Obowiązki w zakresie dostępu symetrycznego w odniesieniu do częstotliwości]	530
Art. 180. [Współużytkowanie infrastruktury telekomunikacyjnej posadowionej na nieruchomości]	534
Art. 181. [Przegląd decyzji w sprawie obowiązków dostępowych symetrycznych]	539
Rozdział 3. Koordynacja dostępu telekomunikacyjnego	540
Art. 182. [Decyzje sporne]	540
Art. 183. [Mediacje pracownika UKE]	548
Art. 184. [Osoba mediatora]	549
Art. 185. [Decyzja zastępująca umowę o dostępie]	551
Art. 186. [Nakładanie obowiązków w procedurze rozstrzygania sporów]	561
Art. 187. [Współużytkowanie częstotliwości]	562
Art. 188. [Uprawnienia Prezesa UKE do działania z urzędu w zakresie zmiany stosunków cywilnoprawnych, których źródłem jest umowa lub decyzja o dostępie]	564
Art. 189. [Wygaśnięcie decyzji o dostępie]	567
Art. 190. [Dochodzenie roszczeń z decyzji o dostępie]	570
Art. 191. [Spory transgraniczne]	571
Rozdział 4. Decyzje obszarowe w zakresie dostępu telekomunikacyjnego	573
Art. 192. [Decyzje obszarowe]	573
Art. 193. [Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego]	579
Art. 194. [Przegląd decyzji obszarowych]	580
Art. 195. [Publiczne obwieszczenie]	581
Art. 196. [Składanie stanowisk przed wydaniem decyzji obszarowej]	583
Art. 197. [Ogłoszenie decyzji obszarowej]	585
Dział IV. Regulowanie rynku komunikacji elektronicznej	588
Rozdział 1. Analiza rynków i nakładanie obowiązków regulacyjnych	588
Art. 198. [Analiza rynku w zakresie produktów lub usług komunikacji elektronicznej]	588
Art. 199. [Analiza rynków ponadnarodowych]	591
Art. 200. [Analiza rynku właściwego]	593
Art. 201. [Metoda analizy rynku]	599
Art. 202. [Rynek konkurencyjny]	601
Art. 203. [Rynek niekonkurencyjny]	604
Art. 204. [Odpowiednie stosowanie przepisów do zmodyfikowanych rynków właściwych]	608
Art. 205. [Przedsiębiorca wyłącznie hurtowy]	610
Art. 206. [Uchylenie obowiązków na rynku niekonkurencyjnym w stosunku do operatorów, którzy utracili znaczącą pozycję rynkową]	612
Art. 207. [Pozycja dominująca]	614
Art. 208. [Przeniesienie pozycji znaczącej na rynek powiązany]	617
Art. 209. [Konsultacje z BEREC]	618
Art. 210. [Zmiana obowiązków regulacyjnych]	619

Rozdział 2. Obowiązki na rynkach hurtowych	620
Art. 211. [Dostęp do obiektów inżynierii lądowej i wodnej]	620
Art. 212. [Obowiązek zapewnienia dostępu]	623
Art. 213. [Określenie warunków dostępu telekomunikacyjnego]	629
Art. 214. [Obowiązek niedyskryminacji]	633
Art. 215. [Obowiązek przejrzystości]	638
Art. 216. [Obowiązek rachunkowości regulacyjnej]	641
Art. 217. [Obowiązek cenowy]	643
Art. 218. [Weryfikacja obowiązków w zakresie kontroli cen]	648
Art. 219. [Opłaty związane z realizacją uprawnień abonenta do przeniesienia numeru oraz do wyboru dostawcy usług]	652
Art. 220. [Maksymalna wysokość opłat za zakańczanie połączeń]	653
Art. 221. [Oferta ramowa]	657
Art. 222. [Procedura wprowadzenia oferty ramowej]	665
Art. 223. [Inne obowiązki regulacyjne]	676
Art. 224. [Obowiązek uzyskania zgody KE na nałożenie innych obowiązków regulacyjnych]	677
Art. 225. [Separacja funkcjonalna]	678
Art. 226. [Skoordynowana analiza rynków właściwych]	682
Art. 227. [Separacja funkcjonalna a inne obowiązki regulacyjne]	683
Art. 228. [Osoba kierująca wydzieloną jednostką organizacyjną]	684
Art. 229. [Wydzielona jednostka organizacyjna jako oddział]	686
Art. 230. [Dobrowolna separacja strukturalna]	688
Rozdział 3. Migracja z infrastruktury objętej obowiązkami regulacyjnymi	694
Art. 231. [Migracja do sieci NGN]	694
Art. 232. [Załączniki do powiadomienia o zamiarze migracji z infrastruktury objętej obowiązkami regulacyjnymi]	696
Art. 233. [Decyzja w sprawie zatwierdzenia powiadomienia o zamiarze migracji z infrastruktury objętej obowiązkami regulacyjnymi]	697
Art. 234. [Uchylenie obowiązków regulacyjnych w zakresie dostępu telekomunikacyjnego do sieci miedzianej lub infrastruktury niezbędnej do eksploatacji sieci miedzianej]	700
Art. 235. [Połączenie postępowań w sprawach zatwierdzenia powiadomień o zamiarze migracji z infrastruktury objętej obowiązkami regulacyjnymi]	701
Rozdział 4. Ograniczenia na rynkach detalicznych	702
Art. 236. [Regulacja rynku detalicznego]	702
Art. 237. [Zatwierdzanie informacji przedumownych]	708
Rozdział 5. Szczegółowe warunki regulacyjne	711
Art. 238. [Szczegółowe warunki regulacyjne]	711
Art. 239. [Postępowanie w sprawie zatwierdzenia szczegółowych warunków regulacyjnych]	712
Art. 240. [Decyzja Prezesa UKE]	713
Art. 241. [Przesłanki zatwierdzenia szczegółowych warunków regulacyjnych]	714
Rozdział 6. Szczegółowe warunki inwestowania	715
Art. 242. [Propozycja zobowiązań]	715
Art. 243. [Wymogi odnoszące się do propozycji zobowiązań]	720
Art. 244. [Odmowa zatwierdzenia propozycji zobowiązań]	722
Art. 245. [Konsultacje]	723
Art. 246. [Wstępna ocena propozycji zobowiązań]	723

Art. 247. [Decyzja Prezesa UKE]	724
Art. 248. [Deregulacja sieci o bardzo dużej przepustowości]	726
Art. 249. [Przesłanki oceny oferty wspóln inwestycji]	728
Art. 250. [Otwartość oferty wspóln inwestycji]	733
Art. 251. [Wpływ oferty wspóln inwestycji na konkurencję]	735
Art. 252. [Zapewnienie dostępu przez spółkę <i>joint-venture</i>]	737
Art. 253. [Dostęp telekomunikacyjny w ramach wspóln inwestycji]	738
Art. 254. [Obowiązki w zakresie cesji]	739
Art. 255. [Uprawnienia Prezesa UKE]	741
Art. 256. [Sprawozdanie z realizacji umowy wspóln inwestycji]	742
Art. 257. [Umowa inwestycyjna]	743
Rozdział 7. Rachunkowość regulacyjna i kalkulacja kosztów	748
Art. 258. [Istota i cel rachunkowości regulacyjnej]	748
Art. 259. [Podmioty prowadzące rachunkowość regulacyjną i kalkulację kosztów]	750
Art. 260. [Delegacja ustawowa]	751
Art. 261. [Przechowywanie dokumentacji]	752
Art. 262. [WACC oraz procedura zatwierdzania instrukcji i opisu kalkulacji kosztów]	754
Art. 263. [Publikacja instrukcji i opisu kalkulacji kosztów]	759
Dział V. Operator multipleksu i dostęp do multipleksu	761
Art. 264. [Wyłączenie stosowania wybranych przepisów do dostępu do multipleksu]	761
Art. 265. [Obowiązki operatora multipleksu wobec nadawców posiadających koncesję na rozpowszechnianie programów w tym multipleksie]	762
Art. 266. [Obowiązek prowadzenia negocjacji o zawarcie umowy o dostępie do multipleksu]	765
Art. 267. [Treść umowy o dostępie do multipleksu]	766
Art. 268. [Wniosek o wydanie przez Prezesa UKE decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy operatora multipleksu i nadawcy]	768
Art. 269. [Treść i znaczenie decyzji w sprawie rozstrzygnięcia kwestii spornych lub określenia warunków współpracy operatora multipleksu i nadawcy]	771
Art. 270. [Zmiana umowy lub decyzji o dostępie do multipleksu]	773
Art. 271. [Wyłączenie stosowania przepisów w przypadku rezerwacji częstotliwości na rzecz kilku użytkowników]	775
Dział VI. Urządzenia radiowe	777
Art. 272. [Przepisy regulujące ocenę zgodności urządzeń radiowych]	777
Art. 273. [Wymagania wobec urządzeń radiowych]	778
Art. 274. [Klasy urządzeń radiowych]	782
Art. 275. [Obowiązki informacyjne podmiotu wprowadzającego do obrotu lub oddającego do użytku urządzenie radiowe wobec Prezesa UKE]	784
Art. 276. [Ekspozowanie urządzeń radiowych na targach, wystawach i pokazach]	786
Art. 277. [Informacje dołączane do urządzenia radiowego]	787
Art. 278. [Gniazdo ładowania urządzenia radiowego; ładowarki]	789
Art. 279. [Rejestracja typów urządzeń radiowych w centralnym systemie]	791
Art. 280. [Oznakowanie CE umieszczane na urządzeniu radiowym]	793
Art. 281. [Dokumentacja techniczna urządzenia radiowego]	795

Dział VII. Publicznie dostępne usługi komunikacji elektronicznej	797
Rozdział 1. Przepis ogólny	797
Art. 282. [Zakres przedmiotowy działu VII]	797
Rozdział 2. Prawa użytkowników końcowych	798
Art. 283. [Wyłączenie niektórych mikroprzedsiębiorców]	798
Art. 284. [Umowa o świadczenie usług komunikacji elektronicznej]	799
Art. 285. [Informacje przedumowne]	808
Art. 286. [Sposób przedstawienia informacji przedumownych]	825
Art. 287. [Zwięzłe podsumowanie warunków umowy]	829
Art. 288. [Treść umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej w obrocie konsumenckim]	832
Art. 289. [Umowy <i>prepaid</i>]	840
Art. 290. [Umowy zawierane <i>per facta concludentia</i>]	842
Art. 291. [Dostarczanie wzorców umownych dla osób z niepełnosprawnościami]	843
Art. 292. [Rozszerzenie uprawnień konsumenckich na innych abonentów]	844
Art. 293. [Umowa z abonentami innymi niż konsumenci]	846
Art. 294. [Doręczenie umowy oraz wzorców na trwałym nośniku]	853
Art. 295. [Obowiązki dostawców usług związane z zawieraniem umów w formie dokumentowej]	854
Art. 296. [Rejestracja abonentów]	858
Art. 297. [Zasady wydawania kopii lub wtórników kart lub innych urządzeń służących do identyfikacji abonenta w publicznej sieci telekomunikacyjnej]	862
Art. 298. [Zakaz dyskryminacji]	865
Art. 299. [Umowa o realizację przyłącza telekomunikacyjnego]	869
Art. 300. [Informacje dla użytkowników z niepełnosprawnościami]	875
Art. 301. [Okres obowiązywania umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej]	877
Art. 302. [Rozwiązanie umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej]	879
Art. 303. [Obowiązek zapewnienia połączenia z konsultantem]	881
Art. 304. [Odszkodowanie za rozwiązanie umowy]	882
Art. 305. [Oferty związane]	885
Art. 306. [Ustawowe przesłanki zmiany umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej]	887
Art. 307. [Zmiana umowy zawartej na czas określony]	892
Art. 308. [Zmiana umowy zawartej na czas nieokreślony]	895
Art. 309. [Odszkodowanie należne dostawcy usług telekomunikacyjnych w przypadku zachowania przez abonenta promocyjnego urządzenia końcowego przy wypowiedzeniu umowy]	896
Art. 310. [Usunięcie ograniczeń w zakresie korzystania z promocyjnego urządzenia końcowego]	900
Art. 311. [Publikacja przez Prezesa UKE informacji dotyczących podstawowych praw i obowiązków abonentów]	901
Art. 312. [Metoda pomiaru prędkości transmisji danych]	903
Art. 313. [Dostęp użytkowników końcowych do porównywarki ofert dostępu do internetu]	906
Art. 314. [Certyfikacja porównywarki ofert dostępu do internetu]	908
Art. 315. [Zapewnienie przez Prezesa UKE dostępu do porównywarki ofert dostępu do internetu]	910
Art. 316. [Nałożenie obowiązku publikacji informacji o jakości świadczonych usług oraz o środkach zapewniających użytkownikom końcowym z niepełnosprawnościami równorzędny dostęp do tych usług]	912

Art. 317. [Zapewnienie konsumentowi dostępu do informacji o wykorzystanym czasie lub ilości wykorzystanych danych lub jednostek taryfikacyjnych]	915
Art. 318. [Prawo do zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu]	917
Art. 319. [Środki przysługujące w przypadku niezapewnienia dostępu do internetu przez nowego dostawcę usługi]	920
Art. 320. [Obowiązek zapewnienia możliwości realizacji prawa do zmiany dostawcy usługi dostępu do internetu]	922
Art. 321. [System teleinformatyczny wymiany komunikatów na potrzeby realizacji uprawnienia do zachowania ciągłości świadczenia usługi dostępu do internetu w przypadku zmiany dostawcy tej usługi]	924
Art. 322. [Zmiana dostawcy usługi dostępu do internetu a przeniesienie numeru]	926
Art. 323. [Zmiana przydzielonego numeru]	928
Art. 324. [Przeniesienie przydzielonego numeru w ramach istniejącej sieci tego samego operatora]	929
Art. 325. [Przeniesienie przydzielonego numeru do istniejącej sieci operatora]	931
Art. 326. [Nieprzeniesienie lub opóźnienie w przeniesieniu przydzielonego numeru]	942
Art. 327. [Baza danych zawierająca przeniesione numery]	943
Art. 328. [Wybór dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych]	946
Art. 329. [Zapewnienie uprawnień abonentowi]	948
Art. 330. [Wniosek o zmianę dostawcy usługi dostępu do internetu, zmianę przydzielonego numeru lub przeniesienie numeru]	950
Art. 331. [Zwrot środków <i>prepaid</i>]	953
Art. 332. [Spis abonentów]	956
Art. 333. [Udostępnienie danych do spisu abonentów]	958
Art. 334. [Wybierania wieloczęstotliwościowe]	960
Art. 335. [Przekazywanie danych i sygnałów w celu ułatwienia oferowania udogodnień]	961
Art. 336. [Informacja o lokalizacji zakończenia sieci]	962
Art. 337. [Udostępnianie informacji dotyczących lokalizacji zakończenia sieci]	972
Art. 338. [Dostęp do usług w Unii Europejskiej]	976
Art. 339. [Uniemożliwienie używania skradzionych albo zgubionych telekomunikacyjnych urządzeń końcowych]	978
Art. 340. [Dostęp do udogodnień i usług zapewniany użytkownikom końcowym z niepełnosprawnościami]	981
Art. 341. [Świadczenie usług z dodatkowym świadczeniem]	984
Art. 342. [Określenie progu kwotowego dla usług z dodatkowym świadczeniem]	986
Art. 343. [Blokowanie połączeń związanych z dodatkowymi świadczeniami]	989
Art. 344. [Konsekwencje naruszenia obowiązków podczas realizowania przez dostawcę usług telekomunikacyjnych usługi z dodatkowym świadczeniem]	990
Art. 345. [Rejestr numerów wykorzystywanych do świadczenia usługi z dodatkowym świadczeniem]	992
Art. 346. [Zgłoszenie podmiotu realizującego dodatkowe świadczenie]	994
Art. 347. [Przesłanki dokonania wpisu do rejestru numerów wykorzystywanych do świadczenia usługi z dodatkowym świadczeniem]	997
Art. 348. [Informacja o terminie zakończenia świadczenia usługi z dodatkowym świadczeniem]	999
Art. 349. [Zgoda abonenta na świadczenie usługi fakultatywnego obciążania rachunku]	1001
Art. 350. [Autoryzacja usługi fakultatywnego obciążania rachunku]	1003
Art. 351. [Podstawowy wykaz wykonanych usług]	1005
Art. 352. [Szczegółowy wykaz wykonanych usług]	1008

Art. 353. [Świadczenie dostępu do publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej przy użyciu urządzeń zlokalizowanych u użytkownika końcowego]	1011
Art. 354. [Zakaz ograniczania lub uniemożliwiania korzystania z dostępu do publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej]	1012
Rozdział 3. Usługa powszechna	1014
Art. 355. [Usługa powszechna – zakres]	1014
Art. 356. [Minimalna przepustowość. Delegacja ustawowa]	1017
Art. 357. [Dostępność usługi powszechnej]	1018
Art. 358. [Przystępność cenowa usługi powszechnej]	1020
Art. 359. [Przedsiębiorca wyznaczony]	1021
Art. 360. [Konkurs na przedsiębiorcę wyznaczonego]	1023
Art. 361. [Wyznaczenie przedsiębiorcy]	1024
Art. 362. [Wyznaczenie przedsiębiorcy. Warunki realizacji obowiązku świadczenia usługi lub obowiązku oferowania specjalnego pakietu cenowego]	1025
Art. 363. [Lista przedsiębiorców wyznaczonych]	1027
Art. 364. [Obowiązek przedłożenia cennika specjalnego pakietu i warunków usługi. Ustalanie cen i warunków]	1028
Art. 365. [Obowiązek zawarcia umowy o świadczenie usług składających się na usługę powszechną]	1029
Art. 366. [Termin zawarcia umowy o świadczenie usług składających się na usługę powszechną]	1030
Art. 367. [Obowiązek i termin zawarcia umowy – specjalny pakiet cenowy]	1032
Art. 368. [Zbycie środków majątkowych sieci dostępu przez przedsiębiorcę wyznaczonego]	1033
Art. 369. [Dopłata w zakresie realizacji obowiązków dotyczących usługi powszechnej]	1034
Art. 370. [Wniosek o dopłatę]	1037
Art. 371. [Przedsiębiorca obowiązany]	1039
Art. 372. [Przedsiębiorcy obowiązani, jednolity wskaźnik procentowego udziału w pokryciu dopłaty. Kwota udziału w pokryciu dopłaty]	1040
Art. 373. [Wnoszenie kwot udziału w pokryciu dopłaty]	1044
Art. 374. [Przerwanie, ograniczenie lub zmiana warunków świadczenia usługi przez przedsiębiorcę wyznaczonego]	1047
Art. 375. [Zaprzestanie świadczenia usługi przez przedsiębiorcę wyznaczonego]	1048
Rozdział 4. Odpowiedzialność za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług komunikacji elektronicznej	1049
Art. 376. [Stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego]	1049
Art. 377. [Odpowiedzialność przedsiębiorcy wyznaczonego za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usługi powszechnej]	1051
Art. 378. [Reklamacja]	1055
Art. 379. [Wyczerpanie drogi postępowania reklamacyjnego]	1058
Art. 380. [Występowanie rozbieżności w zakresie wykonywania usług]	1060
Art. 381. [Przedawnienie roszczeń]	1060
Art. 382. [Ograniczenie świadczenia usługi]	1061
Art. 383. [Pozasądowe rozwiązywanie sporów konsumenckich]	1064
Art. 384. [Wszczęcie postępowania w sprawie pozasądowego rozwiązania sporu konsumenckiego]	1065
Art. 385. [Upoważnienie do prowadzenia postępowań w sprawie pozasądowego rozwiązywania sporów konsumenckich]	1067

Rozdział 5. Tajemnica komunikacji elektronicznej oraz dane użytkowników końcowych	1068
Art. 386. [Pojęcie tajemnicy komunikacji elektronicznej]	1068
Art. 387. [Obowiązek zachowania tajemnicy komunikacji elektronicznej]	1088
Art. 388. [Wyłączenie odpowiedzialności dostawcy usług komunikacji elektronicznej]	1090
Art. 389. [Przetwarzanie danych wyłącznie na potrzeby świadczonej usługi komunikacji elektronicznej]	1092
Art. 390. [Odpowiedzialność za naruszenie tajemnicy komunikacji elektronicznej przez podmioty działające w imieniu przedsiębiorcy]	1095
Art. 391. [Przetwarzanie danych transmisyjnych]	1096
Art. 392. [Wykorzystanie danych o lokalizacji]	1101
Art. 393. [Włączenie się do trwającego połączenia]	1102
Art. 394. [Rejestracja i przechowywanie danych o wykonanych usługach telekomunikacyjnych]	1103
Art. 395. [Spis abonentów]	1105
Art. 396. [Informacja o numerach abonentów]	1107
Art. 397. [Prezentacja identyfikacji linii wywołującej]	1108
Art. 398. [Zakazane używanie automatycznych systemów wywołujących]	1110
Art. 399. [Przechowywanie informacji w telekomunikacyjnym urządzeniu końcowym abonenta lub użytkownika końcowego]	1117
Art. 400. [Uzyskiwanie zgody abonenta lub użytkownika końcowego]	1122
Art. 401. [Techniczne i organizacyjne środki ochrony zapewniające bezpieczeństwo przetwarzania danych osobowych]	1124
Art. 402. [Zawiadamianie Prezesa UODO]	1125
Art. 403. [Odpowiednie stosowanie przepisów o ochronie danych osobowych]	1128
Art. 404. [Wytyczne Komisji Europejskiej]	1129
Art. 405. [Rejestr naruszeń danych osobowych]	1130
Rozdział 6. Cyfrowe transmisje radiofoniczne i telewizyjne	1131
Art. 406. [Radiodyfuzja cyfrowa, techniczne wymagania]	1131
Art. 407. [Systemy warunkowego dostępu]	1134
Art. 408. [Systemy warunkowego dostępu; zniesienie obowiązków]	1135
Art. 409. [Systemy warunkowego dostępu; umowy licencyjne]	1136
Art. 410. [Transmisja sygnału multipleksu – sprawy sporne]	1137
Dział VIII. Organy właściwe w sprawach komunikacji elektronicznej oraz postępowanie przed Prezesem UKE	1139
Rozdział 1. Organy właściwe w sprawach komunikacji elektronicznej	1139
Art. 411. [Niezależność Prezesa UKE]	1139
Art. 412. [Polityka regulacyjna]	1140
Art. 413. [Prezes UKE]	1146
Art. 414. [Sprawozdanie Prezesa UKE z działalności regulacyjnej]	1149
Art. 415. [Powołanie i odwołanie Prezesa UKE]	1150
Art. 416. [Odwołanie Prezesa UKE przed upływem kadencji]	1153
Art. 417. [Powołanie zastępców Prezesa UKE]	1156
Art. 418. [Dziennik Urzędowy Urzędu Komunikacji Elektronicznej]	1158
Art. 419. [Zakres działania Prezesa UKE]	1159
Art. 420. [Urząd Komunikacji Elektronicznej]	1163

Rozdział 2. Działania kontrolne Prezesa UKE	1165
Art. 421. [Prawo Prezesa UKE do weryfikacji stosowania przepisów]	1165
Art. 422. [Sprawowanie przez Prezesa UKE kontroli znajdujących się w obrocie lub oddanych do użytku wyrobów]	1167
Art. 423. [Wszczywanie przez Prezesa UKE z urzędu kontroli i postępowania kontrolnego]	1170
Art. 424. [Uprawnienia kontrolne pracowników UKE]	1172
Art. 425. [Udział w czynnościach kontrolnych osób z wiedzą specjalistyczną]	1174
Art. 426. [Zdalne prowadzenie czynności kontrolnych]	1176
Art. 427. [Protokół z przeprowadzonej kontroli]	1178
Art. 428. [Ochrona informacji niejawnych, danych osobowych i tajemnicy komunikacji elektronicznej podczas czynności kontrolnych i badań]	1179
Art. 429. [Pobieranie i badanie próbek aparatury i produktów]	1181
Art. 430. [Kontrola urządzeń w rozumieniu przepisów o kompatybilności elektromagnetycznej]	1182
Art. 431. [Kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy]	1184
Art. 432. [Legitymacja służbowa pracownika UKE]	1185
Art. 433. [Konsekwencje stwierdzenia w wyniku kontroli niewypełniania obowiązków przez podmiot kontrolowany]	1186
Art. 434. [Obowiązek podjęcia działań w celu usunięcia zagrożeń]	1191
Art. 435. [Decyzja zakazująca używania lub obsługiwanego urządzenia radiowego przez osobę nieuprawnioną]	1193
Art. 436. [Decyzja wydawana w razie stwierdzenia szkodliwego zakłócania pracy urządzenia przez pole magnetyczne innego urządzenia]	1197
Art. 437. [Wyjaśnianie okoliczności szkodliwego zakłócania pracy urządzenia przez pole magnetyczne innego urządzenia]	1200
Art. 438. [Informowanie Komisji Europejskiej i innych państw członkowskich o działaniach podjętych w razie stwierdzenia szkodliwego zakłócania pracy urządzenia przez pole magnetyczne innego urządzenia]	1201
Art. 439. [Wyłączenie stosowania przepisów dotyczących kontroli w odniesieniu do użytkowników rządowych]	1203
Rozdział 3. Postępowanie przed Prezesem UKE	1205
Art. 440. [Podstawy prawne postępowania przed Prezesem UKE; odwołanie]	1205
Art. 441. [Gromadzenie i udostępnianie informacji o odwołaniach i postępowaniach odwoławczych]	1210
Art. 442. [Ograniczenie prawa wglądu do materiału dowodowego]	1211
Art. 443. [Zawiadamianie stron o decyzjach i innych czynnościach na drodze obwieszczenia na stronie BIP]	1214
Dział IX. Przepisy o karach pieniężnych i przepisy karne	1216
Art. 444. [Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UKE]	1216
Art. 445. [Kary pieniężne nakładane przez Prezesa UODO]	1259
Art. 446. [Wysokość kary pieniężnej]	1261
Art. 447. [Kara grzywny, ograniczenia wolności i pozbawienia wolności]	1272
Art. 448. [Przesyłanie za pomocą środków komunikacji elektronicznej informacji handlowych bez uprzedniego uzyskania zgody]	1276
Art. 449. [Działalność bez pozwolenia PRS]	1277
Dział X. Przepis końcowy	1282
Art. 450. [Wejście w życie ustawy]	1282
Bibliografia	1285
Autorzy	1297

Wykaz skrótów

Akty prawne

- decyzja nr 676/2002/WE – decyzja nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.03.2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) (Dz.Urz. WE L 108, s. 1)
- decyzja PRS – decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z 25.10.2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.Urz. UE L 287, s. 1)
- dyrektywa 95/46/WE – dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 24.10.1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych (Dz.Urz. WE L 281, s. 31, ze zm.)
- dyrektywa 2000/31/WE – dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 8.06.2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.Urz. WE L 178, s. 1, ze zm.)
- dyrektywa 2002/19/WE – dyrektywa 2002/19/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.03.2002 r. w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz wzajemnych połączeń (dyrektywa o dostępie) (Dz.Urz. WE L 108, s. 7, ze zm.)
- dyrektywa 2002/20/WE – dyrektywa 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.03.2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa o zezwoleniach) (Dz.Urz. WE L 108, s. 21, ze zm.)
- dyrektywa 2002/21/WE – dyrektywa 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.03.2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.Urz. WE L 108, s. 33, ze zm.)
- dyrektywa 2002/22/WE – dyrektywa 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 7.03.2002 r. w sprawie usługi powszechnej i związanych z sieciami i usługami łączności elektronicznej praw użytkowników (dyrektywa o usłudze powszechnej) (Dz.Urz. WE L 108, s. 51, ze zm.)
- dyrektywa 2002/58/WE – dyrektywa 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12.07.2002 r. dotycząca przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.Urz. WE L 201, s. 37, ze zm.)
- dyrektywa 2008/63/WE – dyrektywa Komisji 2008/63/WE z 20.06.2008 r. w sprawie konkurencji na rynkach końcowych urządzeń telekomunikacyjnych (Dz.Urz. UE L 162, s. 20)
- dyrektywa 2011/83/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/83/UE z 25.10.2011 r. w sprawie praw konsumentów, zmieniająca dyrektywę Rady 93/13/EWG i dyrektywę 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 85/577/EWG i dyrektywę 97/7/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.Urz. UE L 304, s. 64, ze zm.)
- dyrektywa 2014/30/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE z 26.02.2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do

- kompatybilności elektromagnetycznej (wersja przekształcona) (Dz.Urz. UE L 96, s. 79, ze zm.)
- dyrektywa 2014/53/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z 16.04.2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylająca dyrektywę 1999/5/WE (Dz.Urz. UE L 153, s. 62, ze zm.)
- dyrektywa 2014/61/UE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z 15.05.2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE L 155, s. 1)
- EKŁE – dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z 11.12.2018 r. ustanawiająca Europejski kodeks łączności elektronicznej (wersja przekształcona) (Dz.Urz. UE L 321, s. 36, ze zm.)
- EKPC – Konwencja o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności sporządzona w Rzymie 4.11.1950 r., zmieniona następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełniona Protokołem nr 2 (Dz.U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284 ze zm.)
- k.c. – ustawa z 23.04.1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2024 r. poz. 1061 ze zm.)
- k.k. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny (Dz.U. z 2024 r. poz. 17 ze zm.)
- k.k.w. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz.U. z 2024 r. poz. 706 ze zm.)
- Konstytucja RP – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej z 2.04.1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 ze zm.)
- Konstytucja/ Konwencja MZT – Konstytucja i Konwencja Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzone w Genewie 22.12.1992 r. (Dz.U. z 1998 r. Nr 35, poz. 196)
- k.p. – ustawa z 26.06.1974 r. – Kodeks pracy (Dz.U. z 2023 r. poz. 1465 ze zm.)
- k.p.a. – ustawa z 14.06.1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 572)
- k.p.c. – ustawa z 17.11.1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2024 r. poz. 1568 ze zm.)
- k.p.k. – ustawa z 6.06.1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz.U. z 2025 r. poz. 46)
- KPP – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 202 z 2016 r., s. 389)
- k.p.w. – ustawa z 24.08.2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz.U. z 2024 r. poz. 977 ze zm.)
- k.s.h. – ustawa z 15.09.2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz.U. z 2024 r. poz. 18 ze zm.)
- k.w. – ustawa z 20.05.1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz.U. z 2023 r. poz. 2119 ze zm.)
- o.p. – ustawa z 29.09.1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2025 r. poz. 111)
- p.k.e. – ustawa z 12.07.2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz.U. poz. 1221)
- p.o.ś. – ustawa z 27.04.2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz.U. z 2024 r. poz. 54 ze zm.)
- p.p.s.a. – ustawa z 30.08.2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2024 r. poz. 935 ze zm.)
- pr. bank. – ustawa z 29.08.1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2024 r. poz. 1646 ze zm.)
- p.r.d. – ustawa z 20.06.1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1251)
- pr. energ. – ustawa z 10.04.1997 r. – Prawo energetyczne (Dz.U. z 2024 r. poz. 266 ze zm.)
- pr. poczt. – ustawa z 23.11.2012 r. – Prawo pocztowe (Dz.U. z 2023 r. poz. 1640 ze zm.)
- pr. przed. – ustawa z 6.03.2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2024 r. poz. 236 ze zm.)
- pr. tel. – ustawa z 16.07.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. z 2024 r. poz. 34 ze zm.)
- pr. tel. z 2000 r. – ustawa z 21.07.2000 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 73, poz. 852 ze zm.)
- pr. up. – ustawa z 28.02.2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2024 r. poz. 794 ze zm.)
- p.u.s.p. – ustawa z 27.07.2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 334 ze zm.)
- p.w.p.k.e. – ustawa z 12.07.2024 r. – Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz.U. poz. 1222)

- RODO – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z 27.04.2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.Urz. UE L 119, s. 1)
- rozporządzenie nr 611/2013 – rozporządzenie Komisji (UE) nr 611/2013 z 24.06.2013 r. w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE L 173, s. 2)
- rozporządzenie 2015/2120 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z 25.11.2015 r. ustanawiające środki dotyczące dostępu do otwartego internetu i dotyczące opłat detalicznych za regulowane usługi łączności wewnętrznej oraz zmieniające dyrektywę 2002/22/WE, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 (Dz.Urz. UE L 310, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 2018/1971 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1971 z 11.12.2018 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Agencję Wsparcia BEREC (Urząd BEREC), zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/2120 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1211/2009 (Dz.Urz. UE L 321, s. 1)
- rozporządzenie 2019/320 – rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/320 z 12.12.2018 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE w odniesieniu do stosowania zasadniczych wymagań, o których mowa w art. 3 ust. 3 lit. g) tej dyrektywy, w celu zapewnienia możliwości ustalenia lokalizacji osób dokonujących zgłoszeń alarmowych za pomocą urządzeń przenośnych (Dz.Urz. UE L 55, s. 1)
- rozporządzenie 2021/654 – rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2021/654 z 18.12.2020 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 poprzez określenie jednolitej maksymalnej ogólnounijnej stawki za zakończenie połączenia głosowego w sieci ruchomej oraz jednolitej maksymalnej ogólnounijnej stawki za zakończenie połączenia głosowego w sieci stacjonarnej (Dz.Urz. UE L 137 z 2021 r., s. 1)
- rozporządzenie 2022/612 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/612 z 6.04.2022 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.Urz. UE L 115, s. 1)
- rozporządzenie 2022/2065 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/2065 z 19.10.2022 r. w sprawie jednolitego rynku usług cyfrowych oraz zmiany dyrektywy 2000/31/WE (akt o usługach cyfrowych) (Dz.Urz. UE L 277, s. 1, ze zm.)
- rozporządzenie 2024/1309 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1309 z 29.04.2024 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów wdrażania gigabitowych sieci łączności elektronicznej, zmieniające rozporządzenie (UE) 2015/2120 i uchylające dyrektywę 2014/61/UE (akt w sprawie infrastruktury gigabitowej) (Dz.Urz. UE L 2024/1309 ze zm.)
- rozporządzenie eIDAS – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z 23.07.2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (Dz.Urz. UE L 257, s. 73, ze zm.)
- rozporządzenie PRS – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 z 28.04.2021 r. ustanawiające Unijny program kosmiczny i Agencję Unii Europejskiej ds. Programu Kosmicznego oraz uchylające rozporządzenia (UE) nr 912/2010, (UE) nr 1285/2013 i (UE) nr 377/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE (Dz.Urz. UE L 170, s. 69)
- r.s.t.p.s. – rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z 24.06.2003 r. w sprawie sposobu technicznego przygotowania sieci służących do przekazywania informacji, do kontroli przekazów informacji oraz sposobu dokonywania, rejestracji, przechowywania, odtwarzania i niszczenia zapisów z kontrolowanych przekazów (Dz.U. Nr 110, poz. 1052)

- TFUE – Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 202 z 2016 r., s. 47)
- TUE – Traktat o Unii Europejskiej (Dz.Urz. UE C 202 z 2016 r., s. 13)
- TWE – Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską (Dz.Urz. UE C 321E, s. 37)
- u.b.r. – ustawa z 11.05.2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1035 ze zm.)
- u.CBA – ustawa z 9.06.2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 184 ze zm.)
- u.CEIDG – ustawa z 6.03.2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy (Dz.U. z 2022 r. poz. 541 ze zm.)
 - u.d.a. – ustawa z 10.06.2016 r. o działaniach antyterrorystycznych (Dz.U. z 2025 r. poz. 194)
 - u.d.a.r. – ustawa z 4.09.1997 r. o działach administracji rządowej (Dz.U. z 2024 r. poz. 1370 ze zm.)
 - u.d.i.p. – ustawa z 6.09.2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz.U. z 2022 r. poz. 902)
 - u.d.o. – ustawa z 6.08.2010 r. o dowodach osobistych (Dz.U. z 2022 r. poz. 671 ze zm.)
 - u.d.p. – ustawa z 21.03.1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 320 ze zm.)
 - u.d.p.p.w. – ustawa z 24.04.2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz.U. z 2024 r. poz. 1491 ze zm.)
 - u.e.l. – ustawa z 24.09.2010 r. o ewidencji ludności (Dz.U. z 2024 r. poz. 736)
 - u.e.r. – ustawa z 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 1631 ze zm.)
 - u.f.p. – ustawa z 27.08.2009 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2024 r. poz. 1530 ze zm.)
 - u.g.n. – ustawa z 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2024 r. poz. 1145 ze zm.)
 - u.i.d.p. – ustawa z 17.02.2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2024 r. poz. 1557 ze zm.)
 - u.k.e. – ustawa z 13.04.2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej (Dz.U. z 2025 r. poz. 180)
 - u.k.s.c. – ustawa z 5.07.2018 r. o krajowym systemie cyberbezpieczeństwa (Dz.U. z 2024 r. poz. 1077 ze zm.)
 - u.KRS – ustawa z 20.08.1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. z 2024 r. poz. 979 ze zm.)
 - u.l. – ustawa z 28.09.1991 r. o lasach (Dz.U. z 2024 r. poz. 530 ze zm.)
 - u.n. – ustawa z 12.09.2002 r. o normalizacji (Dz.U. z 2015 r. poz. 1483)
 - u.o.a.n. – ustawa z 20.07.2000 r. o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1461)
 - u.o.d.o. – ustawa z 10.05.2018 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2019 r. poz. 1781)
 - u.o.d.o. z 1997 r. – ustawa z 29.08.1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz.U. z 2016 r. poz. 922 ze zm.)
 - u.o.i.n. – ustawa z 5.08.2010 r. o ochronie informacji niejawnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 632 ze zm.)
 - u.o.k.k. – ustawa z 16.02.2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2024 r. poz. 1616)
 - u.o.n.u. – ustawa z 5.07.2002 r. o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym (Dz.U. z 2025 r. poz. 177)
 - u.o.O – ustawa z 11.03.2022 r. o obronie Ojczyzny (Dz.U. z 2024 r. poz. 248 ze zm.)
 - u.o.p. – ustawa z 16.04.2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. z 2024 r. poz. 1478 ze zm.)
 - u.P – ustawa z 6.04.1990 r. o Policji (Dz.U. z 2024 r. poz. 145 ze zm.)
 - u.p.d.o.p. – ustawa z 15.02.1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 2805 ze zm.)
 - u.p.e.a. – ustawa z 17.06.1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2025 r. poz. 132)
 - u.p.k. – ustawa z 30.05.2014 r. o prawach konsumenta (Dz.U. z 2024 r. poz. 1796)

- u.p.n.p.r. – ustawa z 23.08.2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 845)
- u.r. – ustawa z 29.09.1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2023 r. poz. 120 ze zm.)
- u.r.t. – ustawa z 29.12.1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2022 r. poz. 1722 ze zm.)
- u.s.c. – ustawa z 21.11.2008 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 2024 r. poz. 409)
- u.s.g. – ustawa z 8.03.1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2024 r. poz. 1465 ze zm.)
- u.s.o.z.n.r. – ustawa z 13.04.2016 r. o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku (Dz.U. z 2022 r. poz. 1854 ze zm.)
- u.s.o.z.w. – ustawa z 17.11.2006 r. o systemie oceny zgodności wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz.U. z 2022 r. poz. 747)
- u.s.p.r. – ustawa z 22.11.2013 r. o systemie powiadamiania ratunkowego (Dz.U. z 2023 r. poz. 748 ze zm.)
- u.str.g. – ustawa z 29.08.1997 r. o strażach gminnych (Dz.U. z 2021 r. poz. 1763)
- u.ś.u.d.e. – ustawa z 18.07.2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz.U. z 2024 r. poz. 1513)
- u.u.p. – ustawa z 19.08.2011 r. o usługach płatniczych (Dz.U. z 2024 r. poz. 30 ze zm.)
- u.w.n.t.c. – ustawa z 30.06.2011 r. o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej (Dz.U. z 2024 r. poz. 1772)
- u.w.r.u.s.t. – ustawa z 7.05.2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz.U. z 2024 r. poz. 604 ze zm.)
- uzasadnienie... – uzasadnienie rządowego projektu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, X kadencja, druk sejm. nr 423, <https://orka.sejm.gov.pl/Druki10ka.nsf/0/F4A1ADF8242C02FAC1258B2E0035A0DE/%24File/423.pdf> (dostęp: 7.01.2025 r.)
- u.z.e.i.p.p. – ustawa z 13.10.1995 r. o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz.U. z 2024 r. poz. 375 ze zm.)
- u.z.k. – ustawa z 26.04.2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz.U. z 2023 r. poz. 122 ze zm.)
- u.z.n.k. – ustawa z 16.04.1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (Dz.U. z 2022 r. poz. 1233 ze zm.)
- u.z.n.k.e. – ustawa z 28.07.2023 r. o zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej (Dz.U. z 2024 r. poz. 1803)
- u.z.u.p.z. – ustawa z 6.03.2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz.U. z 2025 r. poz. 89)
- wytyczne KE – wytyczne Komisji Europejskiej dotyczące analizy rynku i oceny znaczącej pozycji rynkowej na podstawie unijnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE C 159 z 2018 r., s. 1)
- zalecenie 2013/466/UE – zalecenie Komisji 2013/466/UE z 11.09.2013 r. w sprawie jednolitych obowiązków niedyskryminacji i metod kalkulacji kosztów w celu promowania konkurencji i poprawienia otoczenia dla inwestycji w sieci szerokopasmowe (Dz.Urz. UE L 251, s. 13)
- zalecenie 2020/2245 – zalecenie Komisji (UE) 2020/2245 z 18.12.2020 r. w sprawie rynków właściwych w zakresie produktów i usług telekomunikacyjnych w sektorze łączności elektronicznej podlegających regulacji *ex ante* zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 ustanawiającą Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE L 439, s. 23)
- ZTP – Zasady techniki prawodawczej – załącznik do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z 20.06.2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. z 2016 r. poz. 283)

Czasopisma i publikatory

- BIP – Biuletyn Informacji Publicznej
- Biul. UKE – Biuletyn Urzędu Komunikacji Elektronicznej

- Biul. URTiP – Biuletyn Urzędu Regulacji Telekomunikacji i Poczty
- CBOSA – Centralna Baza Orzeczeń Sądów Administracyjnych
- Dz.U. – Dziennik Ustaw
- Dz.Urz. – Dziennik Urzędowy
- Dz.Urz. UE – Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej (od 1.02.2003 r.)
- Dz.Urz. WE – Dziennik Urzędowy Wspólnot Europejskich (do 31.01.2003 r.)
- EPS – Europejski Przegląd Sądowy
- HUDOC – baza orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka
- iKAR – internetowy Kwartalnik Antymonopolowy i Regulacyjny
- IN – Ius Novum
- KPP – Kwartalnik Prawa Prywatnego
- KZS – Krakowskie Zeszyty Sądowe
- M. Praw. – Monitor Prawniczy
- M.P. – Monitor Polski
- ONSA – Orzecznictwo Naczelnego Sądu Administracyjnego
- OSA – Orzecznictwo Sądów Apelacyjnych
- OSAB – Orzecznictwo Sądów Apelacji Białostockiej
- OSNAPIUS – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Zbiór Urzędowy. Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
- OSNC – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Cywilna
- OSNKW – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Karna i Wojskowa
- OSNP – Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych
- OSP – Orzecznictwo Sądów Polskich
- OTK – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego
- OTK-A – Orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego, seria A
- Pal. – Palestra
- PiET – Prawo i Ekonomia w Telekomunikacji
- PiP – Państwo i Prawo
- PPH – Przegląd Prawa Handlowego
- PPP – Przegląd Prawa Publicznego
- Pr. Praw. – Problemy Praworządności
- Pr. Sp. – Prawo Spółek
- Prok. i Pr. – Prokuratura i Prawo
- Prz. Tel. – Przegląd Telekomunikacyjny. Wiadomości telekomunikacyjne
- PS – Przegląd Sądowy
- PT – Prawo Teleinformatyczne
- PUG – Przegląd Ustawodawstwa Gospodarczego
- Rej. – Rejent
- RPEiS – Ruch Prawniczy, Ekonomiczny i Socjologiczny
- ST – Samorząd Terytorialny
- TF – Telecom Forum
- TiTI – Telekomunikacja i Techniki Informacyjne
- ZNSA – Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego

Instytucje

- ABW – Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego
- AW – Agencja Wywiadu
- BEREC – Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (Body of European Regulators for Electronic Communications)
- CBA – Centralne Biuro Antykorupcyjne
- CBD – Centralna Baza Danych
- CEIDG – Centralna Ewidencja i Informacja o Działalności Gospodarczej

- CEN – Europejski Komitet Normalizacyjny (fr. Comité européen de normalisation)
- CENELEC – Europejski Komitet do spraw Normalizacji Elektrotechniki (fr. Comité Européen de Normalisation Electrotechnique)
- CEPT – Europejska Konferencja Administracji Poczty i Telekomunikacji (fr. Conférence européenne des administrations des postes et des télécommunications; ang. European Conference of Postal and Telecommunications Administrations)
- EFTA – Europejskie Porozumienie o Wolnym Handlu (ang. European Free Trade Association)
- ENISA – Europejska Agencja Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ang. European Network and Information Security Agency)
- EOG – Europejski Obszar Gospodarczy
- ETPC – Europejski Trybunał Praw Człowieka
- ETSI – Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ang. European Telecommunications Standards Institute)
- EWG – Europejska Wspólnota Gospodarcza
- GIODO – Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych
- GUS – Główny Urząd Statystyczny
- IEC – Międzynarodowa Komisja Elektrotechniczna (ang. International Electrotechnical Commission)
- ITU-T – Sektor Normalizacji Telekomunikacji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (ang. International Telecommunication Union – Telecommunication Standardization Sector)
- KE – Komisja Europejska
- KRRiT – Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji
- KRS – Krajowy Rejestr Sądowy
- MON – Minister Obrony Narodowej
- MZT, ITU – Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ang. International Telecommunication Union)
- NSA – Naczelny Sąd Administracyjny
- RM – Rada Ministrów
- RSPG – Zespół ds. Polityki Spektrum Radiowego (ang. Radio Spectrum Policy Group)
- SA – sąd apelacyjny
- SAB – Rada ds. Akredytacji Bezpieczeństwa (ang. Security Accreditation Board)
- SKW – Służba Kontrwywiadu Wojskowego
- SN – Sąd Najwyższy
- SO – sąd okręgowy
- SOKiK – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- SPI – Sąd Pierwszej Instancji
- TK – Trybunał Konstytucyjny
- TS – Trybunał Sprawiedliwości
- TSUE – Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
- UE – Unia Europejska
- UKE – Urząd Komunikacji Elektronicznej
- UODO – Urząd Ochrony Danych Osobowych
- UOKiK – Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
- URE – Urząd Regulacji Energetyki
- URT – Urząd Regulacji Telekomunikacji
- URTiP – Urząd Regulacji Telekomunikacji i Poczty
- WBZC – Wojskowe Biuro Zarządzania Częstotliwościami
- WE – Wspólnota Europejska
- WSA – wojewódzki sąd administracyjny

Inne

- 3GPP – 3rd Generation Partnership Project
- ACQ – zapytanie dla wszystkich połączeń (ang. *all call query*)
- ADR – alternatywne metody rozwiązywania sporów (ang. *alternative dispute resolution*)
- ALL IP – ang. *all internet protocol*
- AML – ang. *advanced mobile location*
- API – interfejs programu aplikacyjnego (ang. *application program interface*)
- ATM – ang. *asynchronous transfer mode*
- AUS – abonенckie usługi specjalne
- BSA – ang. *bitstream access*
- CPA – Competent PRS Authority
- CRP – cyberprzestrzeń RP
- DECT – ang. *digital enhanced cordless telecommunication*
- DSL – cyfrowa linia abonentka (ang. *digital subscriber line*)
- DTMF – wybieranie wieloczęstotliwościowe (ang. *dual-tone multi-frequency*)
- DVB-C – ang. *digital video broadcasting – cable*
- DVB-H – ang. *digital video broadcasting – handset*
- DVB-S – ang. *digital video broadcasting – satellite*
- DVB-T – ang. *digital video broadcasting – terrestrial*
- ЕoI – równorzędność produktów (ang. *equivalence of inputs*)
- FNР – *fix number portability*
- FTTB – ang. *fiber to the building*
- FTTC – ang. *fiber to the curb*
- FTTH – ang. *fiber to the home*
- GNSS – globalny system nawigacji satelitarnej (ang. *global navigation satellite systems*)
- GPS – Global Positioning System
- GSM – ang. *global system for mobile communication*
- HTTPS – ang. *hypertext transfer protocol secure*
- ICT – technologie informatyczne i telekomunikacyjne (ang. *information and communications technology*)
- IMEI – międzynarodowa identyfikacja urządzenia mobilnego (ang. *international mobile equipment identity*)
- IMSI – międzynarodowy numer identyfikacyjny telefonu komórkowego (ang. *international mobile subscriber identity*)
- IP – ang. *internet protocol*
- IRU – nieodwoływalne prawo korzystania (ang. *indefeasible rights of use*)
- ISDN – ang. *integrated services digital network*
- KTPC – Krajowa Tablica Przeznaczeń Częstotliwości
- LLU – ang. *local loop unbundling*
- MNO – dostawca usług mobilnych (ang. *mobile network operator*)
- MNP – ang. *mobile number portability*
- MSISDN – numer abonenta sieci komórkowej (ang. *mobile station international subscriber directory number*)
- MUX – multipleks
- MVNO – operator wirtualny (ang. *mobile virtual network operator*)
- NGN – ang. *next generation network*
- NIP – numer identyfikacji podatkowej
- NKA – numer kierowania alarmowego
- ODF – ang. *optical distribution frame*
- OR – przekierowanie połączenia (ang. *onward routing*)
- PLI – Platforma Lokalizacyjno-Informacyjna
- PLI CBD – Platforma Lokalizacyjno-Informacyjna z Centralną Bazą Danych
- PNK – Plan numeracji krajowej; załącznik do rozporządzenia Ministra Administracji i Cyfryzacji z 30.10.2013 r. w sprawie planu numeracji krajowej dla publicznych

- sieci telekomunikacyjnych, w których świadczone są publicznie dostępne usługi telefoniczne (Dz.U. z 2023 r. poz. 145)
- POTS – ang. *plain old telephone service*
- PRS – usługa publiczna o regulowanym dostępie (ang. *public regulated service*)
- PSAP – publiczny punkt przyjmowania zgłoszeń o wypadkach (ang. *public safety answering point*)
- PSTN – publiczna komutowana sieć telefoniczna (ang. *public switched telephone network*)
- PUE – Platforma Usług Elektronicznych
- QoR – zapytanie przy braku połączenia (ang. *query on release*)
- rejestr JST – rejestr jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji
- rejestr PT – rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych
- RLAN – lokalna sieć radiowa (ang. *radio local area network*)
- SAAS – ang. *software as a service*
- SAN – sieć pamięci masowej (ang. *storage area network*)
- SDH – synchroniczna hierarchia systemów cyfrowych (ang. *synchronous digital hierarchy*)
- SIM – moduł identyfikacji abonenta (ang. *subscriber identity module*)
- SIP – ang. *session initiation protocol*
- SLA – umowa o gwarantowanym poziomie usług (ang. *service level agreement*)
- SMP – znacząca pozycja rynkowa (ang. *sygnificant market power*)
- SMS – krótka wiadomość tekstowa (ang. *short message service*)
- SMSC – centrum SMS (ang. *short message service center*)
- ST CPR – system teleinformatyczny centrum powiadamiania ratunkowego
- SUCI – ang. *subscription concealed identifier*
- SUPI – ang. *subscription permanent identifier*
- SVOD – subskrybowane filmy na żądanie (ang. *subscription video on demand*)
- TCP – protokół kontroli transmisji (ang. *transmission control protocol*)
- UMTS – ang. *universal mobile telecommunications system*
- VoIP – ang. *voice over internet protocol*
- VPN – ang. *virtual private network*
- WACC – średni ważony koszt kapitału (ang. *weighted average cost of capital*)
- WLR – ang. *wholesale line rental*

Wstęp

Prawo komunikacji elektronicznej. Komentarz jest szczegółowym i pogłębionym omówieniem nowej ustawy z 12.07.2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz.U. poz. 1221). Ustawa ta zastąpiła dotychczas obowiązującą przez 20 lat ustawę z 16.07.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. Stanowi więc nowy i podstawowy akt prawny regulujący rozwijający się dynamicznie rynek komunikacji elektronicznej. Prawo komunikacji elektronicznej jest implementacją do polskiego porządku prawnego Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Wprowadza szereg nowych instytucji i rozwiązań, wynikających z doświadczeń w funkcjonowaniu dotychczasowego rynku telekomunikacyjnego, a przede wszystkim z postępu technologicznego i pojawienia się nowych usług i zastosowań z zakresu usług komunikacji elektronicznej.

Komentarz oparty jest na stanie prawnym z 10.02.2025 r. Uwzględni także dorobek doktryny, orzecznictwo sądów krajowych i Trybunału Sprawiedliwości UE, w szczególności w zakresie instytucji i uregulowań rynku komunikacji elektronicznej, które wykształciły się podczas obowiązywania Prawa telekomunikacyjnego, a które zostały przejęte do Prawa komunikacji elektronicznej. Prawo komunikacji elektronicznej pod względem objętości jest dwukrotnie większym aktem prawnym niż dotychczas obowiązujące Prawo telekomunikacyjne. Zawiera bowiem liczne nowe przepisy, poza zmodyfikowanymi przepisami regulującymi mechanizmy i instytucje występujące także w dotychczasowej ustawie.

Wszyscy Autorzy komentarza są praktykującymi radcami prawnymi specjalizującymi się w problematyce komunikacji elektronicznej od ponad 20 lat. Komentarz przedstawia więc zagadnienia nie tylko poprzez ich teoretyczne opisanie, ale przede wszystkim z praktycznego punktu widzenia. Instytucje i rozwiązania, które zostały przejęte z Prawa telekomunikacyjnego do Prawa komunikacji elektronicznej, są prezentowane z uwzględnieniem praktycznych doświadczeń zebranych w czasie obowiązywania Prawa telekomunikacyjnego. Omawiane są także projekty aktów wykonawczych do Prawa komunikacji elektronicznej. W komentarzu położono więc szczególny nacisk na praktyczne stosowanie przepisów Prawa komunikacji elektronicznej i aktów wykonawczych do tej ustawy.

Komentarz powinien być pomocny dla tych wszystkich, którzy w swojej codziennej pracy i aktywności zawodowej spotykają się z problematyką prawa komunikacji elektronicznej. W szczególności powinien być użyteczny dla przedsiębiorców komunikacji elektronicznej, urzędów zajmujących się regulowaniem rynku komunikacji elektronicznej, sędziów, radców prawnych, adwokatów, naukowców i studentów.

prof. dr hab. Maciej Rogalski
radca prawny

Ustawa z dnia 12 lipca 2024 r. Prawo komunikacji elektronicznej¹

(Dz.U. poz. 1221)

¹ Niniejsza ustawa:

1) w zakresie swojej regulacji wdraża:

- a) dyrektywę 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 12.07.2002 r. dotyczącą przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej (dyrektywa o prywatności i łączności elektronicznej) (Dz.Urz. WE L 201 z 31.07.2002, s. 37 ze zm. – Dz.Urz. UE L Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, t. 29, s. 514),
- b) dyrektywę Komisji 2002/77/WE z 16.09.2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.Urz. WE L 249 z 17.09.2002, s. 21 – Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 8, t. 2, s. 178),
- c) dyrektywę 2002/65/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 23.09.2002 r. dotyczącą sprzedaży konsumentom usług finansowych na odległość oraz zmieniającą dyrektywę Rady 90/619/EWG oraz dyrektywy 97/7/WE i 98/27/WE (Dz.Urz. WE L 271 z 09.10.2002, s. 16 ze zm. – Dz.Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 6, t. 4, s. 321),
- d) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z 21.05.2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywa w sprawie ADR w sporach konsumenckich) (Dz.Urz. UE L 165 z 18.06.2013, s. 63),
- e) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/30/UE z 26.02.2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej (Dz.Urz. UE L 96 z 29.03.2014, s. 79 ze zm.),
- f) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/53/UE z 16.04.2014 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich dotyczących udostępniania na rynku urządzeń radiowych i uchylającą dyrektywę 1999/5/WE (Dz.Urz. UE L 153 z 22.05.2014, s. 62 ze zm.),
- g) dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z 11.12.2018 r. ustanawiającą Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE L 321 z 17.12.2018, s. 36 ze zm.),
- h) decyzję Komisji z 6.04.2000 r. ustanawiającą wstępną klasyfikację urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz związanych z nimi znaków identyfikacyjnych (2000/299/WE) (Dz.Urz. WE L 97 z 19.04.2000, s. 13 – Dz.Urz. UE L Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, t. 25, s. 118),
- i) decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE z 25.10.2011 r. w sprawie warunków dostępu do usługi publicznej o regulowanym dostępie oferowanej przez globalny system nawigacji satelitarnej utworzony w ramach programu Galileo (Dz.Urz. UE L 287 z 04.11.2011, s. 1),
- j) decyzję delegowaną Komisji Europejskiej z 15.09.2015 r. uzupełniającą decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1104/2011/UE w odniesieniu do wspólnych minimalnych norm, których muszą przestrzegać organy odpowiedzialne za PRS (LIMITED);

2) służy stosowaniu:

- a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 106/2008 z 15.01.2008 r. w sprawie unijnego programu znakowania efektywności energetycznej urządzeń biurowych (Dz.Urz. UE L 39 z 13.02.2008, s. 1 ze zm.),
- b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 1275/2008 z 17.12.2008 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla zużycia energii przez elektryczne i elektroniczne urządzenia gospodarstwa domowego i urządzenia biurowe w trybie czuwania i wyłączenia oraz czuwania przy podłączeniu do sieci (Dz.Urz. UE L 339 z 18.12.2008, s. 45 ze zm.),
- c) rozporządzenia Komisji (WE) nr 107/2009 z 4.02.2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla prostych set-top boksów (Dz.Urz. UE L 36 z 05.02.2009, s. 8 ze zm.),
- d) rozporządzenia Komisji (WE) nr 278/2009 z 6.04.2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu w zakresie zużycia energii elektrycznej przez zasilacze zewnętrzne w stanie bez obciążenia oraz ich średniej sprawności podczas pracy (Dz.Urz. UE L 93 z 07.04.2009, s. 3 ze zm.),
- e) rozporządzenia Komisji (WE) nr 642/2009 z 22.07.2009 r. w sprawie wykonania dyrektywy 2005/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do wymogów dotyczących ekoprojektu dla telewizorów (Dz.Urz. UE L 191 z 23.07.2009, s. 42 ze zm.),
- f) rozporządzenia Komisji (UE) nr 611/2013 z 24.06.2013 r. w sprawie środków mających zastosowanie przy powiadamianiu o przypadkach naruszenia danych osobowych, na mocy dyrektywy 2002/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o prywatności i łączności elektronicznej (Dz.Urz. UE L 173 z 26.06.2013, s. 2),
- g) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z 25.11.2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu i dotyczącego opłat detalicznych za regulowane usługi łączności wewnątrznarzędniowej oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 (Dz.Urz. UE L 310 z 26.11.2015, s. 1 ze zm.),
- h) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2019/2013 z 11.03.2019 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1369 w odniesieniu do etykietowania energetycznego wyświetlaczy elektronicznych i uchylającego rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1062/2010 (Dz.Urz. UE L 315 z 05.12.2019, s. 1 ze zm.),
- i) rozporządzenia Komisji (UE) 2019/1782 z 1.10.2019 r. ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla zasilaczy zewnętrznych na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE oraz uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 278/2009 (Dz.Urz. UE L 272 z 25.10.2019, s. 95 ze zm.),

- j) rozporządzenia Komisji (UE) 2019/2021 z 1.10.2019 r. ustanawiającego wymogi dotyczące ekoprojektu dla wyświetlaczy elektronicznych zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/125/WE, zmieniającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 1275/2008 i uchylającego rozporządzenie Komisji (WE) nr 642/2009 (Dz.Urz. UE L 315 z 05.12.2019, s. 241 ze zm.),
- k) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 z 28.04.2021 r. ustanawiającego Unijny program kosmiczny i Agencję Unii Europejskiej ds. Programu Kosmicznego oraz uchylającego rozporządzenia (UE) nr 912/2010, (UE) nr 1285/2013 i (UE) nr 377/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE (Dz.Urz. UE L 170 z 12.05.2021, s. 69),
- l) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2022/612 z 6.04.2022 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (Dz.Urz. UE L 115 z 13.04.2022, s. 1).

Dział I. Przepisy ogólne

Rozdział 1. Zakres ustawy

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 1. [Zakres podmiotowy i przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej]

1. Ustawa określa:

- 1) zasady podejmowania, wykonywania i kontroli działalności polegającej na zapewnianiu komunikacji elektronicznej, zwanej dalej „działalnością komunikacji elektronicznej”, obejmującej:
 - a) świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, dostarczanie publicznych sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci i usług służących rozpowszechnianiu lub rozprowadzaniu programów radiofonicznych i telewizyjnych, lub świadczenie powiązanych usług, zwanej dalej „działalnością telekomunikacyjną”, oraz
 - b) świadczenie publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów;
 - 2) prawa i obowiązki przedsiębiorców komunikacji elektronicznej;
 - 3) zasady zapewniania dostępu do lokalnej sieci radiowej i korzystania z tej sieci;
 - 4) zadania i obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego, w zakresie komunikacji elektronicznej;
 - 5) zasady uzyskiwania dostępu i korzystania z satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie, w ramach europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej Galileo, oraz zarządzania tą usługą;
 - 6) warunki gospodarowania częstotliwościami, zasobami orbitalnymi oraz zasobami numeracji;
 - 7) prawa i obowiązki użytkowników urządzeń radiowych;
 - 8) prawa i obowiązki użytkowników końcowych;
 - 9) zasady dostępu telekomunikacyjnego oraz warunki regulowania rynków komunikacji elektronicznej;
 - 10) wymagania, jakim powinny odpowiadać urządzenia radiowe;
 - 11) warunki świadczenia usługi powszechnej;
 - 12) wymagania dotyczące świadczenia użytkownikom końcowym z niepełnosprawnościami publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej i udogodnień w zakresie dostępu do tych usług;
 - 13) warunki przetwarzania danych, w tym danych osobowych, w ramach świadczenia publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej oraz ochrony tajemnicy komunikacji elektronicznej;
 - 14) funkcjonowanie organów właściwych w sprawach komunikacji elektronicznej, zasady ich współdziałania z innymi organami krajowymi oraz instytucjami Unii Europejskiej w zakresie regulacji komunikacji elektronicznej.
2. Nie stanowi działalności telekomunikacyjnej umożliwianie korzystania z publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej, jeżeli jest to działalność dodatkowa w stosunku do wykonywanej przez podmiot działalności głównej.

1. Dyrektywy UE w zakresie łączności elektronicznej. W dniu 10.11.2024 r. weszła w życie ustawa z 12.07.2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej, która zastąpiła dotychczas obowiązującą przez dwadzieścia lat ustawę z 16.07.2004 r. – Prawo telekomunikacyjne. Poprzednio obowiązująca ustawa implementowała do polskiego porządku prawnego szereg dyrektyw UE kluczowych dla funkcjonowania krajowego rynku telekomunikacyjnego: dyrektywę 2002/21/WE w sprawie

wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/20/WE w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usługi łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/19/WE w sprawie dostępu do sieci łączności elektronicznej i urządzeń towarzyszących oraz ich łączenia, dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników odnoszących się do sieci i usług łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/58/WE w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej, a także dyrektywę Komisji 2002/77/WE z 16.09.2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej (Dz.Urz. WE L 249, s. 21, ze zm.), dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 1999/5/WE z 9.03.1999 r. w sprawie urządzeń radiowych i końcowych urządzeń telekomunikacyjnych oraz wzajemnego uznawania ich zgodności (Dz.Urz. WE L 91, s. 10, ze zm.) oraz dyrektywę Rady 89/336/EWG z 3.05.1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do kompatybilności elektromagnetycznej (Dz.Urz. WE L 139, s. 19, ze zm.).

2. Europejski kodeks łączności elektronicznej. Prawo komunikacji elektronicznej stanowi implementację do polskiego porządku prawnego dyrektywy 2018/1972 z 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej. W motywach EKŁE, wyjaśniających przyczyny przyjęcia EKŁE, wskazano, że dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady zostały znacząco zmienione. Z uwagi na konieczność dalszych zmian, dla zachowania przejrzystości, dyrektywy te należało przekształcić (motyw 1 EKŁE). Funkcjonowanie pięciu dyrektyw Parlamentu Europejskiego i Rady, które stanowią część obowiązujących ram regulacyjnych dla sieci i usług łączności elektronicznej, a mianowicie dyrektyw 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE, 2002/22/WE oraz dyrektywy 2002/58/WE, należało poddać okresowemu przeglądowi przeprowadzanemu przez Komisję Europejską, w szczególności w celu określenia potrzeby zmiany w świetle rozwoju techniki i sytuacji rynkowej (motyw 2 EKŁE). W motywie 4 EKŁE wyjaśniono, że niniejsza dyrektywa jest częścią przeglądu sprawności regulacyjnej, którego zakres obejmuje cztery dyrektywy, tj. dyrektywy 2002/19/WE, 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/22/WE, oraz rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1211/2009 z 25.11.2009 r. ustanawiające Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) oraz Urząd (Dz.Urz. UE L 337, s. 1, ze zm.). Każda z tych dyrektyw zawiera środki mające zastosowanie do dostawców sieci i usług łączności elektronicznej, co odpowiada historii regulacyjnej sektora, zgodnie z którą przedsiębiorstwa były zintegrowane pionowo, mianowicie zarówno dostarczały sieci, jak i świadczyły usługi. Przegląd doprowadził do przekształcenia czterech dyrektyw w celu uproszczenia obecnej struktury, a tym samym zwiększenia jej spójności i przystępności, zgodnie z celem w zakresie sprawności regulacyjnej. Dostosował także tę strukturę do nowych realiów rynkowych, gdzie świadczenie usług łączności nie jest już powiązane z dostarczaniem sieci. Zgodnie z Porozumieniem międzyinstytucjonalnym z 28.11.2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych (Dz.Urz. WE C 77 z 2002 r., s. 1) przekształcenie może polegać na przyjęciu nowego aktu prawnego, który stanowi scalenie w jednym tekście zarówno zmian merytorycznych, które wprowadza się do wcześniejszego aktu, jak i niezmiennych przepisów tego aktu. Przekształcenie obejmuje zmiany merytoryczne, które wprowadzono do wcześniejszego aktu, a na drugim poziomie zawiera kodyfikację niezmiennych przepisów wcześniejszego aktu uwzględniającą te merytoryczne zmiany. Metodologię taką zastosowano w przypadku EKŁE.
3. Zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy. Przepis art. 1 p.k.e. określa w punktach zakres podmiotowy i przedmiotowy ustawy. Określenie zakresu przedmiotowego i podmiotowego wyznacza sprawy (stosunki), które mogą podlegać regulacji w ramach danej ustawy, oraz krąg

podmiotów, do których odnoszą się postanowienia ustawowe (por. § 3 ust. 2 ZTP). Tym samym Prawo komunikacji elektronicznej nie powinno regulować ani podmiotów, ani materii niemieszczących się w zakresie określonym w art. 1 ust. 1 pkt 1–14 p.k.e.

4. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej. Przedmiotem Prawa komunikacji elektronicznej są zasady podejmowania, wykonywania i kontroli działalności polegającej na zapewnianiu komunikacji elektronicznej, którą ustawa określa zbiorczo jako działalność komunikacji elektronicznej. Zakresy ustawy wskazane w art. 1 ust. 1 pkt 3–6 oraz 9–13 p.k.e. stanowią zasadniczo doszczegółowienie ogólnego zakresu wynikającego z art. 1 ust. 1 pkt 1 p.k.e., każdy z tych punktów mieści się bowiem w zakresie podejmowania, wykonywania lub kontroli działalności komunikacji elektronicznej.
5. Działalność komunikacji elektronicznej. Jednocześnie art. 1 ust. 1 pkt 1 p.k.e. rozróżnia dwa rodzaje działalności komunikacji elektronicznej, tj. działalność telekomunikacyjną oraz świadczenie publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów. Powyższe rozróżnienie jest wynikiem pojawienia się w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej nowej, niewyróżnionej *explicite* zakresem poprzedniego pakietu dyrektyw, kategorii usług z zakresu łączności elektronicznej, mianowicie usług łączności interpersonalnej niewykorzystującej numeracji. Wydaje się, że wyszczególnienie tych usług w Prawie komunikacji elektronicznej z ogólnego katalogu rodzajów działalności telekomunikacyjnej jest związane z przyjętym w Prawie komunikacji elektronicznej sposobem określenia zakresu działalności podlegającej wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Ponieważ świadczenie usług łączności interpersonalnej niewykorzystującej numeracji wyłączone zostało z obowiązku uzyskania ogólnego zezwolenia (zob. motyw 44 oraz art. 12 ust. 2 EKŁE), ustawodawca zdecydował się na wyodrębnienie tych usług z ogólnego katalogu rodzajów działalności składających się na działalność telekomunikacyjną, której prowadzenie wymaga zgłoszenia do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Implikacją powyższego podziału jest status podmiotów świadczących usługi łączności interpersonalnej niewykorzystujące numeracji, które są przedsiębiorcami komunikacji elektronicznej, ale nie są przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Wpływa to następnie na zakres obowiązków, wyłączając przykładowo te podmioty z wykonywania zadań i obowiązków na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego.
6. Działalność telekomunikacyjna. W przepisie art. 1 ust. 1 pkt 1 lit. a p.k.e. działalność telekomunikacyjna została zdefiniowana jako działalność polegająca na świadczeniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci i usług służących rozpowszechnianiu lub rozprowadzaniu programów radiofonicznych i telewizyjnych, lub świadczeniu powiązanych usług. Pojęcie działalności telekomunikacyjnej pozostaje w ścisłym związku z pojęciem telekomunikacji, która oznacza nadawanie, odbiór lub transmisję informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną (art. 2 pkt 70 p.k.e.). W razie wątpliwości, czy konkretna działalność posiada charakter działalności telekomunikacyjnej, należy posiłkować się pojęciem telekomunikacji. Trzeba przy tym zaznaczyć, że cechy działalności telekomunikacyjnej posiada również publicznie dostępna usługa komunikacji interpersonalnej niewykorzystująca numerów. Natomiast została ona w sposób wyraźny wyłączona z zakresu działalności telekomunikacyjnej przez ustawodawcę.

7. Publiczny charakter działalności telekomunikacyjnej. Istotną zmianą w stosunku do Prawa telekomunikacyjnego jest zawężenie zakresu działalności telekomunikacyjnej wyłącznie do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych. W konsekwencji świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz dostarczanie sieci telekomunikacyjnych, które nie mają charakteru publicznego, zostały wyłączone z zakresu ustawy i nie będą podlegały obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Nie są jasne powody, dla których dokonano takiego zawężenia zakresu działalności telekomunikacyjnej. Trzeba bowiem zauważyć, że zmiana ta nie ma uzasadnienia w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej, który przewiduje obowiązek uzyskania ogólnego zezwolenia dla dostarczania sieci łączności elektronicznej oraz świadczenia usług łączności elektronicznej niezależnie od tego, czy mają one charakter publiczny. Co więcej, art. 73 p.w.p.k.e. nie określa zasad wykreślenia z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych tych podmiotów, które posiadały status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego na gruncie Prawa telekomunikacyjnego, ale utraciły ten status na gruncie przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Utrata tego statusu ma istotne konsekwencje dla praw i obowiązków tych podmiotów, które dotychczas powiązane były ze statusem danego podmiotu jako przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.
8. Definicje legalne. Każdy z rodzajów działalności komunikacji elektronicznej posiada swoją legalną definicję (por. uwagi do art. 2). Prawo komunikacji elektronicznej określa zasady podejmowania oraz wykonywania działalności komunikacji elektronicznej, a także zasady jej kontroli.
9. Podjęcie i zakończenie działalności komunikacji elektronicznej. Podejmowanie działalności komunikacji elektronicznej, podobnie jak podejmowanie innych rodzajów działalności gospodarczej, stanowi zespół różnorodnych działań i czynności w ramach przygotowania się danego podmiotu przed właściwym etapem rozpoczęcia danego rodzaju działalności (zob. szerzej M. Szydło, *Regulacja sektorów infrastrukturalnych jako rodzaj funkcji państwa wobec gospodarki*, Warszawa 2005, s. 187 i n.). Wykonywanie działalności komunikacji elektronicznej obejmuje okres od jej rozpoczęcia do zakończenia. W przypadku działalności telekomunikacyjnej będzie to okres powiązany z wpisem i wykreśleniem z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Natomiast w przypadku podmiotów świadczących publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów rozpoczęcie i zaprzestanie działalności należy wiązać z faktycznym rozpoczęciem i zakończeniem świadczenia tych usług.
10. Kontrola działalności komunikacji elektronicznej. Kontrola jest wykonywana przez organy państwowe, w których kompetencji pozostają sprawy telekomunikacji. Kontrola sprawowana przez te organy polegać będzie na ich władczym oddziaływaniu na prowadzoną działalność telekomunikacyjną przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w szczególności poprzez wydawanie przepisów wykonawczych w sferze telekomunikacji, podejmowanie indywidualnych rozstrzygnięć i prowadzenie czynności kontrolnych. Uwzględniając wynikający z § 10 ZTP zakaz wykładni homonimicznej, polegający na niedopuszczalności nadawania tym samym zwrotom różnych znaczeń (zob. szerzej L. Morawski, *Zasady wykładni prawa*, Toruń 2014, s. 119 i n.), należałoby przyjąć, że pojęcie kontroli działalności komunikacji elektronicznej winno być rozumiane w znaczeniu, w jakim pojęcie to jest stosowane w rozdziale 2 działu VIII p.k.e. – „Działania kontrolne Prezesa UKE” (zob. również uchwała SN z 30.04.2003 r., I KZP 8/03, LEX nr 77196, gdzie wskazano: „Jednym z podstawowych założeń tzw. racjonalnego ustawodawcy jest zasada, że jednobrzmiące określenia ustawowe oznaczają to samo (oznaczają te

same pojęcia), a różnobraźne określenia oznaczają różne desygnaty”). Stąd też nie obejmuje ono m.in. działalności polegającej na regulowaniu rynków komunikacji elektronicznej, które zostały wyodrębnione w art. 1 ust. 1 pkt 9 p.k.e.

11. Zakres podmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – uwagi ogólne. Zakres podmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej wyznaczają art. 1 ust. 1 pkt 2, 7–8 oraz 14 p.k.e. Ustawa określa prawa i obowiązki przedsiębiorców komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 2 p.k.e.). Przedsiębiorcami komunikacji elektronicznej są przedsiębiorcy telekomunikacyjni oraz podmioty świadczące publicznie dostępną usługę komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów. Zgodnie z art. 2 pkt 40 p.k.e. przedsiębiorca telekomunikacyjny oznacza przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu powiązanych usług lub świadczeniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny uprawniony do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych zwany jest dostawcą usług telekomunikacyjnych, a do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług – operatorem. Definicja przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wyróżnia więc dwa rodzaje przedsiębiorców, tj. dostawców usług telekomunikacyjnych oraz operatorów. Wydaje się, że w zakresie podmiotowym ustawy powinny być wskazane również jednostki samorządu terytorialnego wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji, gdyż Prawo komunikacji elektronicznej jest, obok ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, aktem prawnym regulującym zasady podejmowania działalności przez te podmioty, a jednocześnie nie mieszczą się one w zakresie pojęcia przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej.
12. Zakres podmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – użytkownicy urządzeń radiowych. Obok przedsiębiorców komunikacji elektronicznej Prawo komunikacji elektronicznej określa prawa i obowiązki użytkowników urządzeń radiowych (art. 1 ust. 1 pkt 7 p.k.e.). Użytkownicy są zdefiniowani bardzo szeroko, gdyż są to podmioty korzystające z publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takich usług (art. 2 pkt 85 p.k.e.). Pojęcie to obejmuje więc swoim zakresem abonentów, użytkowników końcowych, konsumentów korzystających z usług komunikacji elektronicznej oraz przedsiębiorców komunikacji elektronicznej. Urządzenia radiowe są zdefiniowane jako urządzenia telekomunikacyjne, które celowo emitują lub odbierają fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji, lub urządzenia telekomunikacyjne, które muszą zostać uzupełnione o dodatkowy element, aby mogły emitować lub odbierać fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji (art. 2 pkt 73 p.k.e.). Przytoczona definicja bazuje na definicji urządzenia radiowego zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/53/UE. Oprócz praw i obowiązków użytkowników urządzeń radiowych przedmiotem ustawy są również wymagania, jakim powinny odpowiadać urządzenia radiowe (art. 1 ust. 1 pkt 10 p.k.e.). Zagadnienia związane z tymi wymaganiami zostały uregulowane w dziale VI p.k.e. Zgodnie z art. 272 p.k.e. w zakresie nieuregulowanym w dziale VI stosuje się przepisy ustawy o systemach oceny zgodności i nadzoru rynku. W dziale VI p.k.e. są uregulowane kwestie związane z wymaganiami dla aparatury, zasadniczymi wymaganiami i klasami urządzeń radiowych oraz wprowadzaniem urządzeń radiowych do obrotu.
13. Zakres podmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – użytkownicy końcowi. Ustawa określa również prawa i obowiązki użytkowników końcowych (art. 1 ust. 1 pkt 8 p.k.e.). Użytkownik końcowy to podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub

żądający świadczenia takiej usługi dla zaspokojenia własnych potrzeb (art. 2 pkt 86 p.k.e.). Należy zaznaczyć, że w zakresie ochrony użytkowników końcowych art. 101 ust. 1 EKŁE przewiduje obowiązek harmonizacji zupełnej. W doktrynie od dość dawna zwraca się uwagę na silną tendencję unijnych organów prawodawczych do wprowadzania harmonizacji zupełnej w obszarach powiązanych z ochroną konsumentów (zob. R. Stefanicki, *Koncepcja zupełnej harmonizacji prawa ochrony konsumenta (na przykładzie dyrektywy o nieuczciwych praktykach handlowych)*, PiP 2011/6, s. 51 i n.; A. Kunkiel-Kryńska, *Prawo konsumenckie UE – dyrektywy oparte na metodzie harmonizacji zupełnej*, EPS 2011/11, s. 50 i n.). Prawa i obowiązki użytkowników końcowych są uregulowane w rozdziale 2 działu VII p.k.e. W rozdziale tym są szczegółowo określone warunki świadczenia usług telekomunikacyjnych, przewidziane głównie w umowie o świadczenie usług komunikacji elektronicznej, oraz uprawnienia przysługujące użytkownikom końcowym korzystającym z tych usług. Przedmiotem Prawa komunikacji elektronicznej są również wymagania dotyczące świadczenia użytkownikom końcowym z niepełnosprawnościami publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej i udogodnień w zakresie dostępu do publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 12 p.k.e.).

14. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – dostęp i korzystanie z lokalnej sieci radiowej. Nowy, nieznaný poprzedniej ustawie, zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej obejmuje zasady zapewnienia dostępu i korzystania z lokalnej sieci radiowej (art. 1 ust. 1 pkt 3 p.k.e.). Motyw 109 EKŁE zwraca uwagę na znaczenie tych sieci w zapewnianiu szybkich bezprzewodowych szerokopasmowych połączeń w budynkach. Lokalną sieć radiową stanowi system dostępu bezprzewodowego o niskiej mocy i bliskim zasięgu, stwarzający niskie ryzyko zakłóceń dla innych tego typu systemów stosowanych w pobliżu przez innych użytkowników, wykorzystujący na zasadzie niewyłączności częstotliwości zharmonizowane (art. 2 pkt 23 p.k.e.). Wyróżnienie zasad dostępu i korzystania z lokalnej sieci radiowej jest związane z wyjątkiem, jaki w zakresie obowiązku zgłoszenia działalności telekomunikacyjnej przewiduje omówiony poniżej art. 1 ust. 2 p.k.e., zgodnie z którym: „Nie stanowi działalności telekomunikacyjnej umożliwianie korzystania z publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej, jeżeli jest to działalność dodatkowa w stosunku do wykonywanej przez podmiot działalności głównej”.
15. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – zadania na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zadania i obowiązki na rzecz obronności, bezpieczeństwa państwa oraz bezpieczeństwa i porządku publicznego w zakresie komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 4 p.k.e.) uregulowane są w rozdziale 5 działu I p.k.e. Przepisy tego rozdziału określają szczegółowe obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych związane z obronnością, bezpieczeństwem państwa oraz bezpieczeństwem i porządkiem publicznym. Należy zaznaczyć, że obowiązki te nie zostały nałożone na wszystkich przedsiębiorców komunikacji elektronicznej, gdyż ustawodawca wyłączył z tego zakresu podmioty świadczące usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numeracji, co spotkało się z krytyką ze strony Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów (zob. opinia Rady Legislacyjnej z 10.03.2021 r. o projekcie ustawy Prawo komunikacji elektronicznej, <https://www.gov.pl/web/radalegislacyjna/opinia-z-10-marca-2021-r-o-projekcie-ustawy-prawo-komunikacji-elektronicznej>, dostęp: 26.04.2021 r.). Przedsiębiorcy telekomunikacyjni są obowiązani uwzględniać przy planowaniu, budowie, eksploatacji lub łączeniu sieci telekomunikacyjnych możliwość wystąpienia sytuacji szczególnych zagrożeń. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni są także obowiązani w przypadkach i na warunkach określonych w ustawie do zapewnienia możliwości

dostępu do treści przekazów oraz danych uprawnionym organom państwowym. Realizacja tych zadań i obowiązków wymaga po stronie przedsiębiorców telekomunikacyjnych odpowiedniego przygotowania sieci telekomunikacyjnej.

16. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – dostęp i korzystanie z satelitarnych usług publicznych. Nowym elementem przedmiotowym jest również określenie zasad uzyskiwania dostępu i korzystania z satelitarnych usług publicznych o regulowanym dostępie w ramach europejskiego systemu radionawigacji satelitarnej Galileo oraz zarządzanie tą usługą. Prawo komunikacji elektronicznej w zakresie swojej regulacji wdraża decyzję PRS oraz służy stosowaniu rozporządzenia PRS.
17. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – gospodarka zasobami rzadkimi. Warunki gospodarowania częstotliwościami, zasobami orbitalnymi oraz numeracją (art. 1 ust. 1 pkt 6 p.k.e.) są uregulowane w dziale II p.k.e. Gospodarowanie częstotliwościami obejmuje określenie przeznaczeń zakresów częstotliwości, planowanie ich wykorzystania, dokonywanie rezerwacji częstotliwości i ustalanie warunków ich wykorzystywania w decyzjach administracyjnych. Postanowienia rozdziału 1 działu II p.k.e., oprócz gospodarowania częstotliwościami, regulują gospodarowanie zasobami orbitalnymi. Gospodarowanie numeracją jest uregulowane w rozdziale 3 działu II p.k.e. Gospodarowanie numeracją obejmuje planowanie numeracji dokonywane przez organy administracji telekomunikacji oraz przydziały numeracji dokonywane przez organy administracji telekomunikacji i przedsiębiorców telekomunikacyjnych.
18. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – regulacja rynku telekomunikacyjnego. Ustawa określa zasady dostępu telekomunikacyjnego oraz warunki regulowania rynków komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 9 p.k.e.), zarówno hurtowych, jak i detalicznych, które są szczegółowo opisane w dziale III p.k.e. „Dostęp telekomunikacyjny” oraz w dziale IV p.k.e. „Regulowanie rynku komunikacji elektronicznej”. Dostęp telekomunikacyjny zdefiniowany został w art. 2 pkt 7 p.k.e. Istotną zmianą w stosunku do Prawa telekomunikacyjnego jest rozszerzenie tej definicji poprzez nałożenie obowiązku zapewniania dostępu telekomunikacyjnego nie tylko na przedsiębiorców telekomunikacyjnych, lecz także na inne podmioty, na których spoczywa obowiązek udostępnienia określonych zasobów (np. infrastruktury technicznej czy nieruchomości). Prawo komunikacji elektronicznej nie zawiera definicji samego pojęcia regulacji rynku. Różne definicje tego pojęcia można znaleźć w doktrynie. Jak wskazuje S. Piątek, zakres działalności regulowanej został wskazany w sposób dość ogólny w art. 5a dyrektywy Komisji 90/388/EWG z 28.06.1990 r. w sprawie konkurencji na rynkach usług telekomunikacyjnych (Dz.Urz. WE L 192, s. 10) w brzmieniu nadanym dyrektywą 97/51/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 6.10.1997 r. zmieniającą dyrektywę Rady 90/387/EWG i 92/44/EWG w celu dostosowania się do konkurencyjnego otoczenia w telekomunikacji (Dz.Urz. WE L 295, s. 23) (S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne Wspólnoty Europejskiej*, Warszawa 2003, s. 40). Późniejsze akty prawne uchwalane w ramach UE nie podejmowały już próby definicji tego pojęcia. T. Skoczny definiuje regulację jako władcze działania administracyjne, które na podstawie norm kompetencyjnych służą zapewnieniu indywidualnego, skierowanego przyszłościowo kształtowania uczestnictwa w rynku lub zachowania określonych przedsiębiorców na tym rynku w celu rozwoju konkurencji oraz swobodnego dostępu do urządzeń kluczowych, a także w celu dostępu do usług powszechnych (T. Skoczny, *Stan i tendencje rozwojowe regulującego prawa administracyjnego* [w:] *Ius Publicum Europaeum*, red. H. Bauer, P. Huber, Z. Niewiadomski, Warszawa 2003, s. 162–163). D. Gałęcka i M. Rogalski wskazują, że regulacja sektorowa obejmuje zarówno

regulację wyprzedzającą (*ex ante*), jak i następczą (*ex post*), a jej celem jest zapobieganie naruszeniom konkurencji poprzez stworzenie wszystkim przedsiębiorcom, którzy zamierzają świadczyć usługi, warunków do prowadzenia konkurencyjnej działalności w sektorach infrastrukturalnych, w szczególności poprzez zapewnienie dostępu do sieci technicznych (D. Gałęcka, M. Rogalski, *Pojęcie i zakres regulacji sektorowej* [w:] *Prawo telekomunikacyjne*, red. M. Rogalski, Warszawa 2011, s. 34). Według M. Szydło regulacja sektora stanowi podejmowanie przez państwo określonych działań, zarówno o charakterze prawodawczym, jak i władczym stosowaniu prawa w odniesieniu do sektorów infrastrukturalnych. Działania te są podejmowane w dążeniu do realizacji celów takich jak: stworzenie i promowanie konkurencji, zapewnienie dostępności usług, rozwój rynku wewnętrznego oraz ochrona interesów publicznych (M. Szydło, *Regulacja...*, s. 88). Zdaniem W. Hoffa na pojęcie regulacji składają się dwa filary obejmujące podejmowanie decyzji na podstawie stanu konkurencji na rynku właściwym oraz niezależność organu regulacyjnego. Dodatkowo wskazuje on, że istotnym elementem podejmowania decyzji regulacyjnych jest uznanie regulacyjne, którego ograniczenia wiążą się przede wszystkim z wynikiem analizy rynku (W. Hoff, *Prawny model regulacji sektorowej*, Warszawa 2008, s. 268). Analizując powyższe wypowiedzi na temat regulacji sektorowej, możemy określić pewne wspólne cechy pozwalające na odróżnienie działalności organów administracji o charakterze regulacji sektorowej od innych sfer działalności administracji publicznej. Powyższe cechy obejmują: 1) wykonywanie działań przez wyodrębniony organ administracji, który jest niezależny od organów administracji centralnej (odmiennie w przywołanym poglądzie M. Szydło, który do działań regulacyjnych zalicza również akty prawodawcze); 2) podejmowanie działań zazwyczaj *ex ante*; 3) szeroki poziom uznaniowości organu regulacyjnego, który ma celu zapewnienie realizacji celów polityki regulacyjnej oraz interesu publicznego związanego z powyższymi celami; 4) możliwość oddziaływania zarówno w sferze prawa publicznego, jak i w sferze prawa prywatnego, w tym możliwość pośredniej i bezpośredniej ingerencji w stosunki cywilnoprawne.

19. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – usługa powszechna. Zagadnienia związane ze świadczeniem usługi powszechnej (art. 1 ust. 1 pkt 11 p.k.e.) są uregulowane w rozdziale 3 działu VII p.k.e. Regulacje te obejmują zarówno warunki świadczenia usługi powszechnej, jak i sposób finansowania tej usługi.
20. Zakres przedmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – warunki przetwarzania danych. Warunki przetwarzania danych, w tym danych osobowych w ramach świadczenia publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej oraz ochrony tajemnicy komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 13 p.k.e.) uregulowane są w rozdziale 5 działu VII p.k.e. – „Tajemnica komunikacji elektronicznej oraz dane użytkowników końcowych”. Tajemnica komunikacji elektronicznej jest zdefiniowana w art. 386 ust. 1 p.k.e. i obejmuje m.in. dane dotyczące użytkownika, komunikaty elektroniczne czy dane transmisyjne. Przepisy dotyczące tajemnicy komunikacji elektronicznej określają zasady i sposób wykorzystywania danych objętych tajemnicą komunikacyjną w działalności komunikacji elektronicznej. Warunki przetwarzania danych w telekomunikacji dotyczą przetwarzania danych pozyskanych w związku z wykonywaniem usług komunikacji elektronicznej.
21. Zakres podmiotowy Prawa komunikacji elektronicznej – organy właściwe w sprawach telekomunikacji. W ustawie są określone zasady funkcjonowania organów właściwych w sprawach komunikacji elektronicznej oraz ich współdziałania z innymi organami krajowymi oraz instytucjami UE w zakresie regulacji komunikacji elektronicznej (art. 1 ust. 1 pkt 14 p.k.e.).

Zagadnienia związane z administracją łączności są uregulowane w rozdziale 1 działu VIII p.k.e. Przepisy tego działu są dość zróżnicowane, obejmując zarówno przepisy o charakterze ustrojowym, jak i normy materialne i proceduralne. Najważniejszym organem w sprawach komunikacji elektronicznej jest Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, który zajmuje się zarówno sprawami telekomunikacji, jak i poczty. Pewne kompetencje, jako naczelny organ administracji, posiada także minister właściwy do spraw informatyzacji. Wskazany rozdział działu VIII p.k.e. reguluje także zasady współdziałania tych organów z instytucjami UE w zakresie regulacji komunikacji elektronicznej.

22. Cele polityki regulacyjnej. Odmienne niż w Prawie telekomunikacyjnym w przepisach ustawy nie określono jej celów, ograniczając się wyłącznie do wskazania w art. 412 ust. 2 p.k.e. celów polityki regulacyjnej organów właściwych w sprawach telekomunikacji. Takie podejście spotkało się ze słuszną krytyką ze strony Rady Legislacyjnej przy Prezesie Rady Ministrów, która wskazała: „Na gruncie art. 407 ust. 2 Projektu określone tam cele są adresowane do Prezesa UKE i do ministra właściwego do spraw informatyzacji, co stanowi przejaw implementacji art. 3 ust. 2 dyrektywy 2018/1972, natomiast brakuje w Projekcie wyraźnego określenia jego celów, implementujących art. 1 ust. 2 dyrektywy 2018/1972. Te cele Projektu (przyszłej ustawy), w razie ich wyraźnego określenia, miałyby w tym akcie prawnym status prawny analogiczny do statusu zasad prawa, czyli norm prawnych, które są prawnie wiążącymi dyrektywami nie tylko dla organów władzy publicznej przy dokonywaniu przez nie autorytatywnej wykładni i stosowania prawa, ale są także wskazówkami dla prawodawcy (w tym np. przy nowelizowaniu ustawy lub przy wydawaniu aktów wykonawczych do ustawy), a także są prawnymi determinantami dla osób będących adresatami ustawy, wskazującymi sposoby czynienia użytku z różnych przysługujących tym osobom praw” (opinia Rady Legislacyjnej z 10.03.2021 r.). W zakresie relacji pomiędzy poszczególnymi celami polityki regulacyjnej zob. pkt 91 wyroku TS z 3.12.2009 r., C-424/07, Komisja Europejska przeciwko Republice Federalnej Niemiec, EU:C:2009:749.
23. Wyłączenie obowiązku zgłoszenia działalności telekomunikacyjnej. Artykuł 1 ust. 2 p.k.e. wyłącza z zakresu działalności telekomunikacyjnej umożliwianie korzystania z publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej, jeżeli jest to działalność dodatkowa w stosunku do wykonywanej przez podmiot działalności głównej. Komentowany przepis stanowi implementację art. 56 ust. 1 i 6 lit. a EKŁE. Brak obowiązku zgłoszenia działalności do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych wymaga łącznego spełnienia dwóch warunków: 1) działalność w zakresie umożliwiania korzystania z publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej stanowi działalność dodatkową w stosunku do głównego przedmiotu działalności podmiotu zapewniającego dostęp oraz 2) działalność ta jest wykonywana za pośrednictwem lokalnej sieci radiowej. Zgodnie z legalną definicją lokalna sieć radiowa to „system dostępu bezprzewodowego o niskiej mocy i bliskim zasięgu, stwarzający niskie ryzyko zakłóceń dla innych tego typu systemów stosowanych w pobliżu przez innych użytkowników, wykorzystujący na zasadzie niewyłączności częstotliwości zharmonizowane” (art. 2 pkt 23 p.k.e.). W odniesieniu do szerokopasmowej transmisji danych systemy dostępu bezprzewodowego o niskiej mocy i bliskim zasięgu urządzenia tego rodzaju zostały określone w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1345 z 2.08.2019 r. zmieniającej decyzję 2006/771/WE w celu aktualizacji zharmonizowanych warunków technicznych w zakresie wykorzystywania widma radiowego na potrzeby urządzeń bliskiego zasięgu (Dz.Urz. UE L 212, s. 53) (zob. szerzej uwagi do art. 2).

*Maciej Rogalski, Wojciech Krupa***Art. 2. [Definicje legalne]**

Określenia użyte w ustawie oznaczają:

- 1) abonent – użytkownika, który jest stroną umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej zawartej z dostawcą usług komunikacji elektronicznej;
- 2) aparat publiczny – publicznie dostępny telefon, w którym połączenie opłacane jest automatycznie, w szczególności za pomocą monety, żetonu, karty telefonicznej lub karty płatniczej;
- 3) aparatura – aparaturę w rozumieniu przepisu art. 6 pkt 1 ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej (Dz. U. z 2022 r. poz. 2233 oraz z 2024 r. poz. 1222);
- 4) częstotliwości zharmonizowane – częstotliwości, których dostępność i efektywne wykorzystanie uregulowano za pomocą zharmonizowanych warunków ustanowionych w drodze technicznego środka wykonawczego zgodnie z art. 4 decyzji nr 676/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie ram regulacyjnych dotyczących polityki spektrum radiowego we Wspólnocie Europejskiej (decyzja o spektrum radiowym) (Dz. Urz. WE L 108 z 24.04.2002, str. 1 – Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne rozdz. 13, t. 29, str. 317);
- 5) dostarczanie sieci telekomunikacyjnej – przygotowanie sieci telekomunikacyjnej w sposób umożliwiający świadczenie w niej usług, jej eksploatację, nadzór nad nią lub zapewnianie dostępu telekomunikacyjnego;
- 6) dostawca usług komunikacji elektronicznej – dostawcę publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub podmiot świadczący publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów;
- 7) dostęp telekomunikacyjny – udostępnianie zasobów na rzecz przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej na potrzeby świadczenia usług komunikacji elektronicznej, w szczególności:
 - a) sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów, w tym infrastruktury technicznej, lokalnej pętli abonenckiej oraz obiektów i usług niezbędnych do obsługi lokalnej pętli abonenckiej,
 - b) nieruchomości, w tym budynków,
 - c) odpowiednich systemów oprogramowania, w tym do systemów wsparcia operacyjnego,
 - d) systemów informacyjnych lub baz danych na potrzeby zamówień, dostaw, konserwacji i reklamacji oraz fakturowania,
 - e) interfejsów, protokołów lub innych kluczowych technologii niezbędnych do zapewnienia interoperacyjności usług,
 - f) usług sieci wirtualnych oraz
 - g) multipleksu, z uwzględnieniem, że udostępnienie multipleksu następuje na rzecz nadawcy;
- 8) dostęp do lokalnej pętli abonenckiej – korzystanie z lokalnej pętli abonenckiej lub lokalnej podpętli abonenckiej pozwalające na pełne wykorzystanie możliwości lokalnej pętli abonenckiej lub wykorzystanie części możliwości lokalnej pętli abonenckiej przy zachowaniu możliwości korzystania z lokalnej pętli abonenckiej przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego;
- 9) elektroniczny przewodnik po programach – środek lub rozwiązanie techniczne stosowane w systemach telewizji cyfrowej, umożliwiające wybór programów, zawierające dodatkowe dane opisujące programy występujące w cyfrowym sygnale telewizyjnym;
- 10) fale radiowe – fale elektromagnetyczne o częstotliwościach niższych niż 3000 GHz, rozchodzące się w przestrzeni bez pomocy sztucznego przewodnika;
- 11) infrastruktura techniczna – infrastrukturę techniczną w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2024 r. poz. 604, 834 i 1222);
- 12) infrastruktura telekomunikacyjna – fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, w szczególności urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe, a także powiązane zasoby, z wyjątkiem powiązanych usług, budynków i wejść do budynków;
- 13) instrukcja – opracowaną przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej szczegółową instrukcję w zakresie prowadzonej przez niego rachunkowości regulacyjnej, zawierającą opis przyjętych w jego przedsiębiorstwie sposobów wyodrębnienia aktywów i pasywów, przychodów i kosztów do działalności w zakresie dostępu telekomunikacyjnego lub usług na rynku detalicznym;
- 14) interfejs – układ elektryczny, elektroniczny lub optyczny, z oprogramowaniem albo bez oprogramowania, lub oprogramowanie umożliwiające łączenie, współpracę i wymianę sygnałów o określonej postaci między urządzeniami połączonymi za jego pośrednictwem zgodnie z odpowiednią specyfikacją techniczną;
- 15) interfejs programistyczny aplikacji – interfejs umożliwiający łączenie, współpracę i wymianę informacji między aplikacjami dostarczonymi przez nadawców lub dostawców usług a urządzeniami telewizji cyfrowej służącymi do przekazywania cyfrowych sygnałów umożliwiających świadczenie usług telewizyjnych lub radiofonicznych;
- 16) interoperacyjność usług – zdolność sieci telekomunikacyjnych oraz odbiorników sygnału telewizyjnego i odbiorników radiofonii cyfrowej, a także aplikacji do efektywnej współpracy w celu zapewnienia wzajemnego dostępu użytkowników do usług świadczonych za ich pomocą;
- 17) kalkulacja kosztów – wyliczanie przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej kosztów związanych ze świadczeniem usług, odrębnie dla każdej z usług, dla której przedsiębiorca jest obowiązany prowadzić kalkulację

- kosztów, zgodnie z zatwierdzonym przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej opisem kalkulacji kosztów na dany rok obrotowy;
- 18) kolokacja – udostępnianie fizycznej przestrzeni lub urządzeń technicznych w celu umieszczenia i podłączenia niezbędnego sprzętu operatora podłączającego swoją sieć telekomunikacyjną do sieci innego operatora lub korzystającego z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej;
 - 19) komunikat elektroniczny – każda informacja wymieniana lub przekazywana między określonymi użytkownikami za pośrednictwem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej; nie obejmuje on informacji przekazanej jako część transmisji radiofonicznych lub telewizyjnych transmitowanych przez sieć telekomunikacyjną, z wyjątkiem informacji odnoszącej się do możliwego do zidentyfikowania użytkownika otrzymującego informację;
 - 20) konsument – osobę fizyczną wnioskującą o świadczenie publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub korzystającą z takich usług dla celów niezwiązanych bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub wykonywaniem zawodu;
 - 21) lokalna pętla abonencka – fizyczny obwód łączący zakończenie sieci z punktem dystrybucji w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej, w szczególności z przełącznicą główną lub równoważnym urządzeniem;
 - 22) lokalna podpętla abonencka – część lokalnej pętli abonenckiej łączącą zakończenie sieci z pośrednim punktem dystrybucji w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej, w szczególności z koncentratorom lub innym urządzeniem dostępu pośredniego do stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej;
 - 23) lokalna sieć radiowa – system dostępu bezprzewodowego o niskiej mocy i bliskim zasięgu, stwarzający niskie ryzyko zakłóceń dla innych tego typu systemów stosowanych w pobliżu przez innych użytkowników, wykorzystujący na zasadzie niewyłączności częstotliwości zharmonizowane;
 - 24) multipleks – zespolony strumień danych cyfrowych składający się z dwóch lub większej liczby strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych oraz z danych dodatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami powiązanymi;
 - 25) nadawca – nadawcę w rozumieniu art. 4 pkt 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2022 r. poz. 1722 oraz z 2024 r. poz. 96 i 1222);
 - 26) nadużycie w komunikacji elektronicznej – nadużycie w komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 8 ustawy z dnia 28 lipca 2023 r. o zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. 1703 oraz z 2024 r. poz. 1222);
 - 27) numer alarmowy – numer ustalony w ustawie lub trzycyfrowy numer usług specjalnych ustalony w planie numeracji krajowej dla publicznych sieci telekomunikacyjnych udostępniany służbom ustawowo powołanym do niesienia pomocy oraz podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa na podstawie przepisów szczególnych;
 - 28) numer geograficzny – numer ustalony w planie numeracji krajowej, w którym część ciągu cyfr zawiera wskaźnik obszaru geograficznego, wykorzystywany do kierowania połączeń do stałej lokalizacji zakończenia sieci;
 - 29) numer niegeograficzny – numer ustalony w planie numeracji krajowej, który nie zawiera ciągu cyfr określającego wskaźnik obszaru geograficznego, w szczególności numer zakończenia ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej, numer, do którego połączenia są bezpłatne albo numer wykorzystywany do świadczenia usług z dodatkowym świadczeniem;
 - 30) odbiornik radiofonii cyfrowej – urządzenie służące do odbioru cyfrowych transmisji radiofonicznych, zawierające co najmniej tuner obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator, a także demultiplexer i dekodery odbieranej usługi oraz antenę lub złącze antenowe;
 - 31) odbiornik sygnału telewizyjnego – urządzenie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych, zawierające co najmniej tuner obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator, a także demultiplexer i dekodery odbieranej usługi oraz wyświetlacz obrazu albo niezawierające takiego wyświetlacza obrazu;
 - 32) operator multiplexu – podmiot, który:
 - a) uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multiplexie oraz
 - b) prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multiplexu z operatorem sieci nadawczej;
 - 33) operator sieci nadawczej – przedsiębiorcę telekomunikacyjnego świadczącego usługi transmisji sygnałów radiodifuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną;
 - 34) połączenie – fizyczne lub logiczne połączenie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych pozwalające na przesłanie komunikatów elektronicznych;
 - 35) połączenie głosowe – połączenie ustanowione za pomocą publicznie dostępnej usługi komunikacji interpersonalnej pozwalające na dwukierunkową komunikację głosową;
 - 36) połączenie sieci – fizyczne i logiczne połączenie publicznych sieci telekomunikacyjnych użytkowanych przez tego samego lub różnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w celu umożliwienia użytkownikom korzystającym z usług lub sieci jednego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego komunikowania się z użytkownikami

- korzystającymi z usług lub sieci tego samego lub innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego albo dostępu do usług dostarczanych przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego;
- 37) powiązane usługi – usługi powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają świadczenie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług lub które mogą służyć do tego celu, i obejmują systemy translacji numerów lub systemy o równoważnych funkcjach, systemy dostępu warunkowego i elektroniczne przewodniki po programach, jak również inne usługi, w szczególności usługi identyfikacji, lokalizacji oraz sygnalizowania obecności;
 - 38) powiązane zasoby – powiązane usługi, infrastrukturę techniczną, okablowanie między zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji, anteny i urządzenia, powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, mogących służyć do tego celu;
 - 39) przedsiębiorca komunikacji elektronicznej – przedsiębiorcę telekomunikacyjnego lub podmiot świadczący publicznie dostępną usługę komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów;
 - 40) przedsiębiorca telekomunikacyjny – przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu publicznej sieci telekomunikacyjnej, świadczeniu powiązanych usług lub świadczeniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do:
 - a) świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, zwany jest dalej „dostawcą usług telekomunikacyjnych”,
 - b) dostarczania publicznej sieci telekomunikacyjnej lub świadczenia powiązanych usług, zwany jest dalej „operatorem”;
 - 41) przyłącze telekomunikacyjne:
 - a) odcinek linii kablowej podziemnej, linii kablowej nadziemnej lub kanalizacji kablowej, zawarty między złączem rozgałęźnym a zakończeniem tych linii lub kanalizacji w obiekcie budowlanym, lub
 - b) system bezprzewodowy łączący instalację wewnętrzną obiektu budowlanego z węzłem publicznej sieci telekomunikacyjnej– umożliwiający korzystanie w obiekcie budowlanym z publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
 - 42) publiczna sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną wykorzystywaną głównie do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych;
 - 43) publicznie dostępna usługa komunikacji elektronicznej – usługę komunikacji elektronicznej dostępną dla ogółu użytkowników;
 - 44) publicznie dostępna usługa komunikacji interpersonalnej – usługę komunikacji interpersonalnej dostępną dla ogółu użytkowników;
 - 45) publicznie dostępna usługa komunikacji głosowej – usługę telekomunikacyjną dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, połączeń głosowych krajowych lub krajowych i międzynarodowych, za pomocą numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji, dostępną dla ogółu użytkowników;
 - 46) publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna – usługę telekomunikacyjną dostępną dla ogółu użytkowników;
 - 47) punkt dystrybucji – fizyczny punkt, w którym możliwe jest zapewnienie dostępu telekomunikacyjnego wymagającego połączenia elementów sieci telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z elementami sieci telekomunikacyjnej lub powiązanymi zasobami znajdującymi się między tym punktem a zakończeniami sieci;
 - 48) rachunkowość regulacyjna – szczególny, w stosunku do rachunkowości prowadzonej na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2023 r. poz. 120, 295 i 1598 oraz z 2024 r. poz. 619), rodzaj rachunkowości prowadzonej przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej w odniesieniu do jego działalności w zakresie świadczenia dostępu telekomunikacyjnego lub usług na rynku detalicznym, zgodnie z instrukcją na dany rok obrotowy zatwierdzoną przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej;
 - 49) radiolokacja – określanie położenia, prędkości lub innych parametrów obiektu lub uzyskiwanie informacji dotyczących tych parametrów dzięki właściwościom propagacyjnym fal radiowych;
 - 50) rezerwacja częstotliwości – określenie częstotliwości lub zasobów orbitalnych, które we wskazanym w rezerwacji okresie pozostają w dyspozycji podmiotu na rzecz którego dokonano rezerwacji, przeniesiono uprawnienia do częstotliwości lub uprawnienia do dysponowania częstotliwościami na cele związane z uzyskiwaniem pozwoleń radiowych;
 - 51) ruchoma publiczna sieć telekomunikacyjna – publiczną sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia sieci nie mają stałej lokalizacji;
 - 52) ruchoma sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia sieci nie mają stałej lokalizacji;
 - 53) rynek detaliczny – rynek produktów i usług w zakresie usług komunikacji elektronicznej dla użytkowników końcowych;
 - 54) samochodowy odbiornik radiofoniczny – odbiornik radiofonii cyfrowej wbudowany do pojazdów kategorii M, o których mowa w pkt 1 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 1047, z późn. zm.¹⁾);

- 55) satelitarna usługa publiczna o regulowanym dostępie – satelitarną usługę publiczną o regulowanym dostępie w rozumieniu art. 45 ust. 1 lit. d rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2021/696 z dnia 28 kwietnia 2021 r. ustanawiającego Unijny program kosmiczny i Agencję Unii Europejskiej ds. Programu Kosmicznego oraz uchylającego rozporządzenia (UE) nr 912/2010, (UE) nr 1285/2013 i (UE) nr 377/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE (Dz. Urz. UE L 170 z 12.05.2021, str. 69);
- 56) sieć dostępu – infrastrukturę telekomunikacyjną na odcinku między zakończeniem sieci a punktem dystrybucji, obejmującą w szczególności łącza abonenckie, urządzenia do koncentracji łączy abonenckich lub urządzenia do zarządzania siecią dostępu;
- 57) sieć o bardzo dużej przepustowości – publiczną sieć telekomunikacyjną:
 - a) składającą się z linii światłowodowych co najmniej do punktu dystrybucji w miejscu świadczenia usługi,
 - b) składającą się z linii światłowodowych co najmniej do stacji bazowej, lub
 - c) umożliwiającą świadczenie usługi dostępu do internetu w typowych warunkach panujących w czasie największego ruchu w sieci, o podobnych parametrach jakościowych jak sieć telekomunikacyjna, o której mowa w lit. a – w przypadku sieci stacjonarnej lub jak sieć telekomunikacyjna, o której mowa w lit. b – w przypadku sieci bezprzewodowej; podobne parametry jakościowe usługi dostępu do internetu odnoszą się do: pobierania i wysyłania danych, odporności, parametrów związanych z błędami oraz opóźnienia i jego zmienności, a ich wartości spełniają wymagania określone w wytycznych Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej wydanych na podstawie art. 82 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 321 z 17.12.2018, str. 36, z późn. zm.);
- 58) sieć telekomunikacyjna – systemy transmisyjne, a także urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji;
- 59) służba radiokomunikacyjna – nadawanie, przesyłanie lub odbiór fal radiowych dla wypełnienia zadań określonych dla danej służby w międzynarodowych przepisach radiokomunikacyjnych;
- 60) służba radiokomunikacyjna amatorska – służbę radiokomunikacyjną mającą na celu nawiązywanie wzajemnych łączności, badania techniczne oraz indywidualne szkolenie wykonywane w celach niezarobkowych przez uprawnione osoby wyłącznie dla potrzeb własnych;
- 61) stacjonarna publiczna sieć telekomunikacyjna – publiczną sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia sieci mają stałą lokalizację;
- 62) stacjonarna sieć telekomunikacyjna – sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia sieci mają stałą lokalizację;
- 63) sygnał multipleksu – sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodifuzyjnej przenoszący treści zawarte w multipleksie;
- 64) system dostępu warunkowego – środki lub rozwiązania techniczne, powodujące, że dostęp do zrozumiałej formy zabezpieczonych transmisji radiofonicznych lub telewizyjnych jest uwarunkowany posiadaniem abonamentu lub uprzednio uzyskanego indywidualnego zezwolenia;
- 65) sytuacja szczególnego zagrożenia – sytuację:
 - a) wymagającą współpracy przedsiębiorców komunikacji elektronicznej z organami administracji publicznej i innymi podmiotami wykonującymi zadania w zakresie ratownictwa, niesienia pomocy, zarządzania kryzysowego, utrzymania porządku publicznego oraz obronności i bezpieczeństwa państwa:
 - w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej, w rozumieniu ustawy z dnia 26 kwietnia 2007 r. o zarządzaniu kryzysowym (Dz. U. z 2023 r. poz. 122 oraz z 2024 r. poz. 834 i 1222),
 - w czasie obowiązywania stanów nadzwyczajnych,
 - w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny,
 - b) stanowiącą bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa sieci i usług komunikacji elektronicznej, rozumianego jako zdolność sieci telekomunikacyjnych lub usług komunikacji elektronicznej do odpierania wszelkich działań naruszających dostępność, autentyczność, integralność lub poufność tych sieci lub usług, przetwarzanych danych i treści objętych tajemnicą komunikacji elektronicznej lub innych świadczonych przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej usług związanych z usługami komunikacji elektronicznej lub sieciami telekomunikacyjnymi tego przedsiębiorcy;
- 66) szkodliwe zaburzenie elektromagnetyczne – zaburzenie elektromagnetyczne w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 13 kwietnia 2007 r. o kompatybilności elektromagnetycznej, które przekracza dopuszczalne poziomy zaburzeń;
- 67) szkodliwe zakłócenia – zakłócenia, które:
 - a) zagrażają funkcjonowaniu służby radionawigacyjnej lub innej służby radiokomunikacyjnej związanej z bezpieczeństwem lub
 - b) w sposób poważny pogarszają, utrudniają lub wielokrotnie przerywają wykonywanie służby radiokomunikacyjnej działającej zgodnie z przepisami prawa;
- 68) świadczenie usług komunikacji elektronicznej – świadczenie usług telekomunikacyjnych lub usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów;

- 69) świadczenie usług telekomunikacyjnych – świadczenie usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług telekomunikacyjnych;
- 70) telekomunikacja – nadawanie, odbiór lub transmisję informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych lub optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną;
- 71) telekomunikacyjne urządzenie końcowe – urządzenie telekomunikacyjne przeznaczone do podłączenia bezpośrednio lub pośrednio do zakończenia sieci;
- 72) trwały nośnik – trwały nośnik w rozumieniu ustawy z dnia 30 maja 2014 r. o prawach konsumenta (Dz. U. z 2023 r. poz. 2759 oraz z 2024 r. poz. 1222);
- 73) urządzenie radiowe – urządzenie telekomunikacyjne, które celowo emituje lub odbiera fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji, lub urządzenie telekomunikacyjne, które musi zostać uzupełnione o dodatkowy element, aby mogło celowo emitować lub odbierać fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji;
- 74) urządzenie telekomunikacyjne – urządzenie elektryczne lub elektroniczne przeznaczone do zapewniania telekomunikacji;
- 75) usługa fakultatywnego obciążania rachunku – usługę polegającą na pośredniczeniu przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej w sprzedaży towarów lub świadczeniu usług innych niż usługi ubezpieczeniowe lub pośredniczeniu w płatności za te towary lub usługi, której wartość jest uwzględniana na rachunku za wykonane usługi komunikacji elektronicznej lub pokrywana ze środków z doładowań;
- 76) usługa komunikacji elektronicznej – usługę świadczoną za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, zwykle za wynagrodzeniem, z wyłączeniem usług związanych z zapewnianiem albo wykonywaniem kontroli treści przekazywanych przy wykorzystaniu sieci telekomunikacyjnych lub usług komunikacji elektronicznej, obejmującą:
 - a) usługę dostępu do internetu w rozumieniu art. 2 pkt 2 akapit drugi rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2120 z dnia 25 listopada 2015 r. ustanawiającego środki dotyczące dostępu do otwartego internetu i dotyczące opłat detalicznych za regulowane usługi łączności wewnątrzuinnej oraz zmieniającego dyrektywę 2002/22/WE, a także rozporządzenie (UE) nr 531/2012 (Dz. Urz. UE L 310 z 26.11.2015, str. 1, z późn. zm.³⁾),
 - b) usługę komunikacji interpersonalnej,
 - c) usługę polegającą całkowicie lub głównie na przekazywaniu sygnałów, w szczególności:
 - przesyłanie sygnałów w ramach komunikacji interpersonalnej niezależnie od stosowanej technologii,
 - usługę transmisyjną stosowaną na potrzeby świadczenia usług komunikacji maszyn – maszyna oraz na potrzeby nadawania;
- 77) usługa komunikacji głosowej – usługę telekomunikacyjną dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, połączeń głosowych krajowych lub krajowych i międzynarodowych planów numeracji, za pomocą numeru lub numerów z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji;
- 78) usługa komunikacji interpersonalnej – usługę umożliwiającą bezpośrednią interpersonalną i interaktywną wymianę informacji za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej między skończoną liczbą osób, gdzie osoby inicjujące połączenie lub uczestniczące w nim decydują o jego odbiorcy lub odbiorcach, z wyłączeniem usług, w których interpersonalna i interaktywna komunikacja stanowi wyłącznie funkcję podrzędną względem innej usługi podstawowej, w tym usługę, która:
 - a) umożliwia realizację połączeń z numerami z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji, zwaną dalej „usługą komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery”,
 - b) nie umożliwia realizacji połączeń z numerami z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji, zwaną dalej „usługą komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów”;
- 79) usługa o wartości wzbogaconej – każdą usługę wymagającą przetworzenia danych o lokalizacji;
- 80) usługa telekomunikacyjna – usługę komunikacji elektronicznej, o której mowa w pkt 76 lit. a lub c lub pkt 78 lit. a;
- 81) usługa z dodatkowym świadczeniem – publicznie dostępną usługę telekomunikacyjną wraz z innym świadczeniem, które może być realizowane przez podmiot inny niż dostawca usług telekomunikacyjnych;
- 82) użytkowanie cywilne – wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez podmioty inne niż podmioty będące użytkownikami rządowymi, w celu zaspokojenia potrzeb społecznych związanych z komunikacją bezprzewodową, realizowane w szczególności przez dostawców usług telekomunikacyjnych oraz nadawców radiofonicznych i telewizyjnych z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania cywilnego;
- 83) użytkowanie cywilno-rządowe – wykonywanie służby radiokomunikacyjnej w celu zaspokojenia potrzeb społecznych związanych z komunikacją bezprzewodową, realizowane w szczególności przez dostawców usług telekomunikacyjnych oraz nadawców radiofonicznych i telewizyjnych, a także wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez użytkowników rządowych, z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania cywilno-rządowego;
- 84) użytkowanie rządowe – wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez użytkowników rządowych z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania

- ządowego, w szczególności dla takich celów jak: obronność, bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo i porządek publiczny oraz ochrona życia, zdrowia i mienia obywateli;
- 85) użytkownik – podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi;
- 86) użytkownik końcowy – podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi, dla zaspokojenia własnych potrzeb;
- 87) użytkownik rządowy – wykonujący działalność w zakresie telekomunikacji lub używające urządzeń radiowych:
- a) komórki organizacyjne i jednostki organizacyjne podległe Ministrowi Obrony Narodowej lub przez niego nadzorowane, komórki organizacyjne i jednostki organizacyjne podległe ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej lub przez niego nadzorowane oraz organy i jednostki organizacyjne nadzorowane lub podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych – dla własnych potrzeb,
 - b) komórki organizacyjne i jednostki organizacyjne podległe ministrowi właściwemu do spraw administracji publicznej lub przez niego nadzorowane, organy i jednostki organizacyjne podległe ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych oraz jednostki organizacyjne Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego w odniesieniu do sieci telekomunikacyjnej eksploatowanej przez te organy i jednostki na potrzeby Kancelarii Prezydenta, Kancelarii Sejmu, Kancelarii Senatu i administracji rządowej,
 - c) jednostki sił zbrojnych państw obcych oraz jednostki organizacyjne innych zagranicznych organów państwowych, przebywające czasowo na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na podstawie wiążących Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych – na czas pobytu,
 - d) jednostki organizacyjne Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Centralnego Biura Antykorupcyjnego – dla własnych potrzeb,
 - e) jednostki organizacyjne podległe ministrowi właściwemu do spraw zagranicznych – dla własnych potrzeb,
 - f) misje dyplomatyczne, urzędy konsularne, zagraniczne misje specjalne oraz przedstawicielstwa organizacji międzynarodowych, korzystające z przywilejów i immunitetów na podstawie ustaw, umów i zwyczajów międzynarodowych, mające swe siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – w zakresie związanym z działalnością dyplomatyczną tych podmiotów,
 - g) jednostki organizacyjne Służby Więziennej – dla własnych potrzeb,
 - h) jednostki organizacyjne Krajowej Administracji Skarbowej – dla własnych potrzeb;
- 88) użytkownik satelitarnej usługi o regulowanym dostępie – podmiot upoważniony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych do posiadania lub używania sprzętu na potrzeby satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie, służącego do odbioru sygnału satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie;
- 89) zakończenie sieci – fizyczny punkt, w którym użytkownik końcowy otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej, w przypadku sieci stosujących komutację lub przekierowywanie zakończenie sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być przypisany do numeru lub nazwy abonenta;
- 90) zasoby orbitalne – pozycje na orbicie geostacjonarnej lub orbity satelitarne, które są lub mogą być wykorzystywane do umieszczania sztucznych satelitów Ziemi przeznaczonych do zapewniania telekomunikacji.

¹ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2023 r. poz. 919, 1053, 1088, 1123, 1193, 1234, 1394, 1720, 1723 i 2029 oraz z 2024 r. poz. 834.

² Zmiany wymienionej dyrektywy zostały ogłoszone w Dz.Urz. UE L 334 z 27.12.2019, s. 164 i Dz.Urz. UE L 419 z 11.12.2020, s. 36.

³ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz.Urz. UE L 27 z 03.02.2016, s. 14 i Dz.Urz. UE L 321 z 17.12.2018, s. 1 i 36.

1. Abonent. Abonentem jest użytkownik, który jest stroną umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej zawartej z dostawcą usług komunikacji elektronicznej (art. 2 pkt 1 p.k.e.). Inaczej niż przepisy dyrektywy 2002/21/WE, Europejski kodeks łączności elektronicznej nie definiuje pojęcia abonenta (ang. *subscriber*). Stąd definicja zawarta w Prawie komunikacji elektronicznej nie ma swojego odpowiednika w przepisach unijnych. W porównaniu do przepisów Prawa telekomunikacyjnego ustawodawca wprowadził do definicji kilka istotnych zmian. Po pierwsze, pojęcie abonenta jest definiowane przez odesłanie do pojęcia użytkownika, co może nastrojać problemów praktycznych z wykładnią pojęcia abonenta. Pojęcie użytkownika jest bowiem w przepisach Prawa komunikacji elektronicznej traktowane bardzo szeroko i obejmuje również podmioty, które nabywają usługi komunikacji elektronicznej w celu ich dalszej odsprzedaży (zob. uwagi do art. 2 pkt 85 p.k.e.). Tym samym w pojęciu użytkownika mieszczą się także dostawcy publicznych usług telekomunikacyjnych, np. resellerzy. Dokonując literalnej wykładni, podmioty te winny więc mieć również status abonenta. Nie wydaje się to jednak prawidłowy kierunek wykładni. Po wtóre, zakres definicji został rozszerzony, nadając

status abonenta nie tylko użytkownikom korzystającym z publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, lecz także użytkownikom korzystającym z usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów (zob. uwagi do art. 2 pkt 78 poniżej). Oznacza to, że podmioty korzystające np. z komunikatorów typu WhatsApp czy Messenger również uzyskują status abonenta w świetle przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Trzecia zmiana polega na rezygnacji z odniesienia do publicznego charakteru usług. Teoretycznie ograniczenie zakresu umów do umów o świadczenie publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej można wywodzić z okoliczności, że umowa zawierana jest z dostawcą usług komunikacji elektronicznej, czyli dostawcą publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub podmiotem świadczącym publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów. W praktyce nie ma jednak przeszkód, aby podmioty te świadczyły nie tylko usługi publicznie dostępne, a tym samym podmiot zawierający umowę o świadczenie usług elektronicznych niemających charakteru usług publicznych z dostawcą usług komunikacji elektronicznej również uzyska status abonenta w świetle przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Wprowadzone zmiany należy ocenić negatywnie i można oczekiwać, że stosowanie przepisów Prawa komunikacji elektronicznej, uwzględniając wprowadzoną definicję abonenta, będzie niosło sporo problemów praktycznych.

2. Aparat publiczny. Aparat publiczny oznacza publicznie dostępny telefon, w którym połączenie opłacane jest automatycznie, w szczególności za pomocą monety, żetonu, karty telefonicznej lub karty płatniczej (art. 2 pkt 2 p.k.e.). Publiczną dostępność telefonu należy rozumieć jak dostępność telefonu dla ogółu użytkowników (por. art. 2 pkt 45 p.k.e.). Chodzi tu przede wszystkim o fizyczną jego dostępność dla bliżej nieokreślonej liczby podmiotów. W tym sensie za aparat publiczny nie będzie mógł zostać uznany aparat, który jest wprawdzie dostępny dla dużej liczby osób, ale jest to liczba ograniczona. Ograniczenie to może polegać np. na tym, że dostęp do tego aparatu jest zastrzeżony tylko dla pracowników danego przedsiębiorstwa czy instytucji. Nie ma natomiast znaczenia dla uznania danego aparatu za publiczny, czy znajduje się on na terenie lub w obiekcie będącym własnością lub w posiadaniu podmiotu publicznego. Podmiotem zarządzającym terenem lub obiektem może być także podmiot prywatny, np. aparat zainstalowany na terenie hotelu, do którego dostępność nie jest limitowana do określonej grupy użytkowników.
3. Realizacja połączeń za pomocą aparatu publicznego. Połączenie wykonane z pomocą aparatu publicznego może być opłacane automatycznie w dowolny sposób, gdyż przepis art. 2 pkt 2 p.k.e. wskazuje tylko na przykładowe sposoby opłaty tej usługi. W szczególności więc usługa może być opłacona za pomocą monety, żetonu, karty telefonicznej lub karty płatniczej. Istotne jest natomiast, że cechą tych sposobów zapłaty jest automatyzm, rozumiany jako dokonywanie płatności za pomocą urządzenia, bez udziału drugiej osoby. Wybór przyjętego w aparacie automatycznym sposobu płatności pozostawiony jest podmiotowi zarządzającemu aparatem publicznym, czyli dostawcy usług prowadzącemu działalność w zakresie świadczenia usług w stacjonarnych sieciach telekomunikacyjnych.
4. Aparatura. Aparatura oznacza aparaturę w rozumieniu przepisów ustawy o kompatybilności elektromagnetycznej. Zgodnie z art. 6 pkt 1 u.k.e. aparatura to „każdy gotowy wyrób lub zespół wyrobów, które są udostępnione na rynku jako odrębne jednostki funkcjonalne przeznaczone do używania lub do montażu przez użytkownika oraz zdolne do wywoływania zaburzeń elektromagnetycznych lub podatne na nie”. Pojęcie aparatury występuje w art. 3 ust. 1 pkt 2 dyrektywy 2014/30/UE w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących

się do kompatybilności elektromagnetycznej. Kompatybilność elektromagnetyczna oznacza zdolność danego urządzenia elektrycznego lub elektronicznego do poprawnej pracy w określonym środowisku elektromagnetycznym i nieemitowanie zaburzeń pola elektromagnetycznego zakłócającego poprawną pracę innych urządzeń pracujących w tym środowisku. W ramach kompatybilności elektromagnetycznej rozróżnia się pojęcia emisji zaburzeń i odporności na zaburzenia. Każde pracujące urządzenie elektryczne czy elektroniczne jest źródłem tych zaburzeń o różnych poziomach i charakterze. Zgodnie z art. 6 pkt 8 u.k.e. termin „zaburzenie elektromagnetyczne” oznacza „dowolne zjawisko elektromagnetyczne, które może obniżyć jakość działania urządzeń albo niekorzystnie wpłynąć na materię żywą i nieżywą”. Natomiast odporność na zaburzenia elektromagnetyczne jest zdefiniowana jako „zdolność urządzeń do działania zgodnie z przeznaczeniem bez ograniczania wykonywanych funkcji w przypadku wystąpienia zaburzeń elektromagnetycznych” (art. 6 pkt 5 u.k.e.).

5. Częstotliwości zharmonizowane. Artykuł 2 pkt 4 p.k.e. wprowadza nową definicję częstotliwości zharmonizowanych, implementującą art. 2 pkt 25 EKŁE. Zgodnie z tą definicją częstotliwości zharmonizowane to częstotliwości, których dostępność i efektywne wykorzystanie uregulowano za pomocą zharmonizowanych warunków ustanowionych w drodze technicznego środka wykonawczego zgodnie z art. 4 decyzji nr 676/2002/WE o spektrum radiowym (zob. szerzej M. Karolak, *Transmisje radiowe i telewizyjne w nowym Prawie Komunikacji Elektronicznej*, <https://www.telko.in/transmisje-radiowe-i-telewizyjne-w-nowym-prawie-komunikacji-elektronicznej>, dostęp: 7.06.2022 r.). Zgodnie z art. 80 ust. 1 p.k.e. rezerwacji częstotliwości zharmonizowanych na potrzeby systemów szerokopasmowych dokonuje się na czas nie krótszy niż 15 lat i nie dłuższy niż 20 lat.
6. Dostarczanie sieci telekomunikacyjnej. Dostarczanie sieci telekomunikacyjnej oznacza „przygotowanie sieci telekomunikacyjnej w sposób umożliwiający świadczenie w niej usług, jej eksploatację, nadzór nad nią lub zapewnianie dostępu telekomunikacyjnego” (art. 2 pkt 5 p.k.e.). Pojęcie dostarczania sieci telekomunikacyjnej jest zdefiniowane przy pomocy innych pojęć: sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 58 p.k.e.), świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 69 p.k.e.) oraz dostępu telekomunikacyjnego (art. 2 pkt 7 p.k.e.). Sieć telekomunikacyjna oznacza systemy transmisyjne oraz urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, a także inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od rodzaju przekazywanych informacji (art. 2 pkt 58 p.k.e.). Świadczenie usług telekomunikacyjnych to wykonywanie usług „za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług telekomunikacyjnych” (art. 2 pkt 69 p.k.e.). Wreszcie dostęp telekomunikacyjny polega na udostępnieniu zasobów na rzecz przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej na potrzeby świadczenia usług komunikacji elektronicznej (art. 2 pkt 7 p.k.e.).
7. Czynności wchodzące w zakres pojęcia dostarczania sieci telekomunikacyjnej. Zgodnie z legalną definicją jest to działalność polegająca na przygotowaniu sieci telekomunikacyjnej w sposób umożliwiający świadczenie w niej usług, jej eksploatację, nadzór nad nią lub umożliwianie dostępu telekomunikacyjnego. Zgodnie z definicją zawartą w słowniku języka polskiego przygotowanie to „czynności, zabiegi, starania wykonywane z myślą o czymś, co ma nastąpić” (<https://sjp.pwn.pl/sjp/przygotowanie;2512060.html>, dostęp: 7.06.2022 r.). Na tle takiej definicji może

powstać wątpliwość, czy w zakresie dostarczania sieci mieści się również jej budowa. Na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego w doktrynie wskazywano, że samo budowanie sieci telekomunikacyjnych nie stanowi działalności telekomunikacyjnej (zob. S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz*, Warszawa 2019, s. 43; M. Rogalski [w:] *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz*, red. M. Rogalski, Warszawa 2010, s. 45). Z powyższym poglądem należy się zgodzić, gdyż na samym etapie budowy sieci telekomunikacyjnej, który niewątpliwie stanowi etap przygotowania sieci telekomunikacyjnej w rozumieniu przedstawionej powyżej definicji ze słownika języka polskiego, nie jest jeszcze zrealizowany cel tego przygotowania wskazany w definicji. Przepis wskazuje bowiem, że przygotowanie ma nastąpić w sposób umożliwiający świadczenie usług, eksploatację, nadzór nad siecią lub umożliwianie dostępu telekomunikacyjnego. Dostarczanie publicznych sieci telekomunikacyjnych jest jedną z form działalności telekomunikacyjnej (art. 1 pkt 1 lit. a p.k.e.), która wymaga zgłoszenia do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

8. Neutralność technologiczna definicji. Definicja dostarczania sieci telekomunikacyjnej ma charakter neutralny technologicznie, co jest zgodne z motywem 7 EKŁE, który wyraża dążenie do objęcia jednolitą regulacją wszelkich sieci telekomunikacyjnych niezależnie od tego, w jakiej technologii działa dana sieć (np. xDSL, GPN, DOCSIS), jakie medium transmisyjne jest wykorzystywane w danej sieci (np. przewody miedziane, kable światłowodowe, pasmo radiowe) oraz jakie informacje (usługi) przekazywane są za pomocą tej sieci (np. usługi głosowe, dostęp do internetu, usługi telewizyjne, usługi lokalizacyjne, pakiety wymienionych powyżej usług).
9. Dostawca usług komunikacji elektronicznej. Zgodnie z art. 2 pkt 6 p.k.e. dostawcą usług komunikacji elektronicznej jest dostawca „publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych lub podmiot świadczący publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów”. Pojęcie dostawcy usług komunikacji elektronicznej nie występowało na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego. W zakres tego pojęcia wchodziły dwie grupy podmiotów, tj. dostawcy publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz podmioty świadczące publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów (zob. szerzej uwagi do art. 2 pkt 78).
10. Dostęp telekomunikacyjny. Zgodnie z art. 2 pkt 7 p.k.e. dostęp telekomunikacyjny oznacza udostępnianie zasobów na rzecz przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej na potrzeby świadczenia usług komunikacji elektronicznej, w szczególności: a) sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów, w szczególności infrastruktury technicznej, lokalnej pętli abonenckiej oraz obiektów i usług niezbędnych do obsługi lokalnej pętli abonenckiej, b) nieruchomości, w tym budynków, c) odpowiednich systemów oprogramowania, w tym do systemów wsparcia operacyjnego, d) systemów informacyjnych lub baz danych na potrzeby zamówień, dostaw, konserwacji i reklamacji oraz fakturowania, e) interfejsów, protokołów lub innych kluczowych technologii niezbędnych do zapewnienia interoperacyjności usług, f) usług sieci wirtualnych, oraz g) multipleksu, z uwzględnieniem, że udostępnienie multipleksu następuje na rzecz nadawcy. Definicja dostępu telekomunikacyjnego w Prawie komunikacji elektronicznej oparta jest na definicji zawartej w art. 2 pkt 27 EKŁE. Wyliczenie zawarte w obu definicjach ma charakter przykładowy, a tym samym zakres dostępu telekomunikacyjnego może obejmować także inne zasoby niż wskazane w przepisie. Obowiązek zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego może mieć źródło bezpośrednio w przepisach prawa, jak też wynikać z decyzji Prezesa UKE, w szczególności decyzji wydawanych w stosunku do przedsiębiorców komunikacji elektronicznej o znaczącej pozycji rynkowej.

11. Dostęp do lokalnej pętli abonenckiej. Dostęp do lokalnej pętli abonenckiej oznacza korzystanie z lokalnej pętli abonenckiej lub lokalnej podpętli abonenckiej pozwalające na pełne wykorzystanie możliwości lokalnej pętli abonenckiej (pełny dostęp do lokalnej pętli abonenckiej) lub wykorzystanie części możliwości lokalnej pętli abonenckiej przy zachowaniu możliwości korzystania z lokalnej pętli abonenckiej przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego (współdzielony dostęp do pętli abonenckiej). Definicja dostępu do lokalnej pętli abonenckiej określa dwa rodzaje dostępu do pętli abonenckiej, tj. dostęp pełny oraz dostęp współdzielony. Dostęp pełny oznacza wykorzystanie możliwości lokalnej pętli abonenckiej lub lokalnej podpętli abonenckiej wyłącznie przez jednego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Przedsiębiorca ten dysponuje pełną zdolnością transmisyjną pętli abonenckiej, która jest wytwarzana za pomocą urządzeń transmisyjnych. Przedsiębiorca telekomunikacyjny przejmując eksploatację pętli i zapewnia użytkownikowi dostęp do sieci telekomunikacyjnej (J. Łabudzka, *Uwolnienie pętli lokalnej*, PiET 2003, wydanie specjalne, s. 107). Dostęp współdzielony oznacza natomiast wykorzystanie jedynie części możliwości pętli abonenckiej, przy pozostawieniu możliwości wykorzystania lokalnej pętli abonenckiej przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Nie ma przy tym znaczenia, czy inny przedsiębiorca faktycznie korzysta z tej samej pętli abonenckiej, gdyż przepis jedynie wspomina o stworzeniu takiej możliwości.
12. Elektroniczny przewodnik po programach. Elektroniczny przewodnik po programach oznacza środek lub rozwiązanie techniczne umożliwiające wybór programów, stosowane w systemach telewizji cyfrowej, zawierające dodatkowe dane opisujące programy występujące w cyfrowym sygnale telewizyjnym (art. 2 pkt 9 p.k.e.). Przewodnik po programach jest powiązany z systemami telewizji cyfrowej. Systemy te mogą być eksploatowane we wszystkich typowych sieciach dystrybucyjnych, w szczególności w sieciach telewizji naziemnej (DVB-T, DVB-T2), mobilnej (DVB-H), satelitarnej (DVB-S) oraz w sieciach kablowych (DVB-C, DVB-C2). Cecha cyfrowości oznacza, że sygnały telekomunikacyjne nie zmieniają się w sposób ciągły, ale w sposób nieciągły, i mogą przyjmować wyłącznie jedną z dwóch wartości informacji notowanej w systemie dwójkowym („1” lub „0”). Dane uzyskane z przekształcenia kilku źródeł programowych są łączone odpowiednimi technikami w zespolony sygnał cyfrowy (multipleksowanie) (por. S. Piątek, *Prawo komunikacji elektronicznej. Komentarz*, Warszawa 2024, Legalis, art. 2, pkt IX, nt 1). Elektroniczny przewodnik po programach jest zdefiniowany jako urządzenie, które musi zapewniać pewne funkcje. Przede wszystkim musi zagwarantować możliwość wyboru programów dostępnych w cyfrowym sygnale telewizyjnym. Ponadto powinien zawierać dodatkowe dane opisujące programy występujące w cyfrowym sygnale telewizyjnym. W praktyce są to dane o rodzaju programu, jego czasie, podstawowe informacje o treści danego programu itp. Wymienione w art. 2 pkt 9 p.k.e. funkcje są minimalnymi wymaganiami, które muszą być spełnione, aby można było uznać dane urządzenia za elektroniczny przewodnik po programach.
13. Fale radiowe. Zgodnie z art. 2 pkt 10 p.k.e. fale radiowe to fale elektromagnetyczne o częstotliwościach niższych niż 3000 GHz, rozchodzące się w przestrzeni bez pomocy sztucznego przewodnika. Analogiczna definicja zawarta była w przepisach Prawa telekomunikacyjnego. Omawiany przepis implementuje definicję wynikającą z art. 2 ust. 1 pkt 4 dyrektywy 2014/53/UE.
14. Infrastruktura techniczna. Pojęcie infrastruktury technicznej zostało zdefiniowane poprzez odesłanie do definicji zawartej w art. 2 ust. 1 pkt 6 u.w.r.u.s.t., zgodnie z którą infrastruktura techniczna to każdy element infrastruktury lub sieci, który może służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów sieci telekomunikacyjnej lub infrastruktury telekomunikacyjnej, nie

stając się jednocześnie aktywnym elementem tej sieci telekomunikacyjnej, taki jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, antenowe konstrukcje wsporcze, wieże i słupy, z wyłączeniem: a) kabli, w tym włókien światłowodowych, b) elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi, c) kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a u.d.p. Przedstawiona definicja ma charakter otwarty i składa się z części pozytywnej definiującej infrastrukturę techniczną poprzez określone elementy, które mogą służyć do umieszczenia w nim lub na nim elementów infrastruktury lub sieci telekomunikacyjnym, o ile poprzez ich umieszczenie element ten nie stanie się aktywnym elementem sieci telekomunikacyjnej. Wskazane w definicji elementy, takie jak rurociągi, kanalizacja, maszty, kanały, komory, studzienki, szafki, budynki i wejścia do budynków, instalacje antenowe, antenowe konstrukcje wsporcze, wieże i słupy, stanowią jedynie przykładowe wyliczenie infrastruktury technicznej. W konsekwencji także inne elementy, które wypełniają przesłanki zawarte w definicji, mogą stanowić składnik infrastruktury technicznej. Przykładowo takim elementem niewymienionym w definicji wprost, a spełniającym wskazane w niej przesłanki, mogą być lampy oświetleniowe. Jednocześnie definicja zawiera aspekt negatywny, wskazując te elementy infrastruktury technicznej, które nawet jeśli spełniają przesłanki pozytywne, to nie mogą zostać uznane za infrastrukturę techniczną w rozumieniu przepisów Prawa komunikacji elektronicznej oraz ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Takimi składnikami są kable, w tym włókna światłowodowe, elementy sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi oraz kanały technologiczne w rozumieniu art. 4 pkt 15a u.d.p. Powyższa lista elementów wyłączonych z zakresu infrastruktury technicznej ma charakter zamknięty.

15. Wyłączenia w definicji infrastruktury technicznej. Wyłączenie kabli, w tym włókien światłowodowych, jest konsekwencją wyłączenia zawartego w dyrektywie 2014/61/UE w sprawie redukcji kosztów. Należy jednak mieć na względzie, że to wyłączenie nie jest pełne, powyższa dyrektywa dokonuje bowiem rozróżnienia pomiędzy infrastrukturą techniczną (art. 2 pkt 2 dyrektywy 2014/61/UE) a wewnątrzbudynkową infrastrukturą techniczną (art. 2 pkt 7 dyrektywy 2014/61/UE), która obok infrastruktury technicznej obejmuje również instalacje, w tym okablowanie wewnątrzbudynkowe, i nakłada obowiązek ich udostępnienia pod warunkiem spełnienia określonych przesłanek. W konsekwencji należy przyjąć, że dostęp do kabli, w tym włókien światłowodowych, jest w całości wyłączony z zakresu ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych w takim zakresie, w jakim odnosi się do infrastruktury umieszczonej poza budynkami. Wyłączenie elementów sieci wykorzystywanych do zaopatrzenia w wodę przeznaczoną do spożycia przez ludzi jest spowodowane kwestiami ochrony zdrowia publicznego (zob. motyw 16 dyrektywy 2014/61/UE). Analogiczny zakres wyłączeń w definicji infrastruktury technicznej przewidziany jest także w rozporządzeniu 2024/1309, które w przeważającej części od 12.11.2025 r. zastąpi dyrektywę 2014/61/UE. Ostatnie wyłączenie nie ma umocowania w dyrektywie 2014/61/UE i dotyczy kanałów technologicznych w rozumieniu art. 4 pkt 15a u.d.p. Zgodnie z definicją zawartą w tym przepisie kanał technologiczny to ciąg osłonowych elementów obudowy, studni kablowych oraz innych obiektów lub urządzeń służących umieszczeniu lub eksploatacji: urządzeń infrastruktury technicznej związanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego; linii telekomunikacyjnych wraz z zasilaniem oraz linii elektroenergetycznych, niezwiązanych z potrzebami zarządzania drogami lub potrzebami ruchu drogowego. Kanał technologiczny jest więc odpowiednikiem telekomunikacyjnej kanalizacji kablowej, która jest zdefiniowana przez Prezesa UKE w decyzjach dotyczących infrastruktury technicznej jako ciąg rur osłonowych i związanych z nimi pomieszczeń podziemnych dla kabli

i ich złączy oraz urządzeń telekomunikacyjnych. Wyłączenie kanałów technologicznych w pasie drogowym jest jednak związane z wyłączeniem zawartym wprost w art. 1 ust. 3 u.w.r.u.s.t., który przewiduje, że przepisów art. 17–26 u.w.r.u.s.t. nie stosuje się do lokalizowania infrastruktury telekomunikacyjnej w pasach drogowych dróg publicznych. Wprowadzenie tego wyłączenia wydaje się związane z przewidzianą w art. 39 ust. 7–7a u.d.p. odmienną procedurą udostępniania kanałów technologicznych. Artykuł 39 ust. 7 u.d.p. dotyczy udostępniania kanałów technologicznych przez zarządcę drogi. Z kolei art. 39 ust. 7a u.d.p. określa zasady udostępniania kanałów przez spółkę wskazaną w art. 19 ust. 3 u.d.p., która pełni funkcję zarządcy autostrady płatnej, lub spółkę specjalnego przeznaczenia, o której mowa w ustawie z 12.01.2007 r. o drogowych spółkach specjalnego przeznaczenia (Dz.U. z 2021 r. poz. 1469), która pełni funkcję zarządcy drogi.

16. Infrastruktura telekomunikacyjna. Infrastruktura telekomunikacyjna oznacza fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji, w szczególności urządzenia telekomunikacyjne, linie kablowe, a także powiązane zasoby, oprócz powiązanych usług, budynków i wejść do budynków (art. 2 pkt 12 p.k.e.). Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej dokonały modyfikacji definicji infrastruktury telekomunikacyjnej w stosunku do Prawa telekomunikacyjnego. W uzasadnieniu projektu Prawa komunikacji elektronicznej podkreślono, że wprowadzona zmiana ma na celu podkreślenie najważniejszej cechy desygnatów tego pojęcia, tj. ich „fizyczności” (uzasadnienie rządowego projektu ustawy – Prawo komunikacji elektronicznej, X kadencja, druk sejm. nr 423). Warto jednak podkreślić, że materialny substrat tego pojęcia był już zauważany na gruncie definicji obowiązującej w Prawie telekomunikacyjnym (zob. S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz...*, s. 51). Omawiana definicja obejmuje zarówno elementy aktywne sieci telekomunikacyjnej (jak urządzenia telekomunikacyjne), jak i tzw. infrastrukturę pasywną (jak np. linie kablowe czy infrastrukturę techniczną). Ze względu na odesłanie do pojęcia powiązanych zasobów (z wyłączeniem powiązanych usług oraz budynków i wejść do budynków) w skład infrastruktury telekomunikacyjnej wchodzi także elementy zawarte w omówionej powyżej definicji infrastruktury technicznej. Definicja infrastruktury telekomunikacyjnej zawiera jedynie przykładowe wyliczenie składników infrastruktury. Cechą charakterystyczną tych urządzeń i przedmiotów jest to, że są wykorzystywane do zapewnienia telekomunikacji. Wymienione w definicji infrastruktury telekomunikacyjnej przedmioty stają się infrastrukturą telekomunikacyjną dopiero wtedy, gdy stanowią część sieci telekomunikacyjnej, budowli i urządzeń służących funkcjonowaniu tej sieci. Definicja nie zawiera już wyłączenia odnoszącego się do telekomunikacyjnych urządzeń końcowych. Brak tego wyłączenia nie oznacza jednak, że telekomunikacyjne urządzenia końcowe stanowią element infrastruktury telekomunikacyjnej. Z definicji wynika bowiem jasno, że taki charakter mają jedynie elementy sieci telekomunikacyjnej, a urządzenia końcowe nie stanowią części sieci telekomunikacyjnej (zob. uwagi poniżej do art. 2 pkt 71).
17. Instrukcja. Instrukcja oznacza opracowaną przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej szczegółową instrukcję w zakresie prowadzonej przez niego rachunkowości regulacyjnej, zawierającą opis przyjętych w jego przedsiębiorstwie sposobów wyodrębnienia aktywów i pasywów, przychodów i kosztów działalności w zakresie dostępu telekomunikacyjnego lub usług na rynku detalicznym (art. 2 pkt 13 p.k.e.). Stosowanie zatwierdzonej przez Prezesa UKE instrukcji ma służyć realizacji celu rachunkowości regulacyjnej, jakim jest identyfikacja przepływów transferów wewnętrznych między poszczególnymi rodzajami działalności, o których mowa w art. 258 ust. 1 p.k.e. Obowiązek prowadzenia rachunkowości regulacyjnej zgodnie z opracowaną przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej instrukcją związany jest z wdrożeniem przez tego

przedsiębiorcę przejrzystych i obiektywnych zasad rozdzielonej rachunkowości na potrzeby związane z kalkulacją kosztów i ustalaniem cen usług. Obowiązek przygotowania instrukcji może być nałożony na przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej na podstawie art. 216 p.k.e. na rynkach hurtowych lub na podstawie art. 236 ust. 3 pkt 3 lit. a p.k.e. na rynkach detalicznych.

18. Interfejs. Interfejs oznacza układ elektryczny, elektroniczny lub optyczny, z oprogramowaniem lub bez oprogramowania, umożliwiający łączenie, współpracę i wymianę sygnałów o określonej postaci pomiędzy urządzeniami połączonymi za jego pośrednictwem zgodnie z odpowiednią specyfikacją techniczną (art. 2 pkt 14 p.k.e.). W technice interfejs oznacza urządzenie pozwalające na połączenie ze sobą dwóch innych urządzeń, które bez niego nie mogą ze sobą współpracować. Jako interfejs określa się również elementy wyprowadzone z urządzenia na zewnątrz, za pośrednictwem których można podłączyć do tego urządzenia inne urządzenia lub wtyczki. Urządzenia mogą działać razem, pod warunkiem że posiadają zgodne (kompatybilne) interfejsy. Interfejsem może być kabel łączący dwa urządzenia, ale zarówno wtyczki na tym kablu, jak i pasujące do nich gniazda są też interfejsami. Poza interfejsem w znaczeniu fizycznego połączenia można także wyróżnić logiczny interfejs pomiędzy programami (zob. uwagi poniżej).
19. Interfejs programistyczny aplikacji. Interfejs programistyczny aplikacji oznacza interfejs umożliwiający łączenie, współpracę, wymianę informacji pomiędzy aplikacjami dostarczającymi przez nadawców lub dostawców usług a urządzeniami telewizji cyfrowej służącymi do przekazywania cyfrowych sygnałów umożliwiających świadczenie usług telewizyjnych lub radiofonicznych (art. 2 pkt 15 p.k.e.). Definicja stanowi implementację definicji zawartej w art. 2 pkt 18 EKŁE. Interfejs programistyczny aplikacji pośredniczy pomiędzy systemem operacyjnym urządzenia a programami niezbędnymi do korzystania z usług dostarczanych przez nadawców programów i innych dostawców zawartości. Dostawcy zawartości powinni mieć zapewniony dostęp do charakterystyki interfejsu, aby byli w stanie projektować własne usługi. Dostęp do interfejsu programistycznego aplikacji zapewnia dostawcom usług wykorzystanie programu operacyjnego zastosowanego w urządzeniu odbiorczym do udostępnienia użytkownikowi końcowemu własnych usług wymagających odpowiedniego, dodatkowego oprogramowania (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XIII, nt 2).
20. Interoperacyjność usług. Zdefiniowane w art. 2 pkt 16 p.k.e. pojęcie interoperacyjności usług oznacza zdolność sieci telekomunikacyjnych oraz odbiorników sygnału telewizyjnego i odbiorników radiofonii cyfrowych, a także aplikacji, do efektywnej współpracy w celu zapewnienia wzajemnego dostępu użytkowników do usług za ich pomocą świadczonych. Interoperacyjność usług jest stanem zdolności sieci, urządzeń radiowych lub telewizyjnych oraz aplikacji do współdziałania przy wykonywaniu usług, który jest osiągany dzięki odpowiednim rozwiązaniom technicznym i współpracy operatorów (szerzej na temat pojęcia interoperacyjności i jego znaczenia dla poprawnej współpracy urządzeń i systemów zob. M. Derengowski, *Współpraca różnych systemów radiowych sektora energetyki a spełnienie kryteriów interoperacyjności*, „Energia Elektryczna” 2019/7, s. 24 i n.). Celem wymogów dotyczących interoperacyjności jest niezakłócony, wzajemny dostęp użytkowników połączonych sieci do usług świadczonych w tych sieciach (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XIV, nt 1).
21. Kalkulacja kosztów. Zgodnie z definicją sformułowaną w art. 2 pkt 17 p.k.e. kalkulacja kosztów oznacza wyliczanie przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej kosztów związanych ze świadczeniem usług, odrębnie dla każdej z usług, dla której przedsiębiorca jest obowiązany

prować kalkulację kosztów, zgodnie z zatwierdzonym na dany rok obrotowy przez Prezesa UKE opisem kalkulacji kosztów. Opis kalkulacji kosztów jest dokumentem obejmującym koszty w taki sposób, aby zapewniona była prezentacja głównych grup kosztów oraz sposobów ich przypisania do poszczególnych rodzajów usług. Opis kalkulacji kosztów ma indywidualny charakter, dostosowany do przedmiotu i sposobu prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę, ale musi się mieścić w ogólnych ramach wyznaczonych ustawą oraz przepisami rozporządzenia wydanego na podstawie art. 260 p.k.e. Sformułowana w art. 2 pkt 17 p.k.e. definicja jest pomocna w realizacji postanowień rozdziału 7 działu IV p.k.e. – „Rachunkowość regulacyjna i kalkulacja kosztów”. Kalkulację kosztów prowadzi przedsiębiorca telekomunikacyjny, na którego nałożono ten obowiązek na podstawie art. 217 ust. 1 pkt 1 lub art. 236 ust. 3 pkt 3 lit. b p.k.e.

22. Kolokacja. Kolokacja oznacza „udostępnianie fizycznej przestrzeni lub urządzeń technicznych w celu umieszczenia i podłączenia niezbędnego sprzętu operatora podłączającego swoją sieć telekomunikacyjną do sieci innego operatora lub korzystającego z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej” (art. 2 pkt 18 p.k.e.). W informatyce kolokacja, inaczej hoteling, jest usługą polegającą na ulokowaniu sprzętu klienta w siedzibie (serwerowni) dostawcy, który zobowiązuje się do utrzymania tego sprzętu. Definicja kolokacji obejmuje trzy elementy, które muszą wystąpić jednocześnie: musi nastąpić udostępnienie przestrzeni lub urządzeń technicznych, udostępnienie to musi mieć konkretny cel, tj. umieszczenie i podłączenie niezbędnego sprzętu operatora, a celem umieszczenia sprzętu operatora musi być podłączenie jego sieci do sieci innego operatora lub korzystanie z dostępu do lokalnej pętli abonenckiej. Definicja kolokacji posługuje się pojęciami zdefiniowanymi w ustawie, tj. pojęciem połączenia sieci telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 36 p.k.e.) oraz pojęciem dostępu do lokalnej pętli abonenckiej (art. 2 pkt 8 p.k.e.). Pojęcie kolokacji dotyczy tylko obiektu, w którym następuje połączenie sieci lub jest realizowany dostęp do pętli abonenckiej. Pojęcia tego nie można natomiast rozciągać na infrastrukturę niezbędną do zainstalowania i uruchomienia linii telekomunikacyjnej doprowadzającej sygnały do punktu styku dwóch sieci telekomunikacyjnych. Określony w definicji cel kolokacji sprawia, że stronami stosunku prawnego obejmującego świadczenia kolokacyjne mogą być wyłącznie operatorzy (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XVI, nt 1). Kolokacja stanowi jedną z form dostępu telekomunikacyjnego. Przy czym, jak jasno wynika z definicji, usługa kolokacji jest usługą akcesoryjną powiązaną z innymi formami dostępu, jak połączenie sieci czy dostęp do lokalnej pętli abonenckiej. Wydaje się jednak, że takie zawężenie zakresu kolokacji do celów związanych z połączeniem sieci oraz dostępem do pętli abonenckiej nie ma uzasadnienia i jest sprzeczne z zakresem obowiązku kolokacji wskazanym w art. 44 EKŁE. Wskazany tam obowiązek kolokacji nie jest w żaden sposób powiązany ani z łączeniem sieci, ani z dostępem do pętli lokalnej, a jego celem jest przede wszystkim zmniejszenie kosztów środowiskowych związanych z rozmieszczaniem infrastruktury łączności elektronicznej, a także ochrona zdrowia publicznego i bezpieczeństwa publicznego oraz pomoc w realizacji celów w zakresie planowania przestrzennego. Również w praktyce regulacyjnej Prezesa UKE obowiązek kolokacji nie w każdym wypadku powiązany jest z łączeniem sieci czy dostępem do pętli lokalnej (por. definicja kolokacji w ofercie ramowej Emitel SA, <https://bip.uke.gov.pl/decyzje/oferty-ramowe/zatwierdzenie-oferty-ramowej-emitel-s-a-,32,0.html#!>, dostęp: 3.09.2024 r.).
23. Komunikat elektroniczny. Komunikat elektroniczny oznacza każdą informację wymienianą lub przekazywaną między określonymi użytkownikami za pośrednictwem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej. Komunikat elektroniczny nie obejmuje informacji przekazanej jako część transmisji radiofonicznych lub telewizyjnych transmitowanych poprzez sieć

telekomunikacyjną, z wyjątkiem informacji odnoszącej się do możliwego do zidentyfikowania użytkownika otrzymującego informację (art. 2 pkt 19 p.k.e.). Pojęcie komunikatu elektronicznego jest bardzo szerokie, gdyż obejmuje każdą informację. Informacja jest zjawiskiem niematerialnym zachodzącym pomiędzy umysłem człowieka i działającymi na niego bodźcami, które mogą mieć dowolną postać. Informacje przedstawione w ustalony sposób, który umożliwia ich przesyłanie, przechowywanie i interpretację, określa się mianem danych (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XVII, nt 1; A. Adamski, *Prawo karne komputerowe*, Warszawa 2000, s. 38–39). Pojęcie komunikatu elektronicznego mówi o informacjach wymienianych lub przekazywanych między określonymi użytkownikami. Oznacza to, że komunikat obejmuje nie tylko informacje pochodzące od uczestników procesu komunikowania, lecz także informacje towarzyszące temu procesowi, wytwarzane automatycznie przez urządzenia stosowane przez użytkowników w związku z wykorzystywaniem usług. Komunikat elektroniczny obejmuje więc nie tylko treść rozmowy, poczty elektronicznej, obrazów, lecz także informacje dotyczące nazw, numeru lub adresu elektronicznego przekazywane pomiędzy użytkownikami w celu zestawienia, realizacji i zakończenia połączenia (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XVII, nt 1). Definicja komunikatu elektronicznego wskazuje, że wymiana lub przekazywanie informacji następuje pomiędzy możliwymi do zidentyfikowania użytkownikami. Pojęcie użytkownika jest zdefiniowane w art. 2 pkt 85 p.k.e. Możliwość zidentyfikowania użytkownika nie oznacza jednak konieczności identyfikacji konkretnej osoby, ale polega na tym, że oznaczenie powinno umożliwiać przekazanie informacji indywidualnemu odbiorcy. Porozumiewanie się między określonymi użytkownikami nie wyklucza bowiem ich anonimowości. Cechą natomiast porozumiewania się między określonym użytkownikami jest wpływ uczestników tego procesu na treść i przebieg procesu komunikowania. Użytkownik ma wpływ na podjęcie i zakończenie procesu porozumiewania się, na treść przekazów oraz na nadawanie i odbiór przekazów (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XVII, nt 1). Uwzględniając powyższe, należy przyjąć, że nie będzie komunikatem elektronicznym informacja przekazywana drogą radiodifuzyjną.

24. Konsument. Konsument oznacza „osobę fizyczną wnioskującą o świadczenie publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub korzystającą z takich usług dla celów niezwiązanych bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub wykonywaniem zawodu” (art. 2 pkt 20 p.k.e.). Wskazana definicja odpowiada definicji konsumenta w art. 2 pkt 15 EKŁE. Definicja konsumenta jest przewidziana także w Kodeksie cywilnym. Zgodnie z art. 22¹ k.c.: „Za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową”. Pojęcie konsumenta przewidziane w art. 2 pkt 20 p.k.e. ma charakter przepisu szczególnego w stosunku do pojęcia konsumenta przewidzianego w art. 22¹ k.c. Podstawowa różnica pomiędzy definicją konsumenta przewidzianą w Prawie komunikacji elektronicznej a definicją zawartą w Kodeksie cywilnym polega na tym, że w przypadku definicji konsumenta przewidzianej w Prawie komunikacji elektronicznej mówi się o osobie fizycznej, która dopiero wnioskuje o dokonanie określonych czynności, natomiast w przypadku konsumenta opisanego w Kodeksie cywilnym chodzi już o osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej. W przypadku obu definicji cechą wyróżniającą jest to, że osoba fizyczna zamierza lub wykonuje czynności prawne niezwiązane bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Wskazane cechy konsumenta przewidziane w definicji w Prawie komunikacji elektronicznej odróżniają go od innych podmiotów zdefiniowanych w Prawie komunikacji elektronicznej, tj. abonenta (art. 2 pkt 1 p.k.e.) i użytkownika końcowego (art. 2 pkt 86 p.k.e.). Abonenci i użytkownicy końcowi są szerszymi pojęciami, gdyż w przeciwieństwie do konsumenta nie ograniczają się tylko do osoby fizycznej, lecz obejmują także osoby prawne

oraz jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi. Nie jest wymogiem definicji abonenta i użytkownika końcowego, aby wnioskowanie o świadczenie usług telekomunikacyjnych lub korzystanie z nich było związane bezpośrednio z ich działalnością gospodarczą lub wykonywaniem zawodu. W konsekwencji w zakres pojęcia abonenta oraz użytkownika końcowego wchodzi zarówno konsumenci, jak i podmioty niemające statusu konsumenta.

25. **Lokalna pętla abonencka.** Lokalna pętla abonencka oznacza fizyczny obwód łączący zakończenie sieci bezpośrednio z punktem dystrybucji w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej, w szczególności z przełącznicą główną lub równoważnym urządzeniem (art. 2 pkt 21 p.k.e.). Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej w zakresie lokalnej pętli abonenckiej nie dotyczą radiowych linii abonenckich w sieciach stacjonarnych ani linii abonenckich w sieciach ruchomych. Lokalna pętla abonencka jest fizycznym obwodem, który łączy dwa punkty: zakończenie sieci oraz punkt dystrybucji w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej. Zakończenie sieci oznacza fizyczny punkt, w którym abonent otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej. W przypadku sieci stosujących komutację lub przekierowywanie zakończenie sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być przypisany do numeru lub nazwy abonenta (art. 2 pkt 89 p.k.e.). Z kolei punkt dystrybucji został zdefiniowany w art. 2 pkt 47 p.k.e. jako fizyczny punkt, w którym możliwe jest zapewnienie dostępu telekomunikacyjnego wymagającego połączenia elementów sieci telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z elementami sieci telekomunikacyjnej lub powiązаныmi zasobami znajdującymi się pomiędzy tym punktem a zakończeniem sieci. W zależności od technologii lokalizacja punktu dystrybucji może znajdować się w różnych miejscach. Definicja lokalnej pętli abonenckiej wskazuje przykładowe punkty dystrybucji, jak przełącznica główna. Przełącznica główna jest urządzeniem usytuowanym w odpowiednim pomieszczeniu, tj. odpowiednio zabezpieczonym i klimatyzowanym, przeważnie w centrali telefonicznej, w którym kończą się łącza telekomunikacyjne. Podobne funkcje jak przełącznica główna może spełniać inne urządzenie.
26. **Lokalna podpętla abonencka.** Lokalna podpętla abonencka oznacza częściową lokalną pętlę abonencką łączącą zakończenie sieci z pośrednim punktem dystrybucji w stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej, w szczególności z koncentratorom lub innym urządzeniem dostępu pośredniego do stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 22 p.k.e.). Definicja lokalnej podpętli abonenckiej odwołuje się do pojęcia lokalnej pętli abonenckiej ze wskazaniem, że podpętla stanowi jedynie część lokalnej pętli abonenckiej. Zasadnicza różnica pomiędzy tymi definicjami polega na tym, że w przypadku lokalnej podpętli abonenckiej obwód łączy zakończenie sieci nie z przełącznicą główną lub równoważnym urządzeniem, ale z koncentratorom lub innym urządzeniem dostępu pośredniego do stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej. Koncentrator jest urządzeniem pozwalającym na włączenie wielu linii w jeden tor cyfrowy o podwyższonej przepływności, co umożliwia przyłączenie większej liczby linii, niż wynikałoby to z możliwości ich obsłużenia przez łącze centralowe na skutek rozłożonego w czasie używania poszczególnych linii (A. Urbanek, *Ilustrowany leksykon teleinformatyka*, Warszawa 2001, s. 119; S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XIX, nt 2). Podobną funkcję mogą spełniać inne urządzenia sieciowe, np. przełączniki, które zapewniają dostęp pośredni do sieci.
27. **Lokalna sieć radiowa.** Lokalna sieć radiowa to „system dostępu bezprzewodowego o niskiej mocy i bliskim zasięgu, stwarzający niskie ryzyko zakłóceń dla innych tego typu systemów stosowanych w pobliżu przez innych użytkowników, wykorzystujący na zasadzie niewyłączności

częstotliwości zharmonizowane” (art. 2 pkt 23 p.k.e.). Pojęcie urządzeń bliskiego zasięgu zostało wyjaśnione w decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2019/1345 z 2.08.2019 r. zmieniającej decyzję 2006/771/WE w celu aktualizacji zharmonizowanych warunków technicznych w zakresie wykorzystywania widma radiowego na potrzeby urządzeń bliskiego zasięgu (Dz. Urz. UE L 212, s. 53), w której wskazano, że są to urządzenia radiowe, które zapewniają łączność jednokierunkową lub dwukierunkową i za pomocą których prowadzi się odbiór lub nadawanie na bliską odległość i z małą mocą. Jak wskazano w ww. decyzji (motyw 2), urządzenia tego typu są powszechne m.in. w takich zastosowaniach jak systemy alarmowe, łączność lokalna, zdalne sterowanie, implanty medyczne i zbieranie danych medycznych, inteligentne systemy transportowe oraz internet rzeczy, w tym identyfikacja radiowa. Tabela 2 ww. decyzji wykonawczej określa jednocześnie maksymalną moc nadawania tego typu urządzeń dla poszczególnych rodzajów urządzeń. Zgodnie z powyższą decyzją równoważna moc promieniowana izotropowo (EIRP) dla szerokopasmowej transmisji danych jest ograniczona do 20 dBm (100 mW), a maksymalna gęstość mocy do 100 mW/100 kHz EIRP dla modulacji ze skokową zmianą częstotliwości oraz 10 mW/MHz EIRP dla innych rodzajów modulacji. W konsekwencji radiowa sieć lokalna wykorzystywana do szerokopasmowej transmisji danych powinna spełniać powyższe wymogi. Wprowadzenie do Prawa komunikacji elektronicznej powyższej definicji jest związane z rosnącym znaczeniem tego rodzaju systemów przy poprawie zasięgu sieci szerokopasmowych w budynkach, a także potrzebie wykorzystania tego typu systemów dla rozwoju sieci 5G. Z drugiej strony pojęcie to jest używane do określenia zakresu działalności telekomunikacyjnej. Zgodnie z art. 1 ust. 2 p.k.e. umożliwienie korzystania z publicznej sieci telekomunikacyjnej za pośrednictwem lokalnych sieci radiowych nie stanowi działalności telekomunikacyjnej, jeżeli jest to działalności dodatkowa w stosunku do wykonywanej przez podmiot działalności głównej (zob. szerzej uwagi do art. 1).

28. Multipleks. Stosownie do art. 2 pkt 24 p.k.e. multipleks to zespolony strumień danych cyfrowych, składający się z dwóch lub więcej strumieni utworzonych z danych wchodzących w skład treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych, oraz danych dodatkowych, obejmujących w szczególności dane związane z systemem dostępu warunkowego lub usługami powiązanymi. Multipleks pozwala zwiększyć efektywność wykorzystania częstotliwości poprzez transmisję w pojedynczym kanale telewizyjnym „cyfrowej paczki” składającej się z programów telewizyjnych i radiofonicznych oraz dodatkowych informacji w postaci cyfrowej (zob. A. Salbert, A. Zochowska-Sychowicz, *Zasadność wnoszenia opłat za rezerwację częstotliwości dla operatora multipleksu w okresie przed przyznaniem koncesji na rozpowszechnianie programów*, iKAR 2015/7, s. 116). Prawo komunikacji elektronicznej nie definiuje natomiast użytych w definicji pojęć programu radiofonicznego lub telewizyjnego. Pojęcie programu zostało zdefiniowane w art. 4 pkt 6 u.r.t. (zob. szerzej S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XX, nt 1).
29. Nadawca. Pojęcie nadawcy zostało zdefiniowane poprzez odesłanie do definicji legalnej w art. 4 pkt 5 u.r.t. Zgodnie z tym przepisem „nadawcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania”. Nadawcą staje się podmiot, który tworzy i zestawia program radiowy lub telewizyjny w celu jego rozpowszechnienia, czyli udostępnienia go w sposób, który pozwoli odbiorcom się z nim zapoznać (drogą przewodową lub bezprzewodową), lub w celu jego rozpowszechniania przez inne podmioty (zob. M. Salamonowicz [w:] *Ustawa o radiofonii i telewizji. Komentarz*, red. A. Niewęglowski, Warszawa 2021, s. 91).

30. Nadużycie w komunikacji elektronicznej. Artykuł 2 pkt 26 p.k.e. wprowadza pojęcie nadużycia w komunikacji elektronicznej, które zostało zdefiniowane poprzez odesłanie do ustawy o zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej. Pierwotnie projekt przepisów Prawa komunikacji elektronicznej przewidywał wprowadzenie definicji nadużycia telekomunikacyjnego, ale opóźnienie prac związanych z wdrożeniem Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej oraz uchwalenie ustawy o zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej skutkowało zmianą sposobu zdefiniowania tego pojęcia. Artykuł 2 pkt 8 u.z.n.k.e. definiuje nadużycie w komunikacji elektronicznej jako „świadczenie lub korzystanie z usług telekomunikacyjnej lub korzystanie z urządzeń telekomunikacyjnych niezgodnie z ich przeznaczeniem lub przepisami prawa, których celem lub skutkiem jest wyrządzenie szkody przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu lub użytkownikowi końcowemu lub osiągnięcie nienależnych korzyści dla podmiotu dopuszczającego się nadużycia w komunikacji elektronicznej, innej osoby fizycznej, osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej”. Definicja nadużycia w komunikacji elektronicznej składa się z kilku elementów, których łączne spełnienie pozwala przypisać danemu zdarzeniu charakter takiego nadużycia. Dodatkowo art. 3 u.z.n.k.e. wymienia przykładowe formy nadużycia w komunikacji elektronicznej. Wyliczenie to ma jednak charakter otwarty. Po pierwsze, nadużycie w komunikacji elektronicznej może polegać zarówno na świadczeniu, jak i korzystaniu z usług telekomunikacyjnych, a tym samym może być ono popełnione zarówno przez dostawcę usług telekomunikacyjnych, jak i użytkownika. Warto zauważyć, że w pojęciu nadużycia nie mieści się świadczenie lub korzystanie z usług komunikacji elektronicznych innych niż usługi telekomunikacyjne, np. usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numeracji. Po drugie, kolejną formą popełnienia nadużycia w komunikacji elektronicznej jest korzystanie z urządzeń telekomunikacyjnych. Aby świadczenie lub korzystanie z usług telekomunikacyjnych lub korzystanie z urządzeń telekomunikacyjnych zostało uznane za nadużycie telekomunikacyjne, musi być ono bezprawne (niezgodne z przepisami prawa) lub niezgodne z przeznaczeniem czy to danej usługi telekomunikacyjnej, czy to urządzenia telekomunikacyjnego. O ile ustalenie bezprawności danego działania wydaje się stosunkowo proste, o tyle wykazanie niezgodności z przeznaczeniem nie w każdym przypadku będzie oczywiste i proste. Po trzecie, wreszcie, immanentną cechą nadużycia w komunikacji elektronicznej jest cel lub skutek opisanych wyżej form działań, którym jest wyrządzenie szkody przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu lub osiągnięcie nienależnych korzyści, czyli nienależne przysporzenie po stronie podmiotu, który dopuścił się nadużycia. Ze względu na szeroki zakres definicji należy uznać, że obejmuje ono zarówno działania, które mieszczą się w zakresie czynów zabronionych stypizowanych w Kodeksie karnym (np. określonego w art. 285 § 1 k.k. przestępstwa uruchomienia na cudzy rachunek impulsów telefonicznych), jak i działania, którym nie można przypisać znamion czynu zabronionego, ale wypełniają przesłanki nadużycia w komunikacji elektronicznej mogącego skutkować zarówno odpowiedzialnością na gruncie ustawy o zwalczaniu nadużyć w komunikacji elektronicznej (zob. art. 27 u.z.n.k.e.), jak i odpowiedzialnością cywilnoprawną. Formy nadużyć w komunikacji elektronicznej występujących na rynku zostały szczegółowo opisane w opracowaniu Instytutu Łączności (*Analiza zmierzająca do wypracowania możliwych rozwiązań technicznych i prawnych umożliwiających wyeliminowanie/ograniczenie negatywnych zjawisk takich jak np. zjawisko simboxingu (nadużycia telekomunikacyjne)*, http://archiwum.mc.gov.pl/files/analiza_zmierzajaca_do_wypracowania_mozliwych_rozwiazan_techicznych_i_prawnych_umożliwiających_wyeliminowanie.pdf, dostęp: 5.09.2024 r.), a także w informacji Prezesa UKE (https://cik.uke.gov.pl/gfx/cik/userfiles/m-pietrzykowski/cik/niezgodne_z_prawem_wykorzystanie_uslug.pdf, dostęp: 6.09.2022 r.). Prezes UKE, zgodnie z art. 19 ust. 6 u.z.n.k.e., opublikował również rekomendacje określające szczegółowe środki organizacyjne i techniczne dla mniejszych operatorów w zakresie zwalczania

CLI spoofingu (podszywania się pod numery telefonów), a także blokowania połączenia głosowego albo ukrywania identyfikacji numeru wywołującego dla użytkownika końcowego (<https://bip.uke.gov.pl/bezpieczenstwo/rekomendacje-prezesa-uke-dotyczace-cli-spoofing,23.html>, dostęp: 5.09.2024 r.).

31. Numer alarmowy. Numer alarmowy oznacza numer ustalony w ustawie lub trzycyfrowy numer usług specjalnych ustalony w planie numeracji krajowej dla publicznych sieci telekomunikacyjnych udostępniany służbom ustawowo powołanym do niesienia pomocy oraz podmiotom uprawnionym do wykonywania ratownictwa na podstawie przepisów szczegółowych (art. 2 pkt 27 p.k.e.). Zgodnie z art. 165 ust. 1 p.k.e. numer 112 jest wspólnym numerem alarmowym dla wszystkich służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy. Poza tym numerem w planie numeracji krajowej dla publicznych sieci telefonicznych są określone jeszcze inne numery alarmowe. Numery alarmowe wchodzą w skład kategorii numerów abonenckich usług specjalnych określonych w planie numeracji krajowej jako numery „AUS”. Podmiotami uprawnionymi do korzystania z tych numerów są służby ustawowo powołane do niesienia pomocy. Przepisy ustawowe określają służby powołane do niesienia pomocy oraz podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa na podstawie przepisów szczegółowych. W celu realizacji zadań państwa polegających na zapewnieniu pomocy każdej osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego stworzony został system Państwowe Ratownictwo Medyczne. Zasady działania tego systemu reguluje ustawa z 8.09.2006 r. o Państwowym Ratownictwie Medycznym (Dz.U. z 2024 r. poz. 652 ze zm.). Do służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy zalicza się także Państwową Straż Pożarną (art. 1 ust. 2 pkt 2 ustawy z 24.08.1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej, Dz.U. z 2024 r. poz. 1443 ze zm.) i Policję (art. 1 ust. 2 pkt 1 u.P). Natomiast za podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa na podstawie przepisów szczegółowych można uznać podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa górskiego zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z 18.08.2011 r. o bezpieczeństwie i ratownictwie w górach i na zorganizowanych terenach narciarskich (Dz.U. z 2023 r. poz. 1154 ze zm.), podmioty uprawnione do wykonywania ratownictwa wodnego zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z 18.08.2011 r. o bezpieczeństwie osób przebywających na obszarach wodnych (Dz.U. z 2023 r. poz. 714 ze zm.) oraz straże gminne (art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy z 29.08.1997 r. o strażach gminnych, Dz.U. z 2021 r. poz. 1763). Stosownie do art. 20 ust. 1 u.s.p.r. dostawca publicznie dostępnych usług komunikacji interpersonalnej wykorzystujących numery z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji i umożliwiających nawiązywanie połączeń z numerami z tych planów zapewnia: 1) swoim użytkownikom końcowym, w tym korzystającym z aparatów publicznych, bezpłatne połączenia z numerami alarmowymi; 2) kierowanie: a) połączeń głosowych do numerów alarmowych 112, 997, 998 i 999 do właściwego terytorialnie centrum powiadamiania ratunkowego oraz połączeń głosowych do innych numerów alarmowych do właściwych terytorialnie jednostek służb ustawowo powołanych do niesienia pomocy oraz podmiotów uprawnionych do wykonywania ratownictwa na podstawie przepisów odrębnych, b) krótkich wiadomości tekstowych (SMS) do numeru alarmowego 112 do centralnego punktu systemu powiadamiania ratunkowego.
32. Numer geograficzny. Numer geograficzny oznacza „numer ustalony w planie numeracji krajowej, w którym część ciągu cyfr zawiera wskaźnik obszaru geograficznego, wykorzystywany do kierowania połączeń do stałej lokalizacji zakończenia sieci” (art. 2 pkt 28 p.k.e.). Numer geograficzny jest wykorzystywany do kierowania połączeń do stałej lokalizacji zakończenia sieci. W związku z tym, że stacjonarna publiczna sieć telekomunikacyjna jest publiczną siecią telefoniczną, w której zakończenia sieci mają stałą lokalizację (art. 2 pkt 62 p.k.e.), numery

geograficzne są przydzielane do wykorzystania w tego rodzaju sieciach. Stała lokalizacja zakończenia sieci wskazuje również, że numer geograficzny nie powinien być wykorzystywany w sposób nomadyczny, co ma szczególnie istotne znaczenie w kontekście realizacji obowiązków związanych z przekazywaniem danych lokalizacyjnych niezbędnych dla prawidłowej realizacji połączeń na numery alarmowe.

33. Numer niegeograficzny. Numer niegeograficzny oznacza numer ustalony w planie numeracji krajowej, który nie zawiera ciągu cyfr określającego wskaźnik obszaru geograficznego. Są to m.in.: numer zakończenia ruchomej publicznej sieci telefonicznej, numer, do którego połączenia są bezpłatne, numer wykorzystywany do świadczenia usług z dodatkowym świadczeniem (art. 2 pkt 29 p.k.e.). Numer niegeograficzny wykorzystywany jest w szczególności jako numer zakończenia ruchomej publicznej sieci telefonicznej. Ruchoma publiczna sieć telefoniczna jest publiczną siecią telefoniczną, w której zakończenia nie mają stałej lokalizacji (art. 2 pkt 51 p.k.e.). Numery niegeograficzne są wykorzystywane także jako numery, do których połączenia są bezpłatne (numery alarmowe udostępniane służbom powołanym do niesienia pomocy i numery dostępu do sieci inteligentnych przeznaczone do realizacji połączeń nieodpłatnych dla użytkownika wywołującego), oraz jako numery do świadczenia usług z dodatkowym świadczeniem (zob. uwagi do art. 345 ust. 1).
34. Odbiornik radiofonii cyfrowej oraz odbiornik sygnału telewizyjnego. Stosownie do art. 2 pkt 30 p.k.e. przez odbiornik radiofonii cyfrowej rozumie się urządzenie służące do odbioru transmisji radiofonicznych, zawierające co najmniej tuner obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator, a także demultiplekser i dekodery odbieranej usługi oraz antenę lub złącze antenowe. Oprócz pojęcia odbiornika radiofonii cyfrowej przepisy Prawa komunikacji elektronicznej wprowadzają również odrębne pojęcie samochodowego odbiornika radiofonicznego (art. 2 pkt 54 p.k.e.). Natomiast art. 2 pkt 31 p.k.e. definiuje odbiornik sygnału telewizyjnego jako urządzenie służące do odbioru cyfrowych transmisji telewizyjnych zawierające co najmniej tuner obejmujący głowicę wysokiej częstotliwości i demodulator, demultiplekser i dekodery odbieranej usługi oraz wyświetlacz obrazu albo niezawierający takiego wyświetlacza obrazu. Zgodnie z art. 406 ust. 4 p.k.e. odbiornik sygnału telewizyjnego powinien umożliwiać: 1) odbiór niekodowanych cyfrowych transmisji telewizyjnych; 2) dekodowanie za pomocą jednolitego algorytmu kodowania cyfrowych transmisji telewizyjnych kodowanych określonego w przepisach wykonawczych.
35. Operator multipleksu. Operator multipleksu to podmiot, który: a) uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w multipleksie; b) prowadzi działalność telekomunikacyjną i posiada własną infrastrukturę telekomunikacyjną lub zawarł umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej. Zgodnie z przywołaną definicją operatorem multipleksu jest podmiot, który uzyskał rezerwację częstotliwości w służbie radiodifuzyjnej na rozpowszechnianie lub rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych w sposób cyfrowy. Pojęcia rozpowszechniania oraz rozprowadzania są zdefiniowane odpowiednio w art. 4 pkt 7 i 8 u.r.t. Zgodnie z tymi definicjami rozpowszechnianiem jest emisja programu drogą bezprzewodową lub przewodową do odbioru przez odbiorców, a rozprowadzaniem jest przejmowanie rozpowszechnionego programu w całości i bez zmian oraz równoczesne, wtórne jego rozpowszechnianie. W ustawie o radiofonii i telewizji brak jest natomiast definicji programu telewizyjnego oraz programu

radiofonicznego. W art. 4 pkt 6 u.r.t. zdefiniowane zostało jedynie pojęcie programu, rozumianego jako „uporządkowany zestaw audycji, przekazów handlowych lub innych przekazów, rozpowszechniany w całości, w sposób umożliwiający jednoczesny odbiór przez odbiorców w ustalonym przez nadawcę układzie”. Programem telewizyjnym będzie program składający się zarówno z obrazów, jak i dźwięków, a programem radiofonicznym program składający się z dźwięków. Rozpowszechnianie programów telewizyjnych i radiowych innych niż rozpowszechnianych wyłącznie w systemach teleinformatycznych następuje albo na podstawie upoważnienia ustawowego (w przypadku jednostek publicznej radiofonii i telewizji), albo na podstawie koncesji. Natomiast rozprowadzanie programów telewizyjnych lub radiofonicznych wymaga wpisu do rejestru prowadzonego przez Prezesa KRRiT (art. 41 ust. 1 u.r.t.). Podmiot, który spełnia powyższe wymogi w zakresie rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych, w przypadku gdy działalność ta jest wykonywana w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą w multipleksie, jest obowiązany uzyskać rezerwację częstotliwości. Rezerwacja częstotliwości wydawana jest przez Prezesa UKE w porozumieniu z Przewodniczącym KRRiT. Oprócz uzyskania rezerwacji częstotliwości dla uznania danego podmiotu za operatora multipleksu niezbędne jest spełnienie drugiego warunku wskazanego w definicji, zgodnie z którym podmiot ten powinien bądź prowadzić działalność telekomunikacyjną i posiadać własną infrastrukturę telekomunikacyjną, bądź też zawrzeć umowę o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej. W pierwszym przypadku podmiot sam jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym prowadzącym działalność telekomunikacyjną. Przy czym chociaż definicja tego nie precyzuje, wydaje się, że działalność ta musi obejmować dostarczanie sieci służących do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych. Innym sposobem uzyskania statusu operatora multipleksu jest zawarcie umowy o świadczenie usługi transmisji sygnału multipleksu z operatorem sieci nadawczej. W takim wypadku podmiot posiadający rezerwację częstotliwości nie musi posiadać statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego ani prowadzić działalności telekomunikacyjnej. Nie ma przeszkód, aby oba sposoby były przez dany podmiot łączone, tj. na określonym obszarze może on samodzielnie dostarczać sieci służące do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych, a na innym obszarze może działać na podstawie umów zawartych z operatorem sieci nadawczej (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XXV, nt 1).

36. Operator sieci nadawczej. Zgodnie z art. 2 pkt 33 p.k.e. operatorem sieci nadawczej jest przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczący usługi transmisji sygnałów radiodfuzyjnych drogą rozsiewczą naziemną. Inaczej niż w przypadku operatora multipleksu, status operatora sieci nadawczej może uzyskać wyłącznie przedsiębiorca telekomunikacyjny wykonujący działalność polegającą na świadczeniu usług transmisji sygnału radiodfuzyjnego drogą rozsiewczą naziemną. Nie wystarczy tym samym zawarcie umowy z operatorem realizującym takie usługi, ale działalność taka musi być prowadzona bezpośrednio przez podmiot posiadający status operatora sieci nadawczej. Działalność ta polega na jednokierunkowej transmisji sygnału prowadzonego drogą naziemną, czyli poprzez urządzenia telekomunikacyjne zlokalizowane na ziemi. Należy zgodzić się z S. Piątkiem, że statusu operatora sieci nadawczej nie można przyznać podmiotowi, który realizuje transmisję sygnału radiodfuzyjnego drogą rozsiewczą naziemną wyłącznie dla własnych potrzeb (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XXV, nt 2).
37. Połączenie. Przepis art. 2 pkt 34 p.k.e. definiuje połączenie jako fizyczne lub logiczne połączenie telekomunikacyjnych urządzeń końcowych pozwalające na przesłanie komunikatów elektronicznych. Połączenie może mieć charakter fizyczny lub logiczny. Połączenie dotyczy

telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, czyli urządzeń telekomunikacyjnych przeznaczonych do podłączenia bezpośrednio lub pośrednio do zakończeń sieci (art. 2 pkt 71 p.k.e.). Połączenie to musi zapewnić przesyłanie informacji wymienianych lub przekazywanych między określonymi użytkownikami za pośrednictwem publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznych (komunikat elektroniczny zob. art. 2 pkt 19 p.k.e.).

38. Połączenie głosowe. Połączeniem głosowym jest połączenie (art. 2 pkt 34 p.k.e.) ustanowione za pomocą publicznie dostępnej usługi komunikacji interpersonalnej (art. 2 pkt 44 p.k.e.) pozwalające na dwukierunkową komunikację głosową. Definicja połączenia głosowego zastępuje definicję połączenia telefonicznego z Prawa telekomunikacyjnego. Połączenie głosowe stanowi więc jeden z rodzajów połączenia. Połączenie głosowe jest ustanawiane za pomocą publicznie dostępnej usługi komunikacji interpersonalnej, czyli usługi komunikacji interpersonalnej (art. 2 pkt 78 p.k.e.) dostępnej dla ogółu użytkowników. W zakres publicznie dostępnej usługi komunikacji interpersonalnej wchodzi nie tylko usługi umożliwiające realizację połączeń z numerami z planu numeracji krajowej lub międzynarodowej, lecz także usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące tych numerów. Ostatnią cechą charakterystyczną połączenia głosowego jest zapewnienie łączności dwukierunkowej. Brak w ustawie definicji dwukierunkowego połączenia i w związku z tym należy przyjąć, że wymóg dwukierunkowej łączności będzie spełniony zarówno w przypadku jednoczesnego przesyłania sygnałów w obydwu kierunkach, jak i w przypadku, gdy sygnały mogą być przesyłane w obydwu kierunkach, ale nie w tym samym czasie.
39. Połączenie sieci. Zgodnie z art. 2 pkt 36 p.k.e. połączenie sieci oznacza fizyczne i logiczne połączenie publicznych sieci telekomunikacyjnych użytkowanych przez tego samego lub różnych przedsiębiorców telekomunikacyjnych celem umożliwienia użytkownikom korzystającym z usług lub sieci jednego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego komunikowania się z użytkownikami korzystającymi z usług lub sieci tego samego lub innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego albo dostępu do usług dostarczanych przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego (art. 2 pkt 36 p.k.e.). Połączenie sieci jest jedną z form zapewnienia dostępu telekomunikacyjnego. Połączeniu podlegają tylko publiczne sieci telekomunikacyjne (art. 2 pkt 42 p.k.e.), co oznacza, że nie jest możliwe domaganie się podłączenia sieci przez podmiot eksploatujący sieć niepubliczną. Połączeniu podlegają sieci telekomunikacyjne użytkowane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Pojęcie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego jest zdefiniowane w art. 2 pkt 40 p.k.e. i oznacza przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu powiązanych usług lub świadczeniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do: a) świadczenia publicznie usług telekomunikacyjnych – zwany jest „dostawcą usług”, b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług – zwany jest „operatorem”. Tym samym zasadnie należy przyjąć, że możliwość połączenia sieci mają jedynie przedsiębiorcy telekomunikacyjni, którzy wykonują działalność telekomunikacyjną polegającą na dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych, czyli posiadają status operatora.
40. Cel połączenia sieci. Celem połączenia jest umożliwienie użytkownikom korzystającym z usług lub sieci jednego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego komunikowania się z użytkownikami korzystającymi z usług lub sieci tego samego lub innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego

albo dostępu do usług dostarczanych przez innego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego. Zawsze celem połączenia sieci jest zapewnienie telekomunikacji użytkownikom różnych publicznych sieci telekomunikacyjnych (przy czym z definicji wynika, że mogą to być także sieci tego samego przedsiębiorcy, np. w sytuacji, gdy dostarcza on zarówno stacjonarną, jak i ruchomą publiczną sieć telekomunikacyjną). Podłączeniu podlegają sieci, a nie urządzenia telekomunikacyjne i sieć. Nie jest więc połączeniem sieci w rozumieniu ustawy połączenie sieci i urządzenia telekomunikacyjnego służącego do świadczenia usług. Odgrywa to istotną rolę z uwagi na to, że podstawy prawne i warunki różnych rodzajów dostępu są zróżnicowane (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XXVII, nt 3).

41. Fizyczny i logiczny punkt styku sieci. Koniecznym warunkiem połączenia sieci telekomunikacyjnych jest ustanowienie fizycznego i logicznego połączenia tych sieci. Połączenie fizyczne oznacza sytuację, gdy dwie sieci zostają połączone medium transmisyjnym umożliwiającym telekomunikację. Natomiast połączenie logiczne sieci oznacza dostosowanie technicznego sposobu funkcjonowania obydwu sieci do wypełniania celów polegających na zapewnieniu komunikacji użytkownikom oraz możliwości świadczenia usług w połączonych sieciach.
42. Powiązane usługi. Zgodnie z art. 2 pkt 37 p.k.e. powiązane usługi to „usługi powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają świadczenie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług lub które mogą służyć do tego celu, i obejmują systemy translacji numerów lub systemy o równoważnych funkcjach, systemy dostępu warunkowego i elektroniczne przewodniki po programach, jak również inne usługi, w szczególności usługi identyfikacji, lokalizacji oraz sygnalizowania obecności”. Definicja powiązanych usług jest odpowiednikiem definicji usług towarzyszących w Prawie telekomunikacyjnym. Świadczenie powiązanych usług stanowi działalność telekomunikacyjną dającą podmiotowi świadczącemu te usługi status operatora. S. Piątek trafnie zauważa, że wspólną cechą wszystkich powiązanych usług jest ich niematerialny charakter, co odróżnia je od pozostałych powiązanych zasobów (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XXVIII, nt 1). Niektóre z powiązanych usług posiadają swoje legalne definicje w Prawie komunikacji elektronicznej: elektroniczny przewodnik po programach (art. 2 pkt 9 p.k.e.), system dostępu warunkowego (art. 2 pkt 64 p.k.e.). Z kolei systemy translacji numerów są związane przede wszystkim z właściwym kierowaniem połączeń do numerów, gdzie za danym numerem wywoływany, np. numerem alarmowym 112, ukryty jest tzw. numer podkładowy właściwej służby powołanej do niesienia pomocy. Warto podkreślić, że powiązane usługi praktycznie w żadnym przypadku nie będą przedmiotem samodzielnej usługi, co wprost wynika z ich akcesoryjnego charakteru jako usług wspierających lub umożliwiających czy to dostarczanie sieci telekomunikacyjnych, czy też świadczenie usług komunikacji elektronicznej. Takie stanowisko zajął również Trybunał Sprawiedliwości w odniesieniu do systemu dostępu warunkowego, wskazując w wyroku z 30.04.2014 r., C-475/12, UPC DTH Sàrl przeciwko Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság Elnökhelyettese, EU:C:2014:285, pkt 52–53: „System warunkowego dostępu z uwagi na swój dodatkowy charakter może być powiązany z usługą łączności elektronicznej mającej na celu rozpowszechnianie programów radiowych lub telewizyjnych, przy czym usługa ta nie traci swojego charakteru usługi łączności elektronicznej. Wniosek ten znajduje potwierdzenie w art. 2 lit. ea) dyrektywy ramowej, zgodnie z którym systemy warunkowego dostępu są usługami związanymi z siecią lub z usługami łączności elektronicznej, które umożliwiają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług”.

43. Powiązane zasoby. Artykuł 2 pkt 38 p.k.e. implementuje art. 2 pkt 10 EKŁE, który definiuje pojęcie urządzeń towarzyszących (ang. *associated facilities*). Zgodnie z definicją powiązane zasoby to powiązane usługi, infrastruktura techniczna, okablowanie pomiędzy zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji, anteny i urządzenia, powiązane z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług, które mogą służyć do tego celu (art. 2 pkt 38 p.k.e.). Na pojęcie powiązanych zasobów składają się oprócz omówionych powyżej powiązanych usług takie elementy jak: infrastruktura techniczna (art. 2 pkt 11 p.k.e.), okablowanie pomiędzy zakończeniami sieci w obiekcie budowlanym a najbliższym punktem dystrybucji oraz anteny i urządzenia. Wskazane wyżej pozostałe elementy powiązanych zasobów mają charakter materialny, obejmując elementy infrastruktury technicznej lub infrastruktury telekomunikacyjnej powiązane bądź z siecią telekomunikacyjną, bądź z usługami komunikacji elektronicznej. Cechą wspólną wszystkich powiązanych zasobów jest to, że umożliwiają lub wspierają czy to dostarczanie usług za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnych, czy to świadczenie usług.
44. Dostarczanie powiązanych zasobów jako działalność telekomunikacyjna. Jak wskazano powyżej, przepisy Prawa komunikacji elektronicznej traktują jako działalność telekomunikacyjną wyłącznie świadczenie powiązanych usług. Takie wąskie ujęcie pozostaje w sprzeczności z treścią przepisów Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Trzeba bowiem zauważyć, że zgodnie z art. 2 pkt 29 EKŁE operatorami są przedsiębiorstwa udostępniające lub upoważnione do dostarczania publicznych sieci łączności elektronicznej albo urządzeń towarzyszących. W świetle przywołanych wyżej przepisów Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej urządzenia towarzyszące oznaczają „usługi towarzyszące, infrastrukturę fizyczną oraz inne urządzenia lub elementy związane z siecią łączności elektronicznej lub usługami łączności elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług lub które mogą służyć do tego celu i obejmują budynki lub wejścia do budynków, okablowanie budynków, anteny, wieże i inne konstrukcje wsporcze, kanały, przewody, maszty, studzienki i szafki” (art. 2 pkt 10 EKŁE). Tym samym status operatora powinni posiadać nie tylko przedsiębiorcy świadczący usługi powiązane, lecz także wszystkie podmioty, które w zakresie swojej działalności realizują pozostałe formy dostarczania powiązanych zasobów, takie jak dostarczanie infrastruktury fizycznej oraz innych urządzeń lub elementów związanych z siecią łączności elektronicznej lub usługami łączności elektronicznej, które umożliwiają lub wspierają dostarczanie usług za pośrednictwem tych sieci lub usług lub które mogą służyć do tego celu i obejmują budynki lub wejścia do budynków, okablowanie budynków, anteny, wieże i inne konstrukcje wsporcze, kanały, przewody, maszty, studzienki i szafki. Co istotne, art. 2 pkt 1 lit. a rozporządzenia 2024/1309 odwołuje się bezpośrednio do definicji operatora w przepisach Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, co oznacza, że zakres podmiotów objętych zastosowaniem przepisów kodeksu obejmie także te podmioty, które w świetle przepisów Prawa komunikacji elektronicznej nie muszą być wpisane do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, gdyż wykonują działalność polegającą na dostarczaniu powiązanych zasobów innych niż usługi powiązane, ale będą posiadać status operatora w rozumieniu art. 2 pkt 29 EKŁE. Niewątpliwie powyższa rozbieżność może stanowić problem w stosowaniu tych przepisów.
45. Przedsiębiorca komunikacji elektronicznej. Prawo komunikacji elektronicznej wprowadza nową definicję przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej (art. 2 pkt 39 p.k.e.), którym jest przedsiębiorca telekomunikacyjny (art. 2 pkt 40 p.k.e.), a także podmiot świadczący publicznie dostępną

usługę komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów. Wyodrębnienie jako odrębnej kategorii przedsiębiorców komunikacji elektronicznej jest związane z odmiennym traktowaniem na gruncie przepisów Prawa komunikacji elektronicznej przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz podmiotów świadczących publicznie dostępną usługę komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów. Ta ostatnia działalność nie stanowi działalności telekomunikacyjnej w rozumieniu przepisów Prawa komunikacji elektronicznej, a w konsekwencji nie podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przyczyny wyłączenia tych usług z obowiązku zgłoszenia wyjaśnia motyw 44 EKŁE: „W przeciwieństwie do innych kategorii sieci i usług łączności elektronicznej określonych w niniejszej dyrektywie, usługi interpersonalnej łączności niewykorzystującej numerów nie korzystają z publicznych zasobów numeracyjnych i nie uczestniczą w gwarantowanym przez władze publiczne interoperacyjnym środowisku. Nie należy zatem obejmować tego rodzaju usług systemem ogólnego zezwolenia”.

46. Przedsiębiorca telekomunikacyjny. Przedsiębiorca telekomunikacyjny oznacza przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, który wykonuje działalność gospodarczą polegającą na dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych, świadczeniu powiązanych usług lub świadczeniu publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, przy czym przedsiębiorca telekomunikacyjny, uprawniony do: a) świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych – zwany jest „dostawcą usług”, b) dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług – zwany jest „operatorem” (art. 2 pkt 40 p.k.e.). Jak już wskazano powyżej, definicja operatora w przepisach Prawa komunikacji elektronicznej jest węższa niż w przepisach Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, gdzie operatorem jest także przedsiębiorstwo udostępniające lub upoważnione do dostarczania urządzeń towarzyszących, czyli dostarczania powiązanych zasobów, a nie tylko do świadczenia powiązanych usług. Definicja przedsiębiorcy jest zawarta w art. 4 pr. przed. Zgodnie z tym przepisem przedsiębiorcą jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonująca działalność gospodarczą. Za przedsiębiorców uznaje się także wspólników spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Przepis art. 4 pr. przed. obejmuje większość podmiotów, które korzystają ze statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Natomiast pojęcie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego zawarte w art. 2 pkt 40 p.k.e. obejmuje dodatkowo jeszcze inne podmioty uprawnione do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów.
47. Rodzaje przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Definicja przedsiębiorcy telekomunikacyjnego wyróżnia w art. 2 pkt 40 p.k.e. dwa rodzaje przedsiębiorców: dostawców usług oraz operatorów. Dostawca usług to przedsiębiorca telekomunikacyjny, który świadczy usługi telekomunikacyjne poprzez wykorzystywanie własnej lub należącej do innego operatora sieci telekomunikacyjnej, a także przedsiębiorca telekomunikacyjny, który odsprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjne zakupione u innego dostawcy usług telekomunikacyjnych. Natomiast operatorem jest przedsiębiorca telekomunikacyjny, który dostarcza publicznie sieci telekomunikacyjne lub świadczy powiązane usługi. Pojęcie publicznej sieci telekomunikacyjnej jest zdefiniowane w art. 2 pkt 42 p.k.e., natomiast powiązane usługi – w art. 2 pkt 37 p.k.e.
48. Przyłącze telekomunikacyjne. Artykuł 2 pkt 41 p.k.e. definiuje przyłącze telekomunikacyjne jako: a) odcinek linii kablowej podziemnej, linii kablowej nadziemnej lub kanalizacji kablowej, zawarty między złączem rozgałęźnym a zakończeniem tych linii lub kanalizacji w obiekcie

budowlanym, b) system bezprzewodowy łączący instalację wewnętrzną obiektu budowlanego z węzłem publicznej sieci telekomunikacyjnej – umożliwiający korzystanie w obiekcie budowlanym z publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Definicja przyłącza telekomunikacyjnego w Prawie komunikacji elektronicznej jest zbieżna z definicją zawartą w art. 2 pkt 27b pr. tel. Ustawa rozróżnia dwa rodzaje przyłączy telekomunikacyjnych: przewodowe oraz bezprzewodowe. Przyłącze przewodowe obejmuje odcinek linii kablowej podziemnej, nadziemnej lub kanalizacji pomiędzy złączem rozgałęźnym a zakończeniem tych linii lub kanalizacji w obiekcie budowlanym. Złącze rozgałęźne to rodzaj złącza kablowego, w którym wykonuje się połączenie odcinków kabli. Natomiast miejscem zakończenia linii kablowych lub kanalizacji w budynku będzie najczęściej budynkowy punkt styku zdefiniowany w ustawie o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jako miejsce dostępu, czyli miejsce w budynku bądź poza nim, w którym znajduje się lub w którym można umieścić punkt dystrybucji wspólny dla istniejących bądź przyszłych zakończeń sieci w budynku i jednocześnie najbliższy tych zakończeń (art. 2 ust. 1 pkt 9 u.w.r.u.s.t.). Przyłącza kablowe i radiowe służą zapewnieniu dostępu w obiekcie budowlanym do publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych.

49. Publiczna sieć telekomunikacyjna. Publiczna sieć telekomunikacyjna oznacza „sieć telekomunikacyjną wykorzystywaną głównie do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych” (art. 2 pkt 42 p.k.e.). Pojęcie sieci telekomunikacyjnej jest zdefiniowane w art. 2 pkt 58 p.k.e., natomiast pojęcie publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej – w art. 2 pkt 46 p.k.e. Cechą publicznej sieci telekomunikacyjnej jest jej wykorzystywanie głównie do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Cecha ta ułatwia rozwiązanie problemu kwalifikacji sieci, które obsługują różne grupy użytkowników. Mogą bowiem powstać wątpliwości, gdy sieć jest wykorzystywana do zapewnienia telekomunikacji również użytkownikom należącym do organizacji dostawcy usług, a także świadczenia usług węższym grupom użytkowników. W takich sytuacjach decydujące znaczenie będzie miał główny sposób wykorzystywania sieci do świadczenia usług (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XXXI, nt 1).
50. Publicznie dostępna usługa komunikacji elektronicznej. Publicznie dostępna usługa komunikacji elektronicznej oznacza usługę komunikacji elektronicznej dostępną dla ogółu użytkowników (art. 2 pkt 43 p.k.e.). Zakres powyższej definicji wyznaczają dwa elementy: pojęcie usługi komunikacji elektronicznej, które również posiada swoją ustawową definicję (zob. uwagi do art. 2 pkt 76), oraz dostępność tejże usługi dla ogółu użytkowników. Ani przepisy Prawa telekomunikacyjnego, ani przepisy Prawa komunikacji elektronicznej nie wyjaśniają zakresu pojęcia dostępności dla ogółu użytkowników, co może niekiedy utrudniać przeprowadzenie podziału pomiędzy usługami publicznymi a usługami komunikacji elektronicznej, które nie mają takiego charakteru. Jednocześnie przeprowadzenie takiego rozróżnienia na gruncie Prawa komunikacji elektronicznej jest bardziej istotne aniżeli na gruncie Prawa telekomunikacyjnego. Trzeba bowiem pamiętać, że działalnością komunikacji elektronicznej podlegającą przepisom ustawy są objęte jedynie publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne (będące jedną z form prowadzenia działalności telekomunikacyjnej) oraz publicznie dostępne usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numeracji. Tym samym, inaczej niż na gruncie Prawa telekomunikacyjnego, świadczenie usług niepublicznych nie podlega reżimowi przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego pojęcie dostępności dla ogółu użytkowników było rozumiane jako świadczenie/oferowanie usług na rynku w sposób otwarty, a nie dla wcześniej ustalonej grupy odbiorców (zob. A. Krasuski,

Prawo telekomunikacyjne. Komentarz, Warszawa 2015, LEX, art. 2, nt 267). Z kolei S. Piątek wskazywał, że usługa jest dostępna ogółowi użytkowników, jeżeli dostawca nie ogranicza swojej działalności usługowej do zamkniętego kręgu użytkowników, z zastrzeżeniem, że nie każde ograniczenie potencjalnego kręgu użytkowników przez dostawcę usług będzie prowadziło do pozbawienia usługi publicznego charakteru. Z oczywistych względów nie narusza publicznego charakteru usługi ustalenie ograniczonego obszaru, na którym usługi są oferowane. Nie narusza go również określenie warunków, które musi spełnić usługobiorca w celu zawarcia z nim umowy, jeżeli warunki te są ustalone jednolicie dla usługobiorców i są uzasadnione charakterem usług, nawet jeżeli skutkiem tych warunków jest zawężenie potencjalnego kręgu użytkowników. Nie narusza publicznego charakteru usługi skierowanie oferty tylko do przedsiębiorców lub tylko do konsumentów, albo do innej odpowiednio szerokiej kategorii podmiotów prawa. Usługa uzyskuje charakter niepubliczny w przypadku przyjęcia wąskiego, trwale ustalonego i stosowanego kryterium podmiotowego, które wyznacza krąg potencjalnych użytkowników. Może to nastąpić szczególnie w przypadku, gdy warunkiem korzystania z usług jest pozostawanie w innym trwałym stosunku prawnym z dostawcą usług, jeżeli ten dodatkowy stosunek nie może być swobodnie nawiązany przez każdy podmiot zainteresowany uzyskaniem usług telekomunikacyjnych. Za niepublicznym charakterem usługi może także przemawiać dostosowanie usługi do szczególnych potrzeb zamkniętego kręgu użytkowników, np. specjalne szyfrowanie treści przekazów (zob. szerzej S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz...*, s. 86). S. Piątek zwraca również uwagę, że przy wykładni określenia „dla ogółu użytkowników” należy odwołać się do orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości UE, w którym analizowane są przepisy o prowadzeniu działalności dla ogółu (ang. *public*), takiej jak np. nadawanie programów dla ogółu, co jest interpretowane jako nadawanie programów przeznaczonych dla nieokreślonej liczby potencjalnych widzów (zob. S. Piątek, *Rozporządzenie UE Nr 2015/2120 w zakresie dostępu do otwartego internetu. Komentarz*, Warszawa 2017, Legalis, nb 13 i wskazane tam orzecznictwo). Podobne stanowisko zajął BEREC w wytycznych z 9.06.2022 r. (*BEREC Guidelines on the Implementation of the Open Internet Regulation*, <https://www.berec.europa.eu/en/document-categories/berec/regulatory-best-practices/guidelines/berec-guidelines-on-the-implementation-of-the-open-internet-regulation-0>, dostęp: 5.09.2024 r., s. 4), wskazując, że o publicznej dostępności usług świadczy to, iż są oferowane nie tylko określonej uprzednio grupie użytkowników, ale wszystkim potencjalnie zainteresowanym.

51. Publicznie dostępna usługa komunikacji interpersonalnej. Zgodnie z art. 2 pkt 44 p.k.e. publicznie dostępna usługa komunikacji interpersonalnej to usługa komunikacji interpersonalnej dostępna dla ogółu użytkowników. Usługi komunikacji interpersonalnej stanowią jeden z rodzajów usług komunikacji elektronicznej. Posiadają one swoją legalną definicję w art. 2 pkt 78 p.k.e., która wyróżnia usługi komunikacji interpersonalnej wykorzystujące numery oraz usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów (zob. szerzej uwagi do art. 2 pkt 78). W zakresie dostępności dla ogółu użytkowników zob. uwagi do art. 2 pkt 43 powyżej.
52. Publicznie dostępna usługa komunikacji głosowej. Artykuł 2 pkt 45 p.k.e. definiuje publicznie dostępną usługę komunikacji głosowej jako „usługę telekomunikacyjną dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, połączeń głosowych krajowych lub krajowych i międzynarodowych, za pomocą numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji, dostępną dla ogółu użytkowników”. Definicja publicznie dostępnej usługi komunikacji głosowej stanowi odpowiednik zawartej w Prawie telekomunikacyjnym definicji publicznie dostępnej usługi telefonicznej. Definicja odwołuje się zarówno do pojęcia

usługi telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 80 p.k.e.), jak i do definicji połączenia głosowego (art. 2 pkt 35 p.k.e.), doprecyzowując, że publicznie dostępną usługę komunikacji głosowej stanowią dostępne dla ogółu użytkowników połączenia głosowe krajowe lub krajowe i międzynarodowe, które są inicjowane i odbierane, bezpośrednio lub pośrednio, za pomocą numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji. Z definicji wynika, że zawężenie połączeń wyłącznie do połączeń krajowych nie odbiera połączeniom głosowym charakteru publicznie dostępnych, o ile spełnione są pozostałe elementy zawarte w definicji. Ważnym elementem definicji jest odwołanie do numeracji w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji. Tym samym, nawet jeżeli połączenia spełniają wszystkie elementy określone w definicji, ale dla ich realizacji nie jest wykorzystywana numeracja krajowa lub międzynarodowa, to nie stanowią one publicznie dostępnej usługi komunikacji głosowej. W zakresie dostępności dla ogółu użytkowników zob. uwagi do art. 2 pkt 43 powyżej.

53. Publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna. Publicznie dostępna usługa telekomunikacyjna oznacza usługę telekomunikacyjną dostępną dla ogółu użytkowników (art. 2 pkt 46 p.k.e.). Użyte w definicji publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej pojęcie usługi telekomunikacyjnej jest zdefiniowane w art. 2 pkt 80 p.k.e. W zakresie dostępności dla ogółu użytkowników zob. uwagi do art. 2 pkt 43 powyżej. Świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych stanowi jedną z form działalności telekomunikacyjnej wymagających ujawnienia w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W odróżnieniu od przepisów Prawa telekomunikacyjnego nie stanowi natomiast działalności telekomunikacyjnej świadczenie niepublicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, a podmioty wykonujące taką działalność nie muszą dokonywać zgłoszenia do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.
54. Punkt dystrybucji. W myśl art. 2 pkt 47 p.k.e. punkt dystrybucji to „fizyczny punkt, w którym możliwe jest zapewnienie dostępu telekomunikacyjnego wymagającego połączenia elementów sieci telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z elementami sieci telekomunikacyjnej lub powiązanymi zasobami znajdującymi się między tym punktem a zakończeniami sieci”. Przepisy Prawa telekomunikacyjnego nie zawierały analogicznej definicji. Punktem dystrybucji będzie fizyczny punkt znajdujący się w budynku lub w pobliżu budynku, w którym to punkcie przedsiębiorca telekomunikacyjny może przyłączyć swoją sieć do elementów sieci telekomunikacyjnej lub powiązanych zasobów znajdujących się pomiędzy tym punktem a zakończeniami sieci, czyli zazwyczaj do okablowania wewnątrzbudynkowego. Przy czym okablowanie wewnątrzbudynkowe oraz powiązane zasoby, do których przyłącza się przedsiębiorca telekomunikacyjny, mogą stanowić część składową nieruchomości bądź też należeć do innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego czy podmiotu trzeciego niebędącego ani właścicielem nieruchomości, ani przedsiębiorcą telekomunikacyjnym.
55. Rachunkowość regulacyjna. Zgodnie z art. 2 pkt 48 p.k.e. rachunkowość regulacyjna to szczególny, w stosunku do rachunkowości prowadzonej na podstawie przepisów ustawy o rachunkowości, rodzaj rachunkowości prowadzonej przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej w odniesieniu do jego działalności w zakresie świadczenia dostępu telekomunikacyjnego lub usług na rynku detalicznym, zgodnie z zatwierdzoną na dany rok obrotowy przez Prezesa UKE instrukcją. Celem rachunkowości regulacyjnej jest wyodrębnienie i przypisanie aktywów, pasywów, przychodów i kosztów przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej do działalności w zakresie dostępu telekomunikacyjnego lub działalności w zakresie usług na rynku detalicznym, tak jakby każdy rodzaj działalności był świadczony przez innego przedsiębiorcę

telekomunikacyjnego, a także ustalenie przychodów i związanych z nimi kosztów odrębnie dla każdej z usług objętych kalkulacją kosztów (art. 258 ust. 1 p.k.e.). Rachunkowość regulacyjną prowadzi się w sposób umożliwiający identyfikację przepływów transferów wewnętrznych pomiędzy poszczególnymi wspomnianymi wcześniej rodzajami działalności (art. 258 ust. 2 p.k.e.). Rachunkowość regulacyjną prowadzi przedsiębiorca telekomunikacyjny, na którego nałożono ten obowiązek na podstawie art. 216 lub art. 236 ust. 3 pkt 3 lit. a p.k.e. (art. 259 ust. 1 p.k.e.).

56. Radiolokacja. Stosownie do art. 2 pkt 49 p.k.e. radiolokacja to „określanie położenia, prędkości lub innych parametrów obiektu lub uzyskiwanie informacji dotyczących tych parametrów dzięki właściwościom propagacyjnym fal radiowych”. Przytoczona definicja stanowi implementację art. 2 ust. 1 pkt 3 dyrektywy 2014/53/UE. Radiolokacja może mieć charakter aktywny lub pasywny. Analogiczna definicja była zawarta w przepisach Prawa telekomunikacyjnego (art. 2 pkt 32a pr. tel.).
57. Rezerwacja częstotliwości. Prawo komunikacji elektronicznej definiuje rezerwację częstotliwości jako określenie częstotliwości lub zasobów orbitalnych, które we wskazanym w rezerwacji okresie pozostają w dyspozycji podmiotu, na rzecz którego dokonano rezerwacji, przeniesiono uprawnienia do częstotliwości lub uprawnienia do dysponowania częstotliwościami na cele związane z uzyskiwaniem pozwoleń radiowych (art. 2 pkt 50 p.k.e.). Obok pojęcia rezerwacji częstotliwości Prawo komunikacji elektronicznej posługuje się nowym pojęciem przydziału częstotliwości, który odnosi się do wykorzystywania częstotliwości użytkowanych jako rządowe przez użytkowników rządowych (art. 72–79 p.k.e.).
58. Sieć ruchoma. Ruchoma publiczna sieć telekomunikacyjna oznacza publiczną sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia nie mają stałej lokalizacji (art. 2 pkt 51 p.k.e.). W definicji ruchomej publicznej sieci telekomunikacyjnej zostało użyte pojęcie publicznej sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 42 p.k.e.) oraz pojęcie zakończenia sieci (art. 2 pkt 89 p.k.e.). W ustawie został dokonany podział na ruchomą i stacjonarną publiczną sieć telekomunikacyjną. Stacjonarna publiczna sieć telekomunikacyjna jest zdefiniowana w art. 2 pkt 62 p.k.e. Podstawową różnicą i jednocześnie wyznacznikiem sieci jest to, czy zakończenia mają stałą lokalizację, czy nie. Ustawa nie doprecyzowuje, na czym polega brak stałej lokalizacji zakończeń sieci ruchomej. W praktyce przyjmuje się, że sieć jest ruchoma, gdy umożliwia dokonywanie połączeń pomiędzy użytkownikami niezależnie od miejsca, w którym przebywają w danym momencie, pod warunkiem oczywiście, że jest to miejsce pozostające w zasięgu sieci. Użytkownicy, posługując się urządzeniami końcowymi przyłączonymi do zakończeń sieci, mogą przemieszczać się na obszarze, na którym jest zasięg sieci. Funkcjonalność ta jest osiągana dzięki odpowiedniej technologii i konstrukcji sieci. Użytkownik może przemieszczać się, a jego urządzenie końcowe będzie się łączyć z odpowiednią stacją bazową i przekazywać połączenie do kolejnej stacji bazowej. Konsekwencją takiego rozwiązania technicznego są także odpowiednie prawa i obowiązki związane ze świadczeniem usług telekomunikacyjnych z wykorzystaniem właśnie takiej sieci, np. konieczność uzyskania rezerwacji częstotliwości niezbędnych do świadczenia usług w tej sieci. Jednocześnie wraz z rozwojem technologii powyższe kryterium rozróżnienia sieci stacjonarnych i ruchomych staje się coraz bardziej zawodne. Nie ma prawnych przeszkód, aby usługi w sieciach stacjonarnych były świadczone z wykorzystaniem technologii radiowych, a skutkiem stosowania takiej technologii jest możliwość nomadycznego korzystania z usługi. Przy czym w przypadku numeracji geograficznej użytkownik końcowy korzystający z takiej numeracji nie powinien korzystać z usługi poza strefą numeracyjną, dla której w planie numeracji

został przypisany dany numer geograficzny (szerzej na temat nomadycznego korzystania z usług zob. S. Piątek, *Problemy regulacyjne usług nomadycznych w telekomunikacji*, Prz. Tel. 2007/2–3, s. 48–56).

59. Ruchoma sieć telekomunikacyjna. Ruchoma sieć telekomunikacyjna to sieć telekomunikacyjna, w której zakończenia sieci nie mają stałej lokalizacji (art. 2 pkt 52 p.k.e.). W definicji ruchomej sieci telekomunikacyjnej zostało użyte pojęcie sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 58 p.k.e.) oraz pojęcie zakończenia sieci (art. 2 pkt 89 p.k.e.). Definicja ta obejmuje swoim zakresem zarówno ruchome publiczne sieci telekomunikacyjne, jak i sieci ruchome, które nie mają charakteru publicznego. Do tych ostatnich będą zaliczać się np. sieci prywatne w technologii 4G/5G. Pojęcie ruchomej sieci telekomunikacyjnej pojawia się przy określeniu maksymalnej wysokości opłat za prawo do wykorzystywania zasobów numeracji (art. 25 ust. 5 pkt 4 p.k.e.).
60. Rynek detaliczny. Rynek detaliczny oznacza rynek wyrobów i usług w zakresie usług komunikacji elektronicznej dla użytkowników końcowych (art. 2 pkt 53 p.k.e.). Definicja rynku detalicznego posługuje się pojęciem użytkownika końcowego (art. 2 pkt 86 p.k.e.). Użytkownikiem końcowym jest podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi dla zaspokojenia własnych potrzeb. Rynek detaliczny jest określony za pomocą różnych kryteriów: przedmiotu rynku (towar lub usługa), terytorium (przestrzenny zakres rynku), fazy obrotu (zbyt, hurt, detal), kryterium strony obrotu (podaż, popyt) oraz czasowego aspektu obrotu. Definicja rynku detalicznego ma na celu wyodrębnienie spośród wszystkich rynków ustalonych na podstawie wszystkich relewantnych kryteriów zbioru rynków usytuowanych w detalicznej fazie obrotu. Definicja określa przedmiot obrotu jako „produkty i usługi w zakresie usług komunikacji elektronicznej”. W większości rynki regulowane na podstawie ustawy będą rynkami usługowymi, ale nie można wykluczyć regulacji rynków, których zakres przedmiotowy będzie wyznaczony za pomocą świadczeń będących produktami. Rynki detaliczne są rynkami, na których po stronie popytowej występuje użytkownik końcowy. Po stronie popytowej na rynkach detalicznych mogą występować wszelkie kategorie podmiotów, z wyjątkiem przedsiębiorców komunikacji elektronicznej będących jednocześnie dostawcami usług, które są przedmiotem obrotu lub są wytwarzane z wykorzystaniem takich usług. Ustawa nie definiuje natomiast pojęcia rynku hurtowego, chociaż cały rozdział 2 działu IV p.k.e. poświęcony jest nakładaniu obowiązków na rynkach hurtowych.
61. Samochodowy odbiornik radiofoniczny. Przez samochodowy odbiornik radiofoniczny należy rozumieć odbiornik radiofonii cyfrowej wbudowany do pojazdów kategorii M, o których mowa w pkt 1 załącznika nr 2 do p.r.d. Definicja samochodowego odbiornika radiofonicznego odwołuje się do definicji odbiornika radiofonii cyfrowej (art. 2 pkt 30 p.r.d.), precyzując, że odbiornik ten wbudowany jest do pojazdu osobowego. Wprowadzenie definicji jest związane z potrzebą implementacji do przepisów Prawa komunikacji elektronicznej określonych w załączniku nr 11 do EKŁE wymogów w zakresie interoperacyjności samochodowych odbiorników radiowych oraz odbiorników radiowych i sprzętu telewizji cyfrowej dostępnych dla konsumentów (zob. szerzej uwagi do art. 406).
62. Satelitarna usługa publiczna o regulowanym dostępie. Zgodnie z art. 2 pkt 55 p.r.d. przez satelitarną usługę publiczną o regulowanym dostępie (ang. *public regulated service*) należy rozumieć satelitarną usługę publiczną o regulowanym dostępie w rozumieniu art. 45 ust. 1 lit. d rozporządzenia PRS. Definicja w Prawie komunikacji elektronicznej ma więc charakter definicji

odsyłającej do przepisów innego aktu prawnego. Zgodnie z powyższym rozporządzeniem stanowi ona „usługę publiczną o regulowanym dostępie (PRS), zarezerwowaną dla użytkowników upoważnionych przez władze publiczne, przeznaczoną do newralgicznych aplikacji, które wymagają wysokiego poziomu ciągłości świadczenia usług, w tym w dziedzinie bezpieczeństwa i obronności, wykorzystując silne zaszyfrowane sygnały”. Usługi PRS będą jedną z usług globalnego systemu nawigacji satelitarnej (GNSS) UE Galileo, który został zaprojektowany tak, aby był bardziej odporny na zagłuszanie, mimowolne zakłócenia czy np. spoofing.

63. Sieć dostępu. Sieć dostępu została zdefiniowana w Prawie komunikacji elektronicznej jako infrastruktura telekomunikacyjna na odcinku pomiędzy zakończeniem sieci a punktem dystrybucji, obejmująca w szczególności łącza abonenckie, urządzenia do koncentracji łączy abonenckich lub urządzenia do zarządzania siecią dostępu. Zakończeniem sieci w rozumieniu art. 2 pkt 89 p.k.e. jest fizyczny punkt, w którym użytkownik końcowy otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej; w przypadku sieci stosujących komutację lub przekierowywanie zakończenie sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być przypisany do numeru lub nazwy abonenta. Natomiast punkt dystrybucji (art. 2 pkt 47 p.k.e.) to fizyczny punkt, w którym możliwe jest zapewnienie dostępu telekomunikacyjnego wymagającego połączenia elementów sieci telekomunikacyjnej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z elementami sieci telekomunikacyjnej lub powiązanymi zasobami znajdującymi się pomiędzy tym punktem a zakończeniami sieci. W skład sieci dostępu mogą wchodzić wszystkie fizyczne elementy sieci telekomunikacyjnej mieszczące się w legalnej definicji infrastruktury telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 12 p.k.e.) znajdujące się pomiędzy dwoma powyższymi punktami, czyli zakończeniem sieci i punktem dystrybucji, w szczególności wskazane wprost w definicji elementy takie jak łącza abonenckie, urządzenia do koncentracji łączy abonenckich lub urządzenia do zarządzania siecią dostępu.
64. Sieć o bardzo dużej przepustowości. Omawiana definicja stanowi implementację art. 2 pkt 2 EKŁE. Artykuł 2 pkt 57 p.k.e. definiuje sieć o bardzo dużej przepustowości jako publiczną sieć telekomunikacyjną: a) składającą się z linii światłowodowych co najmniej do punktu dystrybucji w miejscu świadczenia usługi, b) składającą się z linii światłowodowych co najmniej do stacji bazowej, lub c) która umożliwia świadczenie usługi dostępu do internetu w typowych warunkach panujących w czasie największego ruchu w sieci, o podobnych parametrach jakościowych jak sieć telekomunikacyjna, o której mowa w lit. a – w przypadku sieci stacjonarnej lub jak sieć telekomunikacyjna, o której mowa w lit. b – w przypadku sieci bezprzewodowej. Podobne parametry jakościowe usługi dostępu do internetu odnoszą się do: pobierania i wysyłania danych, odporności, parametrów związanych z błędami oraz opóźnienia i jego zmienności, a ich wartości spełniają wymagania określone w wytycznych BEREC wydanych na podstawie art. 82 EKŁE (aktualne wytyczne, do których odwołuje się omawiana definicja, zostały wydane 5.10.2023 r.; zob. *BEREC Guidelines on Very High Capacity Networks*, <https://www.berec.europa.eu/en/document-categories/berec/regulatory-best-practices/guidelines/berec-guidelines-on-very-high-capacity-networks-2023>, dostęp: 6.09.2024 r.). Zgodnie z powyższymi wytycznymi za sieć o bardzo dużej przepustowości w rozumieniu lit. c może zostać uznana każda sieć stacjonarna, która jest w stanie dostarczyć, w normalnych warunkach w czasie godzin najwyższego ruchu, usługi użytkownikom końcowym o następującej jakości (tzw. progi wydajności 1): a) prędkość transmisji danych w łączy „w dół” ≥ 1000 Mb/s (download); b) prędkość transmisji danych w kierunku „uplink” ≥ 200 Mb/s (upload); c) wskaźnik błędów pakietów IP (Y.1540) $\leq 0,05\%$; d) wskaźnik utraty pakietów IP (Y.1540) $\leq 0,0025\%$; e) opóźnienie pakietów IP w obie strony

(RFC 2681) ≤ 10 ms; f) zmienność opóźnienia pakietów IP (RFC 3393) ≤ 2 ms; g) dostępność usługi IP (Y.1540) $\geq 99,9\%$ rocznie. Natomiast w przypadku sieci bezprzewodowych za sieć o bardzo dużej przepustowości może być uznana każda sieć, która w normalnych warunkach w czasie godzin najwyższego ruchu, jest w stanie zapewnić użytkownikom końcowym usługi o następującej jakości (tzw. progi wydajności 2): a) prędkość transmisji danych w łączu „w dół” ≥ 350 Mb/s (download); b) prędkość transmisji danych w kierunku „uplink” ≥ 50 Mb/s (upload); c) wskaźnik błędów pakietów IP (Y.1540) $\leq 0,01\%$; d) wskaźnik utraty pakietów IP (Y.1540) $\leq 0,01\%$; e) opóźnienie pakietów IP w obie strony (RFC 2681) ≤ 18 ms; f) zmienność opóźnienia pakietów IP (RFC 3393) ≤ 5 ms; g) dostępność usługi IP (Y.1540) $\geq 99,9\%$ rocznie. Co istotne, wytyczne BEREC wprost wskazują, że sieci, które spełniają wymogi określone w lit. a przywołanej definicji, nie muszą wypełniać opisanych powyżej progów wydajności 1, a sieci bezprzewodowe składające się z linii światłowodowych do stacji bazowej – parametrów jakościowych określonych dla progu wydajności 2 (wytyczne BEREC, pkt 20).

65. Sieć telekomunikacyjna. Definicja sieci telekomunikacyjnej stanowi implementację art. 2 pkt 1 EKŁE, który definiuje sieć łączności elektronicznej. Definicja zawarta w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej w dużej mierze bazuje na definicji z dyrektywy 2002/21/WE. Istotna zmiana wprowadzona w definicji odnosi się do określenia systemów transmisyjnych, które mogą opierać się na stałej infrastrukturze lub scentralizowanym zarządzaniu zasobami. Powyższą zmianę wyjaśnia motyw 14 EKŁE, który wskazuje: „Należy dostosować definicje tak, aby były zgodne z zasadą neutralności technologicznej i zachowały aktualność w świetle rozwoju technologicznego, w tym nowych form zarządzania siecią, takich jak poprzez sieci emulowane programowo lub sieci programowalne”. Stąd zmodyfikowana definicja nakazuje traktować jako systemy transmisyjne również systemy oparte na scentralizowanym zarządzaniu zasobami, np. w sytuacji współdzielenia tych samych zasobów przez różne podmioty. Warto podkreślić, że w związku ze zmianami technologicznymi, w szczególności związanymi z rozwojem sieci opartych na protokole SIP, w orzecznictwie występuje tendencja do rozszerzającej wykładni tego pojęcia (zob. J. Woźny, *SMS z Internetu – problem definicji usługi łączności elektronicznej. Glosa do wyroku Trybunału EFTA z dnia 22 grudnia 2016 roku, sygn. akt E-6/16, iKAR 2017/7, s. 110–111*). Zgodnie z definicją w art. 2 pkt 58 p.k.e. sieć telekomunikacyjna oznacza systemy transmisyjne oraz urządzenia telekomunikacyjne, oprócz telekomunikacyjnych urządzeń końcowych, oraz inne zasoby, w tym nieaktywne elementy sieci, które umożliwiają przekazywanie sygnałów za pomocą przewodów, fal radiowych, optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną, niezależnie od rodzaju przekazywanej informacji. Definicja sieci telekomunikacyjnej w Prawie komunikacji elektronicznej jest opisana za pomocą wskazania systemów teletransmisyjnych i urządzeń telekomunikacyjnych, które umożliwiają realizację czynności wskazanych w tej definicji. System transmisyjny jest urządzeniem, które umożliwia przesyłanie sygnałów. Nie jest doprecyzowane, jaki rodzaj informacji jest przesyłany za pomocą sygnałów. Należy zatem przyjąć, że system transmisyjny służy do przesyłania różnych informacji za pomocą sygnałów. Definicja sieci telekomunikacyjnej rozszerza zakres tego pojęcia na wszelkie rodzaje systemów służących do przesyłania sygnałów środkami telekomunikacyjnymi, w tym na systemy radiodfuzyjne nadające sygnały do nieoznaczonego zbioru odbiorców w zasięgu systemu transmisyjnego (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XL, nt 4). Definicja sieci telekomunikacyjnej w Prawie komunikacji elektronicznej nie posługuje się już pojęciami urządzeń komutacyjnych i przekierowujących. Niemniej jednak mieszczą się one w pojęciu urządzenia telekomunikacyjnego (art. 2 pkt 74 p.k.e.). Na sieć telekomunikacyjną mogą składać się również inne zasoby, w tym nieaktywne elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, takie

jak kable czy przewody. Kolejny element definicji odnosi się do funkcjonalności sieci telekomunikacyjnej, wskazując na przekazywanie sygnałów przewodowo, za pomocą radia, środków optycznych lub innych środków elektromagnetycznych. Należy podkreślić, że definicja nie wymaga, aby sygnał został nadany lub odebrany w ramach danej sieci. Także sieci, które transmitują sygnał nadany w jednej sieci i przekierowany do innej sieci, gdzie zostanie on odebrany, wypełniają element definicji zawartej w Prawie komunikacji elektronicznej. Ponadto definicja nie wymaga, aby nadawanie następowało pomiędzy nadajnikiem a odbiornikiem. Wystarczające jest ograniczenie funkcjonalności sieci do samego nadawania czy odbierania sygnału (zob. także S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne Wspólnoty...*, s. 111).

66. Służba radiokomunikacyjna. Służba radiokomunikacyjna oznacza „nadawanie, przesyłanie lub odbiór fal radiowych dla wypełnienia zadań określonych dla danej służby w międzynarodowych przepisach radiokomunikacyjnych” (art. 2 pkt 59 p.k.e.). Nadawanie, przesyłanie lub odbiór fal radiowych mają na celu realizację zadań, które są określone dla konkretnej służby w przepisach międzynarodowych z zakresu radiokomunikacji. Rodzaje służb i zadania dla tych służb są określone w Regulaminie radiokomunikacyjnym (*Radio Regulations*), który jest dokumentem Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego (International Telecommunication Union) (obecnie obowiązująca wersja dokumentu z 2024 r. jest dostępna na stronie: <https://www.itu.int/pub/R-REG-RR>, dostęp: 2.01.2025 r.). W Polsce jest dostępne tłumaczenie regulaminu z 2016 r. (<https://www.gov.pl/web/cyfryzacja/polskie-tlumaczenie-regulaminu-radiokomunikacyjnego-itu>, dostęp: 6.09.2024 r.). Dokument ten jest jednym z dokumentów uzupełniających Konstytucję i Konwencję Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego. Treść tego dokumentu jest tworzona i zmieniana podczas obrad Światowych Konferencji Radiokomunikacji (World Radiocommunication Conferences) odbywających się co kilka lat. Obowiązujące obecnie Konstytucja i Konwencja Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzone w Genewie 22.12.1992 r. (Dz.U. z 1998 r. Nr 35, poz. 196), zostały ratyfikowane przez Prezydenta RP 10.05.1995 r. Dokumenty te stanowią więc prawo międzynarodowe obowiązujące również w Polsce. Regulamin radiokomunikacyjny posługuje się pojęciem służb radiowych dla opisanego wykorzystania poszczególnych widm częstotliwości radiowych dla celów telekomunikacyjnych. Przeznaczenie dla poszczególnych służb radiokomunikacyjnych częstotliwości lub zakresów częstotliwości oraz ich użytkowanie określa się w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości.
67. Służba radiokomunikacyjna amatorska. Zgodnie z definicją w art. 2 pkt 60 p.k.e. służba radiokomunikacyjna amatorska oznacza „służbę radiokomunikacyjną mającą na celu nawiązywanie wzajemnych łączności, badania techniczne oraz indywidualne szkolenie wykonywane w celach niezarobkowych przez uprawnione osoby wyłącznie dla potrzeb własnych”. Służba amatorska jest szczególnym rodzajem służby radiokomunikacyjnej. Podstawowym celem służby radiokomunikacyjnej amatorskiej jest nawiązywanie wzajemnych łączności, czyli połączeń pomiędzy osobami, a nie operatorami, działającymi w ramach tej służby. Służbę radiokomunikacyjną amatorską wyróżnia to, że badania techniczne oraz indywidualne szkolenia wykonywane są tylko w celach niezarobkowych przez uprawnione osoby i wyłącznie dla potrzeb własnych. Osoby działające w ramach służby radiokomunikacyjnej amatorskiej muszą posiadać stosowne uprawnienia określone przepisami Prawa komunikacji elektronicznej.
68. Stacjonarna publiczna sieć telekomunikacyjna. Stacjonarna publiczna sieć telekomunikacyjna oznacza publiczną sieć telekomunikacyjną, w której zakończenia sieci mają stałą lokalizację (art. 2 pkt 61 p.k.e.). Definicja używa pojęcia publicznej sieci telekomunikacyjnej (art. 2

pkt 42 p.k.e.) oraz pojęcia zakończenia sieci (art. 2 pkt 89 p.k.e.). Cechą podstawową stacjonarnej publicznej sieci telekomunikacyjnej jest to, że zakończenia sieci mają stałą lokalizację. Zakończenie sieci jest to fizyczny punkt, w którym abonent otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej. W przypadku sieci stosujących komutację lub przekierowywanie zakończenie sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być przypisany do numeru lub nazwy abonenta (art. 2 pkt 89 p.k.e.). Jak już była o tym mowa, kwestia określenia stałej lokalizacji w przypadku stosowania technologii radiowych może być w niektórych przypadkach trudna do ustalenia (zob. uwagi do art. 2 pkt 51). Połączenia kierowane do określonego zakończenia sieci stacjonarnej, zlokalizowanego w stałym punkcie fizycznym, muszą być zawsze obsługiwane za pomocą tego samego numeru. W konsekwencji korzystanie z sieci stacjonarnej poprzez zakończenie sieci zlokalizowane w innym punkcie fizycznym wymagałoby posłużenia się innym numerem. Lokalizacja zakończenia sieci stacjonarnej może być zmieniona bez zmiany numeru w przypadku korzystania z uprawnienia do przeniesienia przydzielonego numeru (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XLII, nt 1).

69. Stacjonarna sieć telekomunikacyjna. W myśl art. 2 pkt 62 p.k.e. stacjonarna sieć telekomunikacyjna to sieć telekomunikacyjna, w której zakończenia sieci mają stałą lokalizację. W definicji stacjonarnej sieci telekomunikacyjnej zostało użyte pojęcie sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 58 p.k.e.) oraz pojęcie zakończenia sieci (art. 2 pkt 89 p.k.e.). W zakresie tego pojęcia mieszczą się zarówno publiczne sieci stacjonarne, jak i sieci stacjonarne, które nie mogą być kwalifikowane jako sieci publiczne, czyli sieci, które nie są wykorzystywane głównie do świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. W myśl przepisów Prawa komunikacji elektronicznej dostarczanie niepublicznych sieci nie stanowi działalności telekomunikacyjnej i nie wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Jednocześnie ustawa posługuje się pojęciem stacjonarnej sieci telekomunikacyjnej m.in. w art. 43 ust. 1 oraz w art. 231 ust. 2 pkt 2 p.k.e., ale z kontekstu, w jakim pojęcie to zostało użyte, wydaje się wynikać, że w obu tych przypadkach chodzi wyłącznie o publiczną stacjonarną sieć telekomunikacyjną.
70. Sygnał multipleksu. Stosownie do art. 2 pkt 63 p.k.e. sygnał multipleksu oznacza sygnał radiowy transmitowany z użyciem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodifuzyjnej, przenoszący treści zawarte w multipleksie. Pojęcie sygnału multipleksu odnosi się do transmisji realizowanych w ramach multipleksu (art. 2 pkt 24 p.k.e.), czyli transmisji sygnału zawierającego treści programów radiofonicznych lub telewizyjnych wraz z danymi dodatkowymi. Transmisja sygnału radiowego realizowana jest z wykorzystaniem kanału lub bloku częstotliwościowego w służbie radiodifuzyjnej. Parametry i standardy techniczne cyfrowej transmisji sygnału określa Prezes UKE w rezerwacji częstotliwości.
71. System dostępu warunkowego. Omawiana definicja stanowi implementację art. 2 pkt 12 EKŁE. System dostępu warunkowego oznacza środki lub rozwiązania techniczne, które powodują, że dostęp do zrozumiałej formy zabezpieczonych transmisji radiofonicznych lub telewizyjnych jest uwarunkowany posiadaniem abonamentu lub uprzednio uzyskanego indywidualnego zezwolenia (art. 2 pkt 64 p.k.e.). System dostępu warunkowego może być skonstruowany na podstawie urządzeń technicznych lub oprogramowania albo obu tych rozwiązań, gdy zapewniają one dostęp warunkowy, czyli ochronę dostępu do zawartości transmisji radiofonicznych lub telewizyjnych. Ochrona ta jest potrzebna, aby dostawca programu mógł pobierać opłaty za udzielenie uprawnień do korzystania z programu. Opłaty mogą być pobierane w formie abonamentu lub w innej postaci. Pojęcie dostępu warunkowego przewidziane jest także w ustawie

o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym. W tej ustawie dostęp warunkowy oznacza wszelkie środki oraz przedsięwzięcia techniczne, warunkujące korzystanie z usług chronionych przez indywidualnego usługobiorcę (art. 2 pkt 1 u.o.n.u.). Urządzenia dostępu warunkowego to sprzęt lub oprogramowanie, które zostały zaprojektowane lub przystosowane w celu umożliwienia korzystania z usług chronionych (art. 2 pkt 2 u.o.n.u.). Usługi oparte na dostępie warunkowym oznaczają usługi, z których korzystanie jest uzależnione od uprzedniego nabycia przez usługobiorcę urządzenia dostępu warunkowego lub uzyskania indywidualnego upoważnienia dostępu do danej usługi (art. 2 pkt 3 u.o.n.u.). Usługi polegające na dostępie warunkowym oznaczają wreszcie usługi, których przedmiotem jest umożliwienie korzystania z urządzeń dostępu warunkowego (art. 2 pkt 4 u.o.n.u.). Należy jednak podkreślić, że definicje wprowadzone w ustawie o ochronie niektórych usług świadczonych drogą elektroniczną opartych lub polegających na dostępie warunkowym stanowią implementację przepisów dyrektywy 98/84/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 20.11.1998 r. w sprawie prawnej ochrony usług opartych lub polegających na warunkowym dostępie (Dz.Urz. WE L 320, s. 54). Zakres obu definicji niewątpliwie częściowo się przenika, gdyż zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 u.o.n.u. usługami chronionymi są m.in. usługi rozpowszechniania i rozprowadzania programów telewizyjnych i radiowych w rozumieniu przepisów o radiofonii i telewizji, jeśli są świadczone za wynagrodzeniem i oparte na dostępie warunkowym.

72. Sytuacja szczególnego zagrożenia. W myśl art. 2 pkt 65 p.k.e. sytuacją szczególnego zagrożenia jest sytuacja: a) wymagająca współpracy przedsiębiorców komunikacji elektronicznej z organami administracji publicznej i innymi podmiotami wykonującymi zadania w zakresie ratownictwa, niesienia pomocy, zarządzania kryzysowego, utrzymania porządku publicznego oraz obronności i bezpieczeństwa państwa w przypadku wystąpienia sytuacji kryzysowej w rozumieniu ustawy o zarządzaniu kryzysowym lub w czasie obowiązywania stanów nadzwyczajnych, lub w warunkach zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i w czasie wojny, b) stanowiąca bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa sieci i usług komunikacji elektronicznej, rozumianego jako zdolność sieci telekomunikacyjnych lub usług komunikacji elektronicznej do odpięcia wszelkich działań naruszających dostępność, autentyczność, integralność lub poufność tych sieci lub usług, przetwarzanych danych i treści objętych tajemnicą komunikacji elektronicznej lub innych świadczonych przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej usług związanych z usługami komunikacji elektronicznej lub sieciami telekomunikacyjnymi tego przedsiębiorcy. W przepisach Prawa telekomunikacyjnego pojęcie sytuacji szczególnych zagrożeń określone było w art. 176a ust. 1. Definicja w Prawie komunikacji elektronicznej częściowo opiera się na rozwiązaniu przewidzianym w Prawie telekomunikacyjnym. Pojęcie sytuacji szczególnych zagrożeń określone jest poprzez odniesienie do stanów zewnętrznych wobec sytuacji przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej, które mogą przybrać postać sytuacji kryzysowej, stanu nadzwyczajnego lub zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa lub wojny, czego skutkiem jest konieczność współpracy przedsiębiorcy komunikacji elektronicznej z organami administracji publicznej i innymi podmiotami wykonującymi zadania w zakresie ratownictwa, niesienia pomocy, zarządzania kryzysowego, utrzymania porządku oraz obronności i bezpieczeństwa państwa. Sytuacja kryzysowa została zdefiniowana w ustawie o zarządzaniu kryzysowym jako sytuacja wpływająca negatywnie „na poziom bezpieczeństwa ludzi, mienia w znacznych rozmiarach lub środowiska, wywołującą znaczne ograniczenia w działaniu właściwych organów administracji publicznej ze względu na nieadekwatność posiadanych sił i środków” (art. 3 pkt 1 u.z.k.). Z kolei rodzaje stanów nadzwyczajnych określa art. 228 ust. 1 Konstytucji RP,

wskazując możliwość wystąpienia stanu wojennego, stanu wyjątkowego oraz stanu klęski żywiołowej (zob. szerzej M. Miemieć, *Stany nadzwyczajne (stan wojenny, stan wyjątkowy, stan klęski żywiołowej) w Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej*, „Acta Universitatis Wratislaviensis” No 3738, „Przegląd Prawa i Administracji” 106, Wrocław 2016, s. 19–28). Jak wskazano w wyroku TK z 21.04.2009 r., K 50/07, LEX nr 489375: „Ustawa zasadnicza zawiera zamknięty katalog stanów nadzwyczajnych, ustanawiając tym samym zakaz wprowadzania na drodze ustawowej innych stanów nadzwyczajnych”. W odróżnieniu od przepisów Prawa telekomunikacyjnego w Prawie komunikacji elektronicznej wprowadzono trzecią przesłankę, zdefiniowaną jako warunki zewnętrznego zagrożenia bezpieczeństwa państwa i stan wojny. Wprowadzenie tej odrębnej przesłanki budzi jednak pewne wątpliwości, gdyż w dużej mierze odpowiada ona przesłankom uzasadniającym wprowadzenie stanu wojennego (na temat przesłanek wprowadzenia stanu wojennego zob. P. Radziejewicz [w:] *Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz*, red. P. Tułaja, Warszawa 2021, LEX, art. 229). Stąd wydaje się, że dodanie nowej przesłanki w przepisach Prawa komunikacji elektronicznej było zbędne, gdyż jej zakres jest już normowany omówionym wcześniej odesłaniem do stanów nadzwyczajnych. Drugi rodzaj sytuacji określonych jako sytuacje szczególnych zagrożeń odnosi się do sytuacji stanowiących bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa sieci i usług komunikacji elektronicznej, a tym samym sytuacji bezpośrednio wpływających na przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej. Przy czym sytuacje wskazane w art. 2 pkt 65 lit. a p.k.e. mogą oczywiście skutkować także powstaniem zagrożenia dla bezpieczeństwa sieci i usług komunikacji elektronicznej, ale w zakresie normowanym art. 2 pkt 65 lit. b p.k.e. mieszczą się również przypadki, w których omawiane zagrożenie ma inne źródło aniżeli sytuacje wymienione w art. 2 pkt 65 lit. a p.k.e.

73. Szkodliwe zaburzenie elektromagnetyczne. Stosownie do art. 2 pkt 66 p.k.e. szkodliwe zaburzenie elektromagnetyczne oznacza zaburzenie elektromagnetyczne w rozumieniu przepisów ustawy o kompatybilności elektromagnetycznej, które przekracza dopuszczalne poziomy zaburzeń. Zgodnie z art. 6 pkt 8 u.k.e. zaburzenie elektromagnetyczne to „dowolne zjawisko elektromagnetyczne, które może obniżyć jakość działania urządzeń albo niekorzystnie wpłynąć na materiężywioną i nieożywioną”. Przy ocenie kompatybilności elektromagnetycznej uwzględnia się wszystkie przewidywane normalne warunki eksploatacji danego urządzenia, a jeżeli może ono pracować w różnych konfiguracjach, ocena powinna potwierdzać spełnienie wymogów w każdej z możliwych konfiguracji określonych przez producenta. W przepisach Prawa komunikacji elektronicznej pojęcie szkodliwych zaburzeń elektromagnetycznych jest używane przede wszystkim w odniesieniu do rezerwacji częstotliwości i pozwoleń radiowych (zob. przykładowo art. 88 ust. 1 pkt 1) czy w odniesieniu do stosowanych urządzeń (zob. uwagi do art. 276 ust. 2).
74. Szkodliwe zakłócenia. Omawiana definicja stanowi implementację art. 2 pkt 20 EKŁE. Prawo komunikacji elektronicznej definiuje szkodliwe zakłócenia jako „zakłócenia, które: a) zagrażają funkcjonowaniu służby radionawigacyjnej lub innej służby radiokomunikacyjnej związanej z bezpieczeństwem lub b) w sposób poważny pogarszają, utrudniają lub wielokrotnie przerywają wykonywanie służby radiokomunikacyjnej działającej zgodnie z przepisami prawa” (art. 2 pkt 67 p.k.e.). Definicja szkodliwych zakłóceń posługuje się pojęciem służby radiokomunikacyjnej (art. 2 pkt 59 p.k.e.), ograniczając zastosowanie pojęcia szkodliwych zakłóceń wyłącznie do funkcjonowania radiokomunikacji. W zależności od rodzaju służby szkodliwe zakłócenie może mieć postać już samego zagrożenia dla funkcjonowania danej służby (jak ma to miejsce w przypadku służb radionawigacyjnych oraz innych służb radiokomunikacyjnych związanych

z bezpieczeństwem) bądź też postać faktycznego pogorszenia, utrudnienia lub przerywania działania służby radiokomunikacyjnej działającej zgodnie z przepisami prawa w przypadku wszystkich służb radiokomunikacyjnych działających zgodnie z prawem (szerzej na temat ryzyk związanych ze szkodliwymi zakłóceniami dla służb radionawigacyjnych zob. R. Strużyk, *Problemy ochrony sieci teleinformatycznych przed narażeniami i terroryzmem elektromagnetycznym*, TiTI 2010/3–4, s. 9–12).

75. Świadczenie usług komunikacji elektronicznej. Przez świadczenie usług komunikacji elektronicznej ustawa rozumie „świadczenie usług telekomunikacyjnych lub usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów” (art. 2 pkt 68 p.k.e.). Definicja odwołuje się do dwóch innych pojęć zdefiniowanych w Prawie komunikacji elektronicznej, tj. pojęcia świadczenia usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 69 p.k.e.) oraz pojęcia usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów (art. 2 pkt 78 lit. b p.k.e.). Te ostatnie usługi wyłączone są z zakresu usług telekomunikacyjnych (zob. art. 2 pkt 80 p.k.e.). Tym samym w odróżnieniu od przepisów Prawa telekomunikacyjnego przepisy Prawa komunikacji elektronicznej wprowadziły nową kategorię działalności polegającą na świadczeniu usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów, która nie mieści się w zakresie usług telekomunikacyjnych, ale wchodzi w zakres usług komunikacji elektronicznej i działalności polegającej na zapewnianiu komunikacji elektronicznej. W zakresie świadczenia usług komunikacji elektronicznej mieści się zarówno świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych stanowiące działalność telekomunikacyjną w rozumieniu przepisów ustawy, jak i świadczenie niepublicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych oraz usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystujących numerów (zarówno publicznie dostępnych, jak i niepublicznie dostępnych), których świadczenie nie stanowi działalności telekomunikacyjnej i nie wymaga wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.
76. Świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadczenie usług telekomunikacyjnych oznacza wykonywanie „usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług telekomunikacyjnych” (art. 2 pkt 69 p.k.e.). Definicja świadczenia usług telekomunikacyjnych posługuje się pojęciami zdefiniowanymi w ustawie, tj. pojęciem usługi telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 80 p.k.e.), sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 58 p.k.e.), operatora (art. 2 pkt 40 lit. b p.k.e.) oraz dostawcy usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 40 lit. a p.k.e.). Świadczenie usług telekomunikacyjnych może więc występować w formie: 1) wykonywania usług za pomocą własnej sieci; 2) wykonywania usług z wykorzystaniem sieci innego operatora; 3) sprzedaży we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług. W pierwszej formie świadczenie usług, czyli wykonywanie usług za pomocą własnej sieci, polega na tym, że przedsiębiorca telekomunikacyjny sam przekazuje sygnały telekomunikacyjne. W drugiej postaci przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi telekomunikacyjne z wykorzystaniem sieci innego operatora. Świadczenie w tej formie usług wymaga współdziałania dwóch przedsiębiorców telekomunikacyjnych, co może nastąpić w różnych formach prawnych i organizacyjnych. Trzecia forma świadczenia usług telekomunikacyjnych polega na odsprzedaży przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego usług wykonywanych przez innego dostawcę. Przedsiębiorca świadczący usługi w tej postaci nabywa więc usługi od innego przedsiębiorcy, a następnie je sprzedaje. Sprzedaż dokonywana jest we własnym imieniu, co oznacza, że podmiot ten samodzielnie zaciąga zobowiązania, za które ponosi odpowiedzialność. Sprzedaż na własny rachunek oznacza natomiast ponoszenie

konsekwencji ekonomicznych tego rodzaju działalności. Chociaż ustawodawca rozróżnia w ustawie pojęcia publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej oraz usługi telekomunikacyjnej, to jednak sposób konstrukcji definicji świadczenia usług telekomunikacyjnych wskazuje, że odnosi się ona w zasadzie wyłącznie do publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych. Wynika to zarówno z odesłania do pojęcia sieci innego operatora, jak i sprzedaży we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług. Ponieważ zarówno definicja operatora, jak i definicja dostawcy usług telekomunikacyjnych odnoszą się odpowiednio do dostarczania publicznych sieci telekomunikacyjnych oraz świadczenia publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, konsekwentnie należy przyjąć, że nie mieści się w definicji usług telekomunikacyjnych świadczenie usługi z wykorzystaniem sieci telekomunikacyjnej podmiotu nieposiadającego statusu operatora oraz odsprzedaż usług świadczonych przez podmiot niemający statusu dostawcy usług telekomunikacyjnych. Ponieważ tego typu działalność i tak pozostaje poza zakresem ustawy, kwestia ta nie wydaje się mieć istotnego znaczenia, aczkolwiek powoduje, że podział na usługi publicznie dostępne oraz usługi niemające takiego charakteru jest nieczytelny i może wywoływać wątpliwości przy wykładni przepisów Prawa komunikacji elektronicznej.

77. Telekomunikacja. W myśl art. 2 pkt 70 p.k.e. telekomunikacja oznacza nadawanie, odbiór lub transmisję informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną. Telekomunikacja jest działalnością, która polega na nadawaniu, odbiorze lub transmisji informacji na odległość. Przedmiotem tej działalności są informacje, niezależnie od ich rodzaju. Przekaz informacji może być dokonywany za pomocą różnych środków, tj. przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną (w zakresie pojęcia fal radiowych zob. uwagi do art. 2 pkt 10). Fale optyczne oznaczają promieniowanie optyczne generowane przez odpowiednie źródła światła i prowadzone dla celów telekomunikacyjnych z reguły wzdłuż włókna światłowodowego. Energia elektromagnetyczna łączy dwa rodzaje energii związane z ładunkiem elektrycznym i jego ruchem – energię elektryczną i magnetyczną. Opisywane są one wspólnie jako energia elektromagnetyczna (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt XLVIII, nt 1).
78. Telekomunikacyjne urządzenie końcowe. Stosownie do art. 2 pkt 71 p.k.e. telekomunikacyjne urządzenie końcowe oznacza urządzenie telekomunikacyjne przeznaczone do podłączenia bezpośrednio lub pośrednio do zakończeń sieci. Definicja urządzenia końcowego w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej odwołuje się do definicji zawartej w art. 1 pkt 1 dyrektywy 2008/63/WE, zgodnie z którą urządzenie końcowe oznacza: „a) urządzenie bezpośrednio lub pośrednio podłączone do interfejsu publicznej sieci telekomunikacyjnej w celu przesyłania, przetwarzania lub odbierania informacji; w obydwu przypadkach (połączenia bezpośredniego lub pośredniego), połączenie może być dokonane za pomocą przewodu, światłowodu lub elektromagnetycznie; połączenie jest pośrednie, jeżeli urządzenie jest umieszczone między końcowym urządzeniem telekomunikacyjnym a interfejsem sieci; b) urządzenia naziemnych stacji satelitarnych”. Definicja w Prawie komunikacji elektronicznej wydaje się mieć węższy charakter, odwołując się wyłącznie do art. 1 pkt 1 lit. a przywołanej wyżej definicji z dyrektywy 2008/63/WE. Podstawową cechą telekomunikacyjnego urządzenia końcowego jest jego przeznaczenie, które polega na podłączeniu do zakończenia sieci w celu zapewnienia telekomunikacji. Urządzenie końcowe zapewnia telekomunikację, ale tylko w zakresie nadawania lub odbioru informacji, a nie transmisji informacji. Urządzenia końcowe mogą funkcjonować

w sieci stacjonarnej lub ruchomej i wtedy są stacjonarnymi lub ruchomymi telekomunikacyjnymi urządzeniami końcowymi. W praktyce jednak charakter tych urządzeń może być inny, pomimo że funkcjonują w danej sieci, np. abonenckie stacje radiowego dostępu, które są stacjonarnymi urządzeniami funkcjonującymi w sieciach wykorzystujących częstotliwości radiowe. Telekomunikacyjne urządzenie końcowe może być podłączone bezpośrednio lub pośrednio do zakończeń sieci. Rozróżnienie to jest zależne wyłącznie od tego, czy pomiędzy telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym a interfejsem sieci jest inne urządzenie telekomunikacyjne, czy też nie. Brak takiego urządzenia oznacza, że telekomunikacyjne urządzenie końcowe jest podłączone bezpośrednio do sieci, a jego występowanie – że jest podłączone pośrednio. Chodzi tu o urządzenie telekomunikacyjne, a nie inne elementy sieci, które umożliwiają podłączenie telekomunikacyjnego urządzenia końcowego do sieci, np. kable. Przykładem takiego urządzenia telekomunikacyjnego może być np. urządzenie ONT (ang. *optical network termination*), stanowiące interfejs pomiędzy siecią światłowodową a telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym, np. routerem.

79. Trwały nośnik. Definicja trwałego nośnika odsyła do definicji zawartej w art. 2 pkt 4 u.p.k. Zgodnie z tym przepisem przez pojęcie trwałego nośnika należy rozumieć „materiał lub narzędzie umożliwiające konsumentowi lub przedsiębiorcy przechowywanie informacji kierowanych osobiście do niego, w sposób umożliwiający dostęp do informacji w przyszłości przez czas odpowiedni do celów, jakim te informacje służą, i które pozwalają na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci”. Definicja zawarta w ustawie o prawach konsumenta stanowi implementację definicji z art. 2 pkt 10 dyrektywy 2011/83/UE. W motywie 23 dyrektywy 2011/83/UE wskazano, że trwałe nośniki powinny umożliwiać konsumentowi przechowywanie informacji tak długo, jak jest to dla niego konieczne w celu ochrony swoich interesów wynikających ze stosunków łączących go z przedsiębiorcą. Jednocześnie motyw ten wymienia przykładowe formy takich nośników, jak: papier, pamięć USB, płyty CD-ROM, DVD, karty pamięci lub dyski twarde komputerów, a także pocztę elektroniczną. Nie jest to wyczerpujące. Wymóg trwałego nośnika może spełniać także strona internetowa, jeżeli umożliwia abonentowi przechowywanie informacji skierowanych osobiście do tego abonenta w sposób dostępny do przyszłego wglądu przez okres odpowiedni do celów informacji i pozwala na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci. Ponadto aby strona internetowa mogła być uznana za trwały nośnik informacji w rozumieniu tego przepisu, musi być wykluczona jakakolwiek możliwość jednostronnej zmiany treści przez profesjonalistę, któremu powierzono zarządzanie tą stroną (zob. szerzej wyrok TS z 25.01.2017 r., C-375/15, BAWAG PSK Bank für Arbeit und Wirtschaft und Österreichische Postsparkasse AG przeciwko Verein für Konsumenteninformation, EU:C:2017:38). Z drugiej strony nawet papier może zostać uznany za niespełniający wymogów trwałego nośnika, jeżeli przedsiębiorca używa tuszu niskiej jakości, który nie pozwala przechowywać informacji przez okres niezbędny do ochrony interesów konsumenta (zob. szerzej T. Czech, *Prawa konsumenta. Komentarz*, Warszawa 2020, s. 79).
80. Urządzenia radiowe. Urządzenia radiowe oznaczają urządzenia telekomunikacyjne, które celowo emitują lub odbierają fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji, lub urządzenia telekomunikacyjne, które muszą zostać uzupełnione o dodatkowy element, aby mogły celowo emitować lub odbierać fale radiowe na potrzeby radiokomunikacji lub radiolokacji (art. 2 pkt 73 p.k.e.). Definicja stanowi implementację art. 2 ust. 1 pkt 1 dyrektywy 2014/53/UE. W definicji urządzeń radiowych jest wykorzystane pojęcie urządzenia telekomunikacyjnego

(art. 2 pkt 74 p.k.e.) oraz pojęcie fal radiowych (art. 2 pkt 10 p.k.e.). Podstawową cechą wyróżniającą urządzenia radiowe jest zapewnienie przez nie możliwości komunikacji z wykorzystaniem nadawania lub odbioru fal radiowych. Pojęcie fal radiowych jest zdefiniowane w art. 2 pkt 10 p.k.e. i oznacza fale elektromagnetyczne o częstotliwościach poniżej 3000 GHz rozchodzące się w przestrzeni bez pomocy sztucznego przewodnika.

81. Urządzenie telekomunikacyjne. Urządzenie telekomunikacyjne oznacza urządzenie elektryczne lub elektroniczne przeznaczone do zapewniania telekomunikacji (art. 2 pkt 74 p.k.e.). Definicja urządzenia telekomunikacyjnego posługuje się pojęciem telekomunikacji (art. 2 pkt 70 p.k.e.). Cechą charakterystyczną urządzenia telekomunikacyjnego jest jego przeznaczenie do zapewnienia telekomunikacji, czyli nadawania, odbioru lub transmisji informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną (art. 2 pkt 70 p.k.e.). Urządzenia telekomunikacyjne są tylko pewną częścią urządzeń wykorzystywanych w działalności telekomunikacyjnej. Nie są urządzeniami telekomunikacyjnymi urządzenia służące do transportu, urządzenia zasilające ani inne urządzenia konieczne w działalności telekomunikacyjnej, które jednak nie służą bezpośrednio do komunikowania na odległość za pomocą energii elektrycznej. Nie są także urządzeniami telekomunikacyjnymi media transmisyjne w postaci przewodów i kabli (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LI, nt 2). Urządzenia telekomunikacyjne mogą być urządzeniami elektrycznymi lub elektronicznymi. W ustawie brak definicji urządzeń elektrycznych lub elektronicznych. Urządzeniami elektrycznymi są urządzenia wykorzystujące energię elektryczną. Urządzenia elektroniczne wykorzystują zjawisko ruchu elektronów w różnego rodzaju przewodnikach. Pojęcie urządzeń elektrycznych obejmuje swoim zakresem kategorię urządzeń elektronicznych (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LI, nt 2).
82. Usługa fakultatywnego obciążenia rachunku. Wprowadzona w przepisach Prawa komunikacji elektronicznej definicja usługi fakultatywnego obciążenia rachunku oznacza usługę polegającą na „pośredniczeniu przez dostawcę usług komunikacji elektronicznej w sprzedaży towarów lub świadczeniu usług innych niż usługi ubezpieczeniowe lub pośredniczeniu w płatności za te towary lub usługi, której wartość jest uwzględniana na rachunku za wykonane usługi komunikacji elektronicznej lub pokrywana ze środków z doładowań”. Warto zauważyć, że usługa fakultatywnego obciążenia rachunku może być świadczona nie tylko przez dostawców publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, lecz także przez podmioty świadczące usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numeracji (szerzej na temat usługi fakultatywnego obciążenia rachunku zob. uwagi do art. 349).
83. Usługa komunikacji elektronicznej. Definicja usługi komunikacji elektronicznej stanowi implementację art. 2 pkt 4 EKŁE, wprowadzającego definicję usług łączności elektronicznej. Usługa komunikacji elektronicznej stanowi usługę świadczoną za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej, zwykle za wynagrodzeniem, z wyłączeniem usług związanych z zapewnianiem albo wykonywaniem kontroli treści przekazywanych przy wykorzystaniu sieci telekomunikacyjnych lub usług komunikacji elektronicznej, obejmującą: a) usługę dostępu do internetu w rozumieniu art. 2 akapit drugi pkt 2 rozporządzenia 2015/2120, b) usługę komunikacji interpersonalnej, c) usługę polegającą całkowicie lub głównie na przekazywaniu sygnałów, w szczególności przesyłanie sygnałów w ramach komunikacji interpersonalnej niezależnie od stosowanej technologii, a także usługę transmisyjną stosowaną na potrzeby świadczenia usług komunikacji maszyna – maszyna oraz na potrzeby nadawania. Definicja usługi komunikacji elektronicznej składa się

z elementu definiującego tę usługę w sposób pozytywny jako usługę świadczoną za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej (co do pojęcia sieci telekomunikacyjnej zob. uwagi do art. 2 pkt 58), zwykle za wynagrodzeniem. Przy czym, jak zwraca uwagę motyw 16 EKŁE, pojęcie wynagrodzenia winno być rozumiane bardzo szeroko: „W gospodarce cyfrowej uczestnicy rynku coraz częściej uznają, że informacje o użytkownikach mają wartość pieniężną. Usługi łączności elektronicznej są często świadczone na rzecz użytkownika końcowego nie tylko w zamian za świadczenie pieniężne, ale coraz częściej i w szczególności w zamian za dostarczenie danych osobowych lub innych danych. Pojęcie wynagrodzenia powinno zatem obejmować sytuacje, gdy dostawca usług prosi o dane osobowe w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/679 lub inne dane, a użytkownik końcowy świadomie, pośrednio lub bezpośrednio, udostępnia dostawcy usług takie dane. Powinno ono również obejmować przypadki, gdy użytkownik końcowy zezwala na dostęp do informacji, choć ich aktywnie nie udostępnia, takich jak dane osobowe, w tym adres IP, lub inne automatycznie generowane informacje, takie jak dane gromadzone i przekazywane przez pliki cookie. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (zwanym dalej «Trybunałem») w sprawie art. 57 TFUE wynagrodzenie w rozumieniu Traktatu istnieje również wówczas, gdy dostawca usług otrzymuje zapłatę od strony trzeciej, a nie od usługobiorcy. Pojęcie wynagrodzenia powinno zatem obejmować również sytuacje, gdy użytkownik końcowy jest wystawiony na działanie reklamy jako warunku uzyskania dostępu do usługi, lub sytuacje, gdy dostawca usług uzyskuje korzyść pieniężną z danych osobowych, które zgromadził zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2016/679”. Natomiast aspekt negatywny nowej definicji odnosi się do usług związanych z zapewnianiem albo wykonywaniem kontroli treści przekazywanych przy wykorzystaniu sieci lub usług łączności elektronicznej. Po wtóre, w ramach usług komunikacji elektronicznej pojawiają się dodatkowo dwie, teoretycznie nowe kategorie. W rzeczywistości można jednak uznać, że obie te kategorie zawierały się we wcześniejszej definicji usług łączności elektronicznej (częściowo zauważa to motyw 15 EKŁE: „Definicja usług łączności elektronicznej powinna zatem obejmować trzy rodzaje usług, które mogą się częściowo pokrywać”). Nie ma bowiem wątpliwości, że usługa dostępu do internetu jest usługą zazwyczaj świadczoną za wynagrodzeniem za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej polegającą całkowicie na przekazywaniu sygnałów. Podobnie usługi łączności interpersonalnej mogą również polegać w całości lub w części na przekazywaniu sygnałów. W konsekwencji, jak trafnie wskazuje się w doktrynie w odniesieniu do zawartej w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej nowej definicji usługi łączności elektronicznej, nie usuwa ona dotychczasowej kluczowej wątpliwości związanej z rozumieniem „polegania w całości lub w części na przekazywaniu sygnałów w sieci”, wprowadzając przy tym dodatkowe wątpliwości związane z kwalifikacją usług łączności interpersonalnej, w tym ich podziałem na usługi wykorzystujące numerację i niewykorzystujące numeracji (zob. szerzej J. Woźny, *Europejski kodeks łączności elektronicznej – kategoryzacja usług łączności elektronicznej*, iKAR 2020/1, s. 53–54).

84. Usługa komunikacji głosowej. Zgodnie z art. 2 pkt 77 p.k.e. usługa komunikacji głosowej oznacza usługę telekomunikacyjną dla inicjowania i odbierania, bezpośrednio lub pośrednio, połączeń głosowych krajowych lub krajowych i międzynarodowych, za pomocą numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji. Definicja usługi komunikacji głosowej stanowi implementację art. 2 pkt 32 EKŁE, wprowadzającego definicję usługi łączności głosowej. Definicja odwołuje się do pojęcia usługi telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 80 p.k.e.), a w konsekwencji *a priori* wyłącza z zakresu usług komunikacji głosowej usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numerów. Warto także zauważyć, że definicja w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej odwołuje się nie do usługi łączności elektronicznej, ale

do publicznie dostępnej usługi łączności elektronicznej. Wydaje się, że uwzględniając charakter definiowanej usługi komunikacji głosowej, również Prawo komunikacji elektronicznej powinno odwoływać się do publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, aczkolwiek nie czyni tego także definicja publicznie dostępnej usługi komunikacji głosowej (art. 2 pkt 45 p.k.e.). Ponadto definicja posługuje się pojęciem połączenia głosowego (art. 2 pkt 35 p.k.e.), które to jednak pojęcie obejmuje nie tylko publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, lecz także usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystujące numeracji. Za usługę komunikacji głosowej może zostać uznana wyłącznie taka usługa telekomunikacyjna, która łącznie zapewnia zarówno inicjowanie, jak i odbieranie (bezpośrednio lub pośrednio) połączeń głosowych krajowych lub inicjowanie i odbieranie połączeń krajowych i międzynarodowych, a inicjowanie i odbieranie realizowane jest za pośrednictwem numeru lub numerów ustalonych w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji. Jeżeli więc usługa telekomunikacyjna zapewnia wyłącznie inicjowanie lub wyłącznie odbieranie połączeń krajowych lub połączeń krajowych i międzynarodowych za pomocą numerów w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji, to nie będzie mogła być ona uznana za usługę komunikacji głosowej w rozumieniu analizowanej definicji (zob. także motywy 14 EKŁE).

85. Usługa komunikacji interpersonalnej. Artykuł 2 pkt 78 p.k.e., w ślad za art. 2 pkt 5–7 EKŁE, wprowadza do Prawa komunikacji elektronicznej trzy nowe pojęcia, mianowicie usługi komunikacji interpersonalnej, usługi komunikacji interpersonalnej wykorzystującej numery oraz usługi komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów. Przez usługę komunikacji interpersonalnej należy rozumieć „usługę umożliwiającą bezpośrednią interpersonalną i interaktywną wymianę informacji za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej między skończoną liczbą osób, gdzie osoby inicjujące połączenie lub uczestniczące w nim decydują o jego odbiorcy lub odbiorcach, z wyłączeniem usług, w których interpersonalna i interaktywna komunikacja stanowi wyłącznie funkcję podrzędną względem innej usługi podstawowej” (art. 2 pkt 78 p.k.e.), w tym usługę komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery oraz usługę komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów. W odróżnieniu od definicji zawartej w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej definicja w Prawie komunikacji elektronicznej pomija, że usługa komunikacji interpersonalnej jest zazwyczaj świadczona za wynagrodzeniem (szerzej na temat definicji w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej zob. J. Woźny, *Europejski kodeks łączności...*, s. 53–54). Dla uznania usługi za usługę komunikacji interpersonalnej niezbędne jest łączne spełnienie czterech przesłanek: 1) usługa umożliwia bezpośrednią interpersonalną i interaktywną wymianę informacji; 2) wymiana informacji odbywa się za pośrednictwem sieci telekomunikacyjnej; 3) wymiana informacji jest realizowana pomiędzy skończoną liczbą osób; 4) usługa komunikacji interpersonalnej nie stanowi podrzędnej funkcji dla innej usługi głównej. Z motywu 17 EKŁE wynika, że warunkiem uznania usługi za łączność interpersonalną jest, aby przynajmniej jedną stroną wymiany informacji była osoba fizyczna. Stąd też transmisje pomiędzy urządzeniami w ramach usług M2M nie stanowią usługi komunikacji interpersonalnej. Interaktywność usługi oznacza, że usługa umożliwia odbiorcy informacji udzielenie odpowiedzi. Tym samym nie stanowią usług komunikacji interpersonalnej usługi o charakterze nadawczym. Nie będzie stanowiła usługi komunikacji interpersonalnej usługa spełniająca wymienione powyżej cechy 1–3, o ile stanowi jedynie dodatkową funkcjonalność do innych usług. Europejski kodeks łączności elektronicznej wymienia jako przykład takiej usługi kanał komunikacyjny w grze internetowej. Wydaje się, że podobny charakter będą miały np. usługi czatowe na stronie WWW służące do komunikacji z podmiotem prowadzącym stronę internetową, np. w ramach usług wsparcia udzielanych w związku z innymi usługami świadczonymi

przez ten podmiot. Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej, w ślad za EKŁE, wymieniają dwa rodzaje usług komunikacji interpersonalnej, tj. usługi wykorzystujące oraz niewykorzystujące numeracji z krajowych lub międzynarodowych planów numeracji.

86. Rodzaje usług komunikacji interpersonalnej. Zgodnie z art. 2 pkt 78 lit. a p.k.e. usługą komunikacji interpersonalnej wykorzystującą numery jest usługa, która umożliwia realizację połączeń z numerami z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji, a usługą komunikacji interpersonalnej niewykorzystującą numerów jest usługa, która nie umożliwia realizacji połączeń z numerami z planu numeracji krajowej lub międzynarodowych planów numeracji (art. 2 pkt 78 lit. b p.k.e.). Kryterium podziału jest więc możliwość uzyskania w ramach danej usługi połączeń z numeracją przewidzianą w krajowym lub międzynarodowym planie numeracji. Świadczenie usług komunikacji interpersonalnej wykorzystujących numerację stanowi działalność telekomunikacyjną i wymaga uzyskania wpisu w rejestrze PT. Natomiast drugi rodzaj usług nie stanowi działalności telekomunikacyjnej, a świadczenie tych usług nie wymaga uzyskania wpisu do rejestru PT.
87. Usługa o wartości wzbogaconej. Usługa o wartości wzbogaconej oznacza każdą usługę wymagającą przetworzenia danych o lokalizacji (art. 2 pkt 79 p.k.e.). Dyrektywa 2002/58/WE o prywatności i łączności elektronicznej przewiduje analogiczne do pojęcia usługi o wartości wzbogaconej pojęcie usług o wartości dodanej. Zgodnie z art. 2 lit. g dyrektywy 2002/58/WE „usługi tworzące wartość dodaną oznaczają wszelkie usługi, które wymagają przetwarzania danych o ruchu lub danych dotyczących lokalizacji innych niż dane o ruchu wykraczające poza dane niezbędne do transmisji komunikatu lub naliczenia za nią opłaty”. W definicji usługi o wartości wzbogaconej jest wykorzystane pojęcie danych o lokalizacji. Zgodnie z art. 386 ust. 1 pkt 4 p.k.e. dane o lokalizacji oznaczają dane lokalizacyjne wykraczające poza dane niezbędne do transmisji komunikatu elektronicznego lub wystawienia rachunku. Użyte w pojęciu danych lokalizacyjnych pojęcie danych transmisyjnych oznacza dane przetwarzane dla celów przekazywania komunikatów elektronicznych w sieciach telekomunikacyjnych lub naliczania opłat za usługi komunikacji elektronicznej. Mogą one obejmować dane lokalizacyjne, które oznaczają wszelkie dane przetwarzane w sieci telekomunikacyjnej lub w ramach usług komunikacji elektronicznej wskazujące położenie geograficzne telekomunikacyjnego urządzenia końcowego użytkownika usług komunikacji elektronicznej (art. 386 ust. 1 pkt 3 p.k.e.). Informacje uzyskane z danych lokalizacyjnych pozwalają na świadczenie wielu usług, głównie w sieciach ruchomych. Ponadto dane lokalizacyjne w zakresie szerszym niż niezbędny do celów ściśle telekomunikacyjnych mogą być wykorzystywane do świadczenia usług o wartości wzbogaconej, np. lokalizacji środków transportu czy użytkowników przebywających na danym terenie (zob. szerzej P. Koralewski, *Usługi oparte na przetwarzaniu danych geograficznych*, iKAR 2012/6, s. 70–72; S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LII, nt 15; P. Dybiec, *Usługi lokalizacyjne w sieciach GSM*, TF 2001/2, s. 26 i n.; S. Choromański, *Systemy automatycznej lokalizacji i monitorowania obiektów*, TF 2000/1, s. 35).
88. Usługa telekomunikacyjna. Usługa telekomunikacyjna oznacza usługę komunikacji elektronicznej usługę komunikacji elektronicznej, o której mowa w art. 2 pkt 76 lit. a lub lit. c lub pkt 78 lit. a p.k.e. (art. 2 pkt 80 p.k.e.). Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej definiują więc usługę telekomunikacyjną poprzez odesłanie do definicji usług komunikacji elektronicznej oraz definicji usług komunikacji interpersonalnej z wyłączeniem z jej zakresu usług komunikacji interpersonalnej niewykorzystującej numerów (zob. uwagi do art. 2 pkt 76 i 78 powyżej).

Wyłączenie jest wynikiem wyłączenia usługi łączności interpersonalnej niewykorzystującej numeracji z obowiązku uzyskania zezwolenia ogólnego (art. 12 ust. 2 EKŁE), a w konsekwencji wyłączenia obowiązku uzyskania wpisu do rejestru PT przez podmioty, które świadczą te usługi.

89. Usługa z dodatkowym świadczeniem. Przez usługę z dodatkowym świadczeniem należy rozumieć publicznie dostępną usługę telekomunikacyjną wraz z innym świadczeniem, które może być realizowane przez inny podmiot niż dostawca usług telekomunikacyjnych (art. 2 pkt 81 p.k.e.). Usługa z dodatkowym świadczeniem jest odpowiednikiem usługi o podwyższonej opłacie w przepisach Prawa telekomunikacyjnego. Warunki świadczenia usługi z dodatkowym świadczeniem regulują przepisy art. 341–348 p.k.e. Usługa z dodatkowym świadczeniem składa się z dwóch elementów: publicznie dostępnej usługi telekomunikacyjnej oraz innego, dodatkowego świadczenia, które nie stanowi usługi telekomunikacyjnej i które może być realizowane przez inny podmiot aniżeli dostawca publicznej usługi telekomunikacyjnej.
90. Użytkowanie cywilne, cywilno-rządowe oraz rządowe. Definicje użytkowania cywilnego, użytkowania cywilno-rządowego oraz użytkowania rządowego nie były ujęte w przepisach Prawa telekomunikacyjnego, ale w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości, stanowiącej załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 27.12.2013 r. w sprawie Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości (Dz.U. z 2023 r. poz. 2518 ze zm.). Poszczególne rodzaje użytkowania wskazują rodzaj użytkowników mogących wykonywać daną służbę radiokomunikacyjną. Zgodnie z art. 2 pkt 82 p.k.e. użytkowanie cywilne oznacza „wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez podmioty inne niż podmioty będące użytkownikami rządowymi, w celu zaspokojenia potrzeb społecznych związanych z komunikacją bezprzewodową, realizowane w szczególności przez dostawców usług telekomunikacyjnych oraz nadawców radiofonicznych i telewizyjnych z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania cywilnego”. Użytkowanie cywilno-rządowe to wykonywanie zarówno służby radiokomunikacyjnej w celu zaspokojenia potrzeb społecznych związanych z komunikacją bezprzewodową, realizowane w szczególności przez dostawców usług telekomunikacyjnych oraz nadawców radiofonicznych i telewizyjnych, jak i wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez użytkowników rządowych, z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania cywilno-rządowego (art. 2 pkt 83 p.k.e.). Natomiast art. 2 pkt 84 p.k.e. definiuje użytkowanie rządowe jako wykonywanie służby radiokomunikacyjnej przez użytkowników rządowych, z wykorzystaniem częstotliwości przeznaczonych w Krajowej Tablicy Przeznaczeń Częstotliwości do użytkowania rządowego, w szczególności dla takich celów jak: obronność, bezpieczeństwo państwa, bezpieczeństwo i porządek publiczny oraz ochrona życia, zdrowia i mienia obywateli.
91. Użytkownik. Definicja użytkownika stanowi implementację art. 2 pkt 13 EKŁE. Użytkownikiem jest podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi (art. 2 pkt 85 p.k.e.). Pojęcie użytkownika zawiera definicję publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej (art. 2 pkt 43 p.k.e.). Użytkownik jest najszerszym pojęciowo określeniem osoby korzystającej z usług komunikacji elektronicznej. Użytkownikiem jest podmiot, który korzysta z publicznie dostępnych usług komunikacji elektronicznej lub żąda ich świadczenia. Przymiot użytkownika posiada więc także podmiot żądający świadczenia usług komunikacji elektronicznej, co oznacza, że podmiot taki nie musi pozostawać w stosunku umownym. Przez sam fakt żądania świadczenia takiej usługi staje się użytkownikiem. Pojęcie korzystania z usług rozumiane jest na gruncie ustawy w sposób zarówno czynnościowy

(realizacja połączeń, przekazywanie informacji), jak i materialnoprawny, a więc jako wykonywanie uprawnień do korzystania z telekomunikacji, wynikające z odpowiedniego tytułu prawnego. W niektórych przypadkach status użytkownika wynika bezpośrednio z ustawy i przysługuje wtedy każdej osobie korzystającej z telekomunikacji (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LIV, nt 2).

92. Użytkownik końcowy. Użytkownik końcowy to podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi dla zaspokojenia własnych potrzeb (art. 2 pkt 86 p.k.e.). Definicja użytkownika końcowego jest przewidziana także w art. 2 pkt 14 EKLE i oznacza ona „użytkownika, który nie udostępnia publicznych sieci łączności elektronicznej ani publicznie dostępnych usług łączności elektronicznej”. Definicja użytkownika końcowego z Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej opisuje go zatem poprzez wskazanie, że jest nim taki użytkownik, który nie udostępnia ani publicznych sieci, ani publicznych usług komunikacji elektronicznej. Definicja użytkownika końcowego w Prawie komunikacji elektronicznej jest bardzo podobna do definicji użytkownika w tym kodeksie. W obu przypadkach chodzi o podmiot korzystający z publicznie dostępnej usługi komunikacji elektronicznej lub żądający świadczenia takiej usługi. Podstawową różnicą jest to, że w przypadku użytkownika końcowego, w przeciwieństwie do użytkownika, świadczenie lub żądanie świadczenia tej usługi następuje w celu zaspokojenia potrzeb własnych użytkownika końcowego. Elementem rozróżniającym jest więc cel wykorzystania usług telekomunikacyjnych, co zwłaszcza na etapie żądania świadczenia usługi może być trudne do oceny. Przykładowo użytkownikiem będzie przedsiębiorca, który korzysta z cudzych usług telekomunikacyjnych w celu świadczenia własnych usług telekomunikacyjnych. Własne potrzeby użytkownika końcowego to wszystkie cele i oczekiwania osób fizycznych, prawnych i innych jednostek organizacyjnych korzystających lub żądających usług telekomunikacyjnych, które mają być zaspokojone poprzez wyświadczenie tych usług przez przedsiębiorcę komunikacji elektronicznej.
93. Użytkownik rządowy. Użytkownikami rządowymi są wymienione enumeratywnie w definicji jednostki wykonujące działalność w zakresie telekomunikacji lub używające urządzeń radiowych. Pojęcie użytkownika rządowego zastąpiło dotychczasową regulację art. 4 pr. tel. Warto jednak zwrócić uwagę, że o ile art. 4 pr. tel. posługiwał się pojęciem działalności telekomunikacyjnej, o tyle definicja z art. 2 pkt 87 p.k.e. odnosi się do wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji, co nie jest tożsame z wykonywaniem działalności telekomunikacyjnej w rozumieniu art. 1 pkt 1 lit. a p.k.e. Działalność w zakresie telekomunikacji należy odnieść do legalnej definicji telekomunikacji z art. 2 pkt 70 p.k.e., czyli działalności w zakresie nadawania, odbioru lub transmisji informacji, niezależnie od ich rodzaju, za pomocą przewodów, fal radiowych bądź optycznych lub innych środków wykorzystujących energię elektromagnetyczną. Zakres art. 2 pkt 87 p.k.e. wydaje się więc węższy aniżeli zakres art. 4 pr. tel. Użytkownicy rządowi nie są przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi w rozumieniu art. 2 pkt 40 p.k.e. i nie prowadzą działalności gospodarczej. Nie podlegają więc obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W zakresie prowadzenia działalności telekomunikacyjnej do użytkowników rządowych nie stosuje się większości przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej mają natomiast zastosowanie do użytkowników rządowych w tych sprawach, w których ustawa reguluje prawa i obowiązki wszelkich podmiotów prowadzących działalność telekomunikacyjną, używających urządzeń radiowych lub wykorzystujących ograniczone zasoby telekomunikacyjne (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LIV, nt 4). Odmienne niż na gruncie Prawa telekomunikacyjnego, wykorzystywanie częstotliwości

użytkowanych jako rządowe przez użytkowników rządowych wymaga uzyskania przydziału częstotliwości. Przy czym podmiotem uprawnionym do dokonania przydziału jest Minister Obrony Narodowej (zob. szerzej uwagi do art. 72–79). Zważywszy na szeroki zakres definicji użytkownika rządowego, obejmującego w wielu wypadkach także komórki organizacyjne określonych podmiotów, w przypadku gdy dany użytkownik rządowy będzie stroną postępowania administracyjnego, niezbędne będzie każdorazowe badanie jego zdolności prawnej (art. 30 k.p.a.).

94. Użytkownik PRS. Użytkownikiem satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie jest „podmiot upoważniony przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych do posiadania lub używania sprzętu na potrzeby satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie, służącego do odbioru sygnału satelitarnej usługi publicznej o regulowanym dostępie” (art. 2 pkt 88 p.k.e.). Satelitarne usługi publiczne o regulowanym dostępie będą świadczone na rzecz uprawnionych użytkowników, takich jak np. służby ratunkowe. O tym, kto może korzystać z tych usług na terenie RP, będzie decydował minister właściwy do spraw wewnętrznych. Szczegółowy zakres zadań ministra właściwego do spraw wewnętrznych w zakresie usług PRS określa art. 55 ust. 4 p.k.e.
95. Zakończenie sieci. Zakończenie sieci to fizyczny punkt, w którym abonent otrzymuje dostęp do publicznej sieci telekomunikacyjnej. W przypadku sieci stosujących komutację lub przekierowywanie zakończenie sieci identyfikuje się za pomocą konkretnego adresu sieciowego, który może być przypisany do numeru lub nazwy abonenta (art. 2 pkt 89 p.k.e.). W definicji zakończenia sieci wykorzystane są pojęcia abonenta (art. 2 pkt 1 p.k.e.) oraz publicznej sieci telekomunikacyjnej (art. 2 pkt 42 p.k.e.). Zakończenie sieci jest miejscem, w którym publiczna sieć telekomunikacyjna łączy się z telekomunikacyjnym urządzeniem końcowym abonenta. Sposób określenia zakończenia sieci w różnych technologiach określają wytyczne BEREC wydane na podstawie art. 61 ust. 7 EKŁE (*BEREC Guidelines on Common Approaches to the Identification of the Network Termination Point in different Network Topologies*, <https://www.berec.europa.eu/en/document-categories/berec/regulatory-best-practices/guidelines/berec-guidelines-on-common-approaches-to-the-identification-of-the-network-termination-point-in-different-network-topologies>, dostęp: 9.09.2024 r.).
96. Zasoby orbitalne. Zasoby orbitalne oznaczają „pozycje na orbicie geostacjonarnej lub orbity satelitarne, które są lub mogą być wykorzystywane do umieszczania sztucznych satelitów Ziemi przeznaczonych do zapewniania telekomunikacji” (art. 2 pkt 90 p.k.e.). Orbitsy satelitarne są to tory poruszania się sztucznych satelitów Ziemi, które znajdują się w przestrzeni pozapowietrznej, na którą nie rozciąga się władza żadnego państwa. Zagadnienia te są regulowane układami międzynarodowymi. Orbita geostacjonarna oznacza natomiast orbitę kołową położoną nad równikiem w odległości ok. 35 800 km od Ziemi. Satelita umieszczony na takiej orbicie znajduje się stale nad tym samym obszarem (satelita geostacjonarny) (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt LVI, nt 1).

*Maciej Rogalski, Wojciech Krupa***Art. 3. [Przepisy międzynarodowe]**

1. Dla zwiększenia efektywności telekomunikacji minister właściwy do spraw informatyzacji może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić do stosowania wymagania i zalecenia międzynarodowe o charakterze specjalistycznym, w tym dotyczące bezpieczeństwa i prawidłowości telekomunikacji, gospodarowania zasobami numeracji, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi, ustanawiane w szczególności przez:

- 1) Europejską Konferencję Administracji Poczтовых i Telekomunikacyjnych (CEPT),
- 2) Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI),
- 3) Europejski Komitet Normalizacyjny Elektrotechniki (CENELEC),
- 4) Międzynarodową Komisję Elektrotechniczną (IEC),
- 5) Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ITU),
- 6) Radę Północnoatlantycką (NAC)

– biorąc pod uwagę jednakowe traktowanie podmiotu polskiego i podmiotu obcego, jeżeli wiążące Rzeczpospolitą Polską umowy międzynarodowe, w tym wiążące uchwały organizacji międzynarodowych ustanowionych tymi umowami, przewidują jednakowe traktowanie tych podmiotów.

2. Wymagania i zalecenia, o których mowa w ust. 1, zwane są dalej „przepisami międzynarodowymi”.

1. Delegacja ustawowa do wprowadzenia wymagań i zaleceń organizacji międzynarodowych. Przepis art. 3 ust. 1 p.k.e. upoważnia ministra właściwego do spraw informatyzacji do wprowadzenia do stosowania, w drodze rozporządzenia, wymagań i zaleceń międzynarodowych o charakterze specjalistycznym, w tym dotyczących bezpieczeństwa i prawidłowości telekomunikacji, gospodarowania numeracją, częstotliwościami oraz zasobami orbitalnymi. Celem wydania przez ministra właściwego do spraw informatyzacji rozporządzenia jest zwiększenie efektywności telekomunikacji. W rozporządzeniu mogą się znaleźć wymagania i zalecenia międzynarodowe o charakterze specjalistycznym, ustanawiane przez organizacje wymienione w art. 3 ust. 1 p.k.e. Przepis podaje jedynie przykłady tych organizacji, o czym świadczy użyte w tym przepisie określenie „w szczególności”. Oznacza to, że rozporządzeniem mogą być objęte przepisy ustalone także przez inne organizacje.
2. CEPT. Europejska Konferencja Administracji Poczty i Telekomunikacji (fr. *Conférence européenne des administrations des postes et des télécommunications*, ang. *European Conference of Postal and Telecommunications Administrations*) jest organizacją koordynującą regulacje na rynku pocztowym i telekomunikacyjnym w Europie. Obecnie CEPT zrzesza 48 państw, w tym Polskę. Z doświadczenia i wytycznych tej organizacji korzystają m.in. regulatorzy rynku telekomunikacyjnego w tych krajach oraz Komisja Europejska. Konferencja została utworzona w 1959 r. przez 19 państw członkowskich jako organizacja zrzeszająca firmy mające monopol na działalność telekomunikacyjną i pocztową na terenie tych krajów. Wraz z demonopolizacją rynku telekomunikacyjnego firmy te założyły własne organizacje, a w ramach CEPT zaczęły aktywnie działać urzędy regulujące rynek telekomunikacyjny i pocztowy w krajach członkowskich. Do zasług CEPT można m.in. zaliczyć rozpoczęcie prac nad standardem GSM oraz opublikowanie jego pierwszych specyfikacji. Później prace nad nim przejął powołany przez CEPT Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ETSI). W skład CEPT wchodzi: CERP (*Comité européen de Réglementation Postale*), który zajmuje się regulacjami związanymi z rynkiem pocztowym; ECC (*Electronic Communications Committee*), komitet powstały w 2001 r. z połączenia ERC (*European Radiocommunications Committee*), odpowiedzialnego za zagadnienia radiokomunikacyjne, i ECTRA (*European Committee for Regulatory Telecommunications Affairs*), zajmującego się regulacjami związanymi z rynkiem telekomunikacyjnym, oraz Com-ITU, odpowiedzialny za koordynację działań CEPT w celu przygotowania

i w trakcie działań ITU – Rady, Konferencji Pełnomocników, WTDC (World Telecommunication Development Conference), WTSA (World Telecommunications Standardisation Assembly) (zob. więcej A. Kozłowski, *Europejska Konferencja Administracji Poczty i Telekomunikacji (CEPT) – ogólne zagadnienia konstytucyjne*, „Acta Universitatis Wratislaviensis” 39, „Przegląd Prawa i Administracji”, Wrocław 1997, s. 114 i n.).

3. ETSI. Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych (ang. European Telecommunications Standards Institute) to niezależny instytut standaryzacyjny. Podstawowym zadaniem ETSI jest opracowywanie norm niezbędnych do stworzenia europejskiego rynku telekomunikacyjnego. Decyzję o utworzeniu ETSI podjęto 29.03.1988 r. podczas posiedzenia Europejskiej Konferencji Administracji Poczty i Telekomunikacji oraz Komisji Europejskiej. Wcześniej, w styczniu 1988 r., podpisano *memorandum of understanding* pomiędzy obu tymi organizacjami. Pierwsze walne zgromadzenie ETSI, na którym uchwalono statut, odbyło się 30.03.1988 r. W 1995 r. podjęto decyzje pozwalające na udział w pracach tej organizacji także organizacjom i instytucjom spoza Europy. Zgodnie ze statutem ETSI jest prywatnym stowarzyszeniem typu *non profit* działającym zgodnie z prawem francuskim. Siedziba ETSI znajduje się w Sophia-Antipolis we Francji. Organizacja ta skupia instytucje zajmujące się opracowywaniem telekomunikacyjnych norm europejskich z państw biorących udział w pracach Europejskiej Konferencji Administracji Poczty i Telekomunikacji. Instytut jako pierwsza jednostka normalizacyjna zapewnił bezpłatny dostęp do dokumentów normalizacyjnych przez internet. Obecnie ETSI, poprzez współpracę międzynarodową, realizuje cel, jakim jest opracowywanie dokumentów normalizacyjnych stosowanych globalnie, spełniających potrzeby społeczności telekomunikacyjnej i komunikacji elektronicznej, jednocześnie spełniając swe podstawowe zadanie, jakim jest wspomaganie regulacji i inicjatyw Unii Europejskiej oraz EFTA. Europejski Instytut Norm Telekomunikacyjnych uczestniczył w definiowaniu takich standardów jak: DECT, GSM, TETRA, MHP, CSA. Ponieważ GSM stał się standardem popularnym na całym świecie, do jego rozwijania powołano konsorcjum standaryzacyjne 3GPP, a ETSI stał się jednym z jego członków. Współpracujące z ETSI instytucje mogą uzyskać status członka pełnego, stowarzyszonego lub członka obserwatora. W 1992 r. ETSI zrzeszał 309 członków pełnych, 8 stowarzyszonych i 56 członków obserwatorów. W Polsce status członka pełnego miało od 1990 r. Ministerstwo Łączności (a po jego likwidacji Ministerstwo Administracji i Cyfryzacji, a następnie Ministerstwo Cyfryzacji), a od 1991 r. – Instytut Łączności. Najwyższą władzą ETSI, wyznaczającą jego ogólną politykę oraz podejmującą organizacyjne i strategiczne decyzje, jest Zgromadzenie Ogólne (*General Assembly*). Składa się ono z przedstawicieli członków pełnych, stowarzyszonych i obserwatorów, a także doradców, będących przedstawicielami Komisji Europejskiej i sekretariatu EFTA. Na posiedzeniach Zgromadzenia Ogólnego prawo do głosowania we wszystkich kwestiach mają jedynie członkowie pełni. Zgromadzenia Ogólne odbywają się dwa razy do roku. W imieniu Zgromadzenia Ogólnego między jego posiedzeniami działa Rada. Sprawuje ona funkcje powierzone jej przez Zgromadzenie Ogólne i przed nim odpowiada za swoją działalność. W skład Rady wchodzi zwykle od 15 do 30 przedstawicieli pełnych członków ETSI, którzy są wybierani większością głosów wyłącznie przez pełnych członków ETSI. Przy radzie działa Sekretariat. W strukturze ETSI znajduje się także Organizacja Techniczna. W skład Organizacji Technicznej wchodzi: Technical Committees (TCs), ETSI Projects (EPs), ETSI Partnership Projects (EPPs). W strukturze ETSI znajdują się także komitety specjalne (*special committees*). Komitety powoływane są do wykonania określonych zadań. Zgodnie ze statutem członkami ETSI mogą być nie tylko organizacje z krajów UE, lecz także z innych krajów europejskich oraz spoza Europy. Obecnie ETSI skupia ponad 900 członków z całego świata. Polska posiada obecnie 11 członków w ETSI

(zob. <https://www.etsi.org/membership>, dostęp: 28.01.2025 r.), w tym UKE. W europejskich krajach członkowskich zostały powołane krajowe organizacje normalizacyjne (*national standards organizations* – NSO). W Polsce rolę NSO, na podstawie ustawy o normalizacji, pełni Polski Komitet Normalizacyjny. Jest on również sygnatariuszem specjalnego porozumienia (tzw. memorandum of understanding), na mocy którego pełni rolę krajowej organizacji normalizacyjnej ETSI (tzw. ETSI/NSO). Obowiązkiem ETSI/NSO jest organizowanie ankiety powszechnej i głosowania nad projektami norm europejskich serii telekomunikacyjnej oraz transpozycja krajowa norm europejskich opracowanych przez ETSI. Istnieje możliwość łączenia statusu członka i ETSI/NSO przez jedną organizację. ETSI/NSO, jeżeli nie jest członkiem ETSI, nie ma prawa udziału w pracach technicznych, może natomiast brać udział w posiedzeniach gremiów decyzyjnych na prawach obserwatora (zob. <https://www.pkn.pl/o-pkn/wspolpraca-miedzynarodowa/wspolpraca-z-europejskimi-organizacjami-normalizacyjnymi>, dostęp: 9.09.2024 r.). Do 1997 r. ETSI publikował dokumenty informacyjne (*ETSI Technical Report* – ETR; *Technical Committee Reference Technical Report* – TCR-TR; *Technical Committee Technical Report* – TC-TR) oraz dokumenty normatywne (*European Telecommunication Standard* – ETS); *Interim European Telecommunication Standard* – I-ETS); *Technical Basis for regulation* – TBR; *GTS Technical Specification* – GSM-TS). W 1997 r. zostały wprowadzone inne oznaczenia: dokumenty informacyjne (*ETSI Guide* – EG; *ETSI Technical Reports* – TR; *Special Report* – SR) oraz dokumenty normatywne (*European Standard (telecommunication series)* – EN; *ETSI Standard* – ES; *ETSI Technical Specifications* – TS). W zatwierdzaniu dokumentów uczestniczą członkowie ETSI, przy czym pełni członkowie biorą udział we wszystkich procedurach i zatwierdzaniu wszystkich dokumentów. Umożliwia to wypracowanie krajowego stanowiska odnośnie do projektów norm ETSI i wpływa na ich treść. Głosowanie członkowskie (ang. *member voting*) jest procedurą wprowadzoną przez ETSI w 1997 r. Dotyczy projektów dokumentów informacyjnych EG i normatywnych ES. Jest to procedura jednostopniowa, w której biorą udział pełni i stowarzyszeni członkowie ETSI. Po zatwierdzeniu projektu normy przez Organizację Techniczną sekretariat ogłasza głosowanie, trwające 60 dni. Głosowanie odbywa się za pośrednictwem internetu. Prowadzona przez ETSI działalność normalizacyjna jest istotnym czynnikiem tworzenia zharmonizowanego rynku europejskiego w dziedzinie telekomunikacji. Komisja Europejska zdecydowanie popiera plany powstania wspólnego, jednolitego rynku (zob. Z. Niechoda, J. Szymański, „15 lat doskonałości” – jubileusz ETSI, „Normalizacja” 2003/7; B. Przyłuska, *Struktura i działalność Europejskiego Instytutu Norm Telekomunikacyjnych (ETSI)*, TiTI 2002/1–2; https://pl.wikipedia.org/wiki/Europejski_Institut_Norm_Telekomunikacyjnych, dostęp: 9.09.2024 r.).

4. CENELEC. Europejski Komitet do spraw Normalizacji Elektrotechniki CENELEC (fr. Comité Européen de Normalisation Electrotechnique) powstał w 1973 r. w wyniku połączenia dwóch, wcześniej istniejących, organizacji europejskich – CENELCOM i CENEL. Obecnie jest prywatnym stowarzyszeniem technicznym typu *non profit* działającym w ramach prawa belgijskiego. Jego siedzibą jest Bruksela. Misją CENELEC jest opracowywanie dobrowolnych norm z zakresu elektrotechniki i elektroniki w celu wspierania rozwoju Jednolitego Rynku Europejskiego i Europejskiego Obszaru Gospodarczego w sektorze dóbr i usług elektrotechnicznych oraz elektronicznych. Członkami są krajowe komitety elektrotechniki państw UE i EFTA. W Polsce rolę komitetu krajowego pełni Polski Komitet Normalizacyjny (jest członkiem CENELEC od 1.01.2004 r.). Komitety krajowe z krajów sąsiadujących z UE, będących członkami lub członkami stowarzyszonymi Międzynarodowej Komisji Elektrotechnicznej (IEC), mogą ubiegać się o status afilianta. CENELEC, tak samo jak CEN i ETSI, jest uznawany przez władze UE i EFTA za europejską organizację normalizacyjną.

5. IEC. Międzynarodowa Komisja Elektrotechniczna (ang. International Electrotechnical Commission) jest organizacją normalizacyjną, założoną w 1906 r., z siedzibą w Genewie. W 1947 r. została afiliowana do Międzynarodowej Organizacji Normalizacyjnej. W jej skład wchodzi organizacje zajmujące się normalizacją w zakresie elektrotechniki i elektroniki z różnych krajów. Od 1926 r. członkiem tej organizacji jest Polski Komitet Normalizacyjny. Komisja jest globalną organizacją opracowującą i publikującą międzynarodowe normy z zakresu technik elektrycznych i elektronicznych oraz dziedzin z nimi związanych. Służy to za podstawę norm krajowych oraz jako odniesienie dla przetargów i kontraktów międzynarodowych.
6. ITU. Międzynarodowy Związek Telekomunikacyjny (ang. International Telecommunication Union) jest organizacją działającą na podstawie Konstytucji i Konwencji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzonych w Genewie 22.12.1992 r. (Dz.U. z 1998 r. Nr 35, poz. 196). Celem związku jest m.in. utrzymanie i rozwijanie współpracy międzynarodowej między wszystkimi państwami członkowskimi tego związku dla lepszego i racjonalnego wykorzystania wszelkiego rodzaju telekomunikacji; popieranie rozwoju środków technicznych i ich najbardziej wydajnej eksploatacji dla podniesienia sprawności usług telekomunikacyjnych, zwiększenia ich użyteczności i możliwie szybkiego jak najszerszego udostępnienia ich ogółowi; popieranie, na szczeblu międzynarodowym, stosowania szerszego podejścia do zagadnień telekomunikacyjnych ze względu na światowy charakter informacji gospodarczej i społecznej, poprzez współpracę z innymi międzynarodowymi i regionalnymi organizacjami międzyrządowymi, jak również organizacjami pozarządowymi zajmującymi się telekomunikacją. W tym celu ITU w szczególności: przeznacza pasma częstotliwości widma radiowego, rezerwuje częstotliwości i rejestruje przydziały częstotliwości w sposób pozwalający na uniknięcie szkodliwych zakłóceń między stacjami radiokomunikacyjnymi różnych krajów; koordynuje działalność mającą na celu wyeliminowanie szkodliwych zakłóceń między stacjami radiokomunikacyjnymi poszczególnych krajów oraz zwiększenie efektywności wykorzystania widma częstotliwości radiowych dla służb radiokomunikacyjnych, jak również orbity satelitów geostacjonarnych oraz innych orbit satelitarnych; ułatwia międzynarodową normalizację telekomunikacji, zapewniającą zadowalający poziom jakości usług; koordynuje wysiłki mające na celu harmonijny rozwój urządzeń telekomunikacyjnych, ze szczególnym uwzględnieniem technik łączności satelitarnej, w sposób zapewniający jak najlepsze wykorzystanie stwarzanych przez nie możliwości. Podstawowymi dokumentami Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego są Konstytucja i Konwencja Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego oraz regulaminy administracyjne, które regulują wykorzystanie telekomunikacji i obowiązują wszystkie państwa członkowskie: Regulamin radiokomunikacyjny oraz Międzynarodowy Regulamin Telekomunikacyjny. Związek składa się z: a) Konferencji Pełnomocników, najwyższego organu Związku; b) Rady, która działa jako mandatariusz Konferencji Pełnomocników; c) światowych konferencji międzynarodowej telekomunikacji; d) Sektora Radiokomunikacji, w tym światowych i regionalnych konferencji radiokomunikacyjnych, zgromadzeń radiokomunikacyjnych oraz Komitetu do spraw Regulaminu Radiokomunikacyjnego; e) Sektora Normalizacji Telekomunikacji, w tym światowych zgromadzeń normalizacji telekomunikacji; f) Sektora Rozwoju Telekomunikacji, w tym światowych i regionalnych konferencji do spraw rozwoju telekomunikacji; g) Sekretariatu Generalnego.
7. NAC. Rada Północnoatlantycka (ang. North Atlantic Council) jest oficjalnym organem utworzonym na mocy art. 9 Traktatu Północnoatlantyckiego sporządzonego w Waszyngtonie 4.04.1949 r. (Dz.U. z 2000 r. Nr 87, poz. 970) w celu rozpatrywania spraw dotyczących jego

realizacji. Na mocy wspomnianego art. 9 Rada Północnoatlantycka ma możliwość tworzenia organów pomocniczych. Przewodniczącym Rady Północnoatlantyckiej jest sekretarz generalny NATO, a w jej skład wchodzi przedstawiciele wszystkich państw członkowskich. Decyzje podejmowane przez Radę Północnoatlantycką mają charakter jednomyślny, co wymaga każdorazowo osiągnięcia konsensusu przez wszystkich jej członków (zob. https://www.nato.int/cps/ic/natohq/topics_49763.htm, dostęp: 9.09.2024 r.).

8. Przepisy międzynarodowe. Zgodnie z art. 3 ust. 2 p.k.e. wymagania i zalecenia wymienione w art. 3 ust. 1 p.k.e. zwane są „przepisami międzynarodowymi”. Chodzi tutaj o te wymagania i zalecenia międzynarodowe o charakterze specjalistycznym, które zostały wprowadzone do stosowania w drodze rozporządzenia przez ministra właściwego do spraw informatyzacji. Zarwanie ich w rozporządzeniu powoduje, że są obowiązujące na terenie Polski.
9. Sposób implementacji norm międzynarodowych. W doktrynie wskazuje się, że sposób wprowadzenia norm wynikających z przepisów międzynarodowych do polskiego porządku prawnego można uznać za kontrowersyjny (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 3, nt 11). Częściowo należy zgodzić się z powyższym stanowiskiem, gdyż nie jest jasny ani sposób, w jaki powyższe normy wynikające z przepisów międzynarodowych winny być implementowane, ani ich umiejscowienie w hierarchii źródeł prawa. Wydaje się jednak, że nawet na skutek wydania rozporządzenia na podstawie art. 3 p.k.e. normy te nie stają się źródłem prawa, a z przepisów prawa wynika jedynie ich wiążący charakter. Takie stanowisko zajmowane jest w orzecznictwie. Przykładowo w wyroku NSA z 10.04.2019 r., II OSK 1486/17, LEX nr 2650511, odnoszącym się do polskich norm, wskazano: „Polska Norma jest normą krajową, przyjętą w drodze konsensu i na podstawie art. 5 ust. 3 ustawy z 2002 r. o normalizacji stosowanie jej jest dobrowolne. Polskie Normy same w sobie nie są źródłami prawa powszechnie obowiązującego. Powoływanie się na te normy jest zasadne tylko wówczas gdy przepis ustawy bądź rozporządzenia bezpośrednio odwołuje się do wymogu ich stosowania” (zob. również podobne stanowisko w wyroku SA w Szczecinie z 1.06.2020 r., I ACa 1068/16, LEX nr 3109806; odmiennie natomiast WSA w Krakowie w wyroku z 23.07.2012 r., II SA/Kr 745/12, LEX nr 1228983, uznając, że obowiązek stosowania polskiej normy może wynikać wyłącznie z przepisów o charakterze ustawowym). Należy przyjąć, że komentowany art. 3 ust. 1 p.k.e. stanowi odpowiednik art. 5 ust. 4 u.n. dla wymagań i norm ustanawianych przez podmioty, o których mowa w tym przepisie.
10. Praktyka wprowadzania norm międzynarodowych. Warto zaznaczyć, że pod rządami Prawa telekomunikacyjnego Minister Administracji i Cyfryzacji skorzystał z kompetencji wynikających z art. 3 pr. tel., wydając rozporządzenie z 13.12.2012 r. w sprawie wprowadzenia do stosowania Specyfikacji ETSI TS 102 164 VI.3.1 (2006-09) Zintegrowane Telekomunikacyjne i Internetowe Usługi i Protokoły dla Zaawansowanych Sieci (TISPAN): Protokoły lokalizacji miejsca niebezpieczeństwa (Dz.U. poz. 1527). Sama specyfikacja została opublikowana w dzienniku urzędowym Prezesa UKE w języku angielskim. Taki sposób promulgacji normy ETSI budzi jednak wątpliwości co do swojej skuteczności. Jak już była o tym mowa, wydaje się, że normy wynikające z przepisów międzynarodowych nie stają się poprzez publikację źródłem prawa obowiązującego, a tym samym ich promulgacja w dzienniku urzędowym urzędu centralnego wydaje się dopuszczalna. Gdyby przyjąć, że normy te uzyskują jednak charakter norm prawnych, wówczas ogłoszenie ich w dzienniku urzędowym Prezesa UKE należałoby uznać za niedopuszczalne. Wniosek taki wynika z art. 12 ust. 3 u.o.a.n. Wątpliwe jest natomiast opublikowanie normy ETSI w języku angielskim, jak to miało miejsce w przypadku przywołanego

rozporządzenia z 13.12.2012 r. Co prawda S. Piątek wskazuje, że art. 5 ust. 2 u.n. dopuszcza publikowanie polskiej normy będącej wprowadzeniem normy europejskiej lub międzynarodowej w języku oryginału, przyjmując, że takie samo założenie dotyczy norm wskazanych w art. 3 pr. tel. (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 3, nt 11), wydaje się jednak, że możliwość powoływania się na normy w języku oryginalnym obejmuje wyłącznie polskie normy stosowane na mocy konsensusu. Artykuł 5 ust. 4 u.n. przewiduje już bowiem jasno, że powołanie na polskie normy w przepisach prawnych może nastąpić po ich opublikowaniu w języku polskim. Należy przyjąć, że taki sam obowiązek dotyczy przepisów międzynarodowych, o których mowa w art. 3 ust. 1 p.k.e. Jak wskazano w wyroku NSA z 29.11.2012 r., I GSK 84/12, LEX nr 1291304: „[...] akty normatywne, które wyrażają normy prawne adresowane do obywateli polskich i polskich jednostek organizacyjnych, mogą być stosowane przez organy władzy publicznej RP tylko wówczas, gdy zostały sformułowane w języku polskim i ogłoszone w odpowiednim dzienniku urzędowym. Odnosi się to nie tylko do źródeł prawa wydanych przez krajowe organy władzy prawodawczej, lecz do wszelkich aktów normatywnych obowiązujących na terytorium RP, w tym do aktów tzw. pochodnego prawa wspólnotowego (unijnego). [...] Inna forma publikacji aktu nie może rodzić obowiązków po stronie jednostek” (zob. również orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości UE oraz sądów krajowych przywołane w tym wyroku). Chociaż normy wynikające z przepisów międzynarodowych nie stanowią norm prawnych, to należy przyjąć, że dla ważnego i wiążącego wprowadzenia tych norm do stosowania w formie rozporządzenia niezbędne jest ich opublikowanie w języku polskim. W przeciwnym wypadku organy administracji nie będą mogły skutecznie egzekwować obowiązków wynikających z przepisów międzynarodowych (zob. również wyrok TS z 12.05.2011 r., C-410/09, Polska Telefonia Cyfrowa sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, EU:C:2011:294, który wskazuje na brak konieczności tłumaczenia wytycznych Komisji Europejskiej, które nie mają charakteru wiążącego i w konsekwencji nie przewidują żadnych obowiązków, które mogłyby zostać nałożone bezpośrednio lub pośrednio na jednostki). W przypadku przepisów międzynarodowych intencją ustawodawcy jest nałożenie obowiązku ich stosowania poprzez wprowadzenie danych wymagań i zaleceń w drodze rozporządzenia ministra właściwego do spraw informatyzacji.

Wojciech Krupa

Art. 4. [Uwzględnianie wytycznych i zaleceń Komisji Europejskiej]

1. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwany dalej „Prezesem UKE”, uwzględni przy stosowaniu ustawy, w możliwie największym stopniu, wytyczne i zalecenia Komisji Europejskiej w ich aktualnym brzmieniu.

2. W przypadku zaleceń Komisji Europejskiej, które mają na celu zapewnienie zharmonizowanego stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1972 z dnia 11 grudnia 2018 r. ustanawiającej Europejski kodeks łączności elektronicznej, zwanej dalej „EKE”, Prezes UKE może odstąpić od stosowania tych zaleceń, powiadamiając o tym Komisję Europejską i uzasadniając swoje stanowisko.

3. Prezes UKE uwzględni przy stosowaniu ustawy, w możliwie największym stopniu, wytyczne, opinie, zalecenia, wspólne stanowiska, najlepsze praktyki i metodologie przyjmowane przez Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej, zwany dalej „BEREC”, w ich aktualnym brzmieniu.

1. Wytyczne i zalecenia KE. Artykuł 4 ust. 1 p.k.e. nakazuje Prezesowi UKE, przy stosowaniu przepisów Prawa komunikacji elektronicznej, uwzględniać, w największym możliwym stopniu, wytyczne i zalecenia KE w ich aktualnym brzmieniu. Komentowany przepis, inaczej niż art. 19 ust. 3 pr. tel., nie ogranicza się do wytycznych i zaleceń KE dotyczących analiz rynku i ustalania znaczącej pozycji rynkowej, ale obejmuje wszystkie wytyczne i zalecenia wydawane przez KE,

które mogą mieć wpływ na stosowanie przepisów Prawa komunikacji elektronicznej. Zarówno zalecenia, jak i wytyczne KE należy zaliczyć do tzw. aktów *soft law*. Co prawda art. 288 TFUE wśród źródeł prawa pochodnego o charakterze niewiążącym wymienia jedynie zalecenia i opinie, ale w praktyce instytucje UE wydają znacznie szerszy katalog tego rodzaju aktów, obejmujący m.in. wytyczne (szerzej na temat aktów *soft law* i ich skutków zob. P. Staszczuk, *Akty soft law jako reakcja instytucji unijnych na skutki pandemii COVID-19*, EPS 2020/7, s. 41–43). Stąd zarówno zalecenia, jak i wytyczne KE należy zaliczyć do aktów prawnych o charakterze co do zasady niewiążącym (na temat ewentualnej wiążącej mocy aktów *soft law* i możliwości ich zażalenia zob. A. Chudyba, *Zaskarżalność aktów soft law. Podejście Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej na tle orzecznictwa wybranych państw członkowskich*, iKAR 2020/5, s. 152 i n.). W orzecznictwie TSUE wskazuje się, że tego rodzaju akty prawne zawierają działania zachęcające i perswazyjne, odmienne od kompetencji do stanowienia aktów o mocy wiążącej (zob. wyrok TS z 20.02.2018 r., C-16/16 P, Królestwo Belgii przeciwko Komisji Europejskiej, EU:C:2018:79).

2. Odstąpienie od stosowania zaleceń KE dotyczących zharmonizowanego stosowania EKŁE. Artykuł 4 ust. 2 p.k.e. stanowi implementację art. 38 ust. 2 EKŁE. Stosownie do art. 38 ust. 1 EKŁE w przypadku, gdy KE stwierdzi, że rozbieżności we wdrażaniu przez krajowe organy regulacyjne lub inne właściwe organy zadań regulacyjnych określonych Europejskim kodeksem łączności elektronicznej mogłyby stwarzać przeszkody w tworzeniu rynku wewnętrznego, może wydać zalecenie (lub w pewnych sytuacjach, wskazanych w art. 38 ust. 3 i 6 EKŁE, decyzje wykonawcze) w celu zapewnienia zharmonizowanego stosowania kodeksu oraz w celu przyspieszenia realizacji celów określonych w art. 3 EKŁE. Artykuł 38 ust. 2 EKŁE wymaga od państw członkowskich zapewnienia, aby przy wypełnianiu swoich zadań krajowe organy regulacyjne i inne właściwe organy w jak największym stopniu uwzględniały powyższe zalecenia KE. W przypadku gdy krajowy organ regulacyjny lub inny właściwy organ postanowi nie stosować się do danego zalecenia, informuje o tym KE, uzasadniając swoje stanowisko. Polski ustawodawca rozszerzył obowiązek jak najszerzego uwzględniania zaleceń KE nie tylko na zalecenia wydane na podstawie art. 38 ust. 1 EKŁE, lecz także na wszystkie wytyczne i zalecenia KE. Natomiast obowiązek przedstawienia uzasadnienia KE przez krajowy organ regulacyjny dotyczy wyłącznie przypadków odstąpienia od stosowania zaleceń wydanych przez KE w celu zapewnienia zharmonizowanego stosowania Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej. Tym samym w przypadku innych zaleceń czy wytycznych organ nie ma obowiązku przedstawienia KE takiego uzasadnienia. Ze względu na wymóg wynikający z art. 4 ust. 1 p.k.e. nie zwalnia to jednak Prezesa UKE od przedstawienia takiego uzasadnienia w akcie stosowania prawa, w którym odstąpił on od uwzględnienia zaleceń czy wytycznych KE.
3. Wytyczne, opinie, zalecenia, wspólne stanowiska, najlepsze praktyki i metodologie BEREC. Oprócz związania wytycznymi i zaleceniami KE ustawa wprowadza również nowy obowiązek po stronie Prezesa UKE uwzględniania w największym możliwie stopniu, wytycznych, opinii, zaleceń, wspólnych stanowisk oraz najlepszych praktyk i metodologii BEREC. Przepis ten stanowi implementację art. 10 ust. 2 EKŁE. Aktualną podstawę prawną działania BEREC ustanawia rozporządzenie 2018/1971. Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej posiada osobowość prawną i jest organem UE. Cele i zadania BEREC określa art. 3 i 4 rozporządzenia 2018/1971 (na temat ustroju i organizacji BEREC zob. również W. Szydło, *Zasady organizacji i działania Organu Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej. Wybrane aspekty porządku instytucjonalnego w sektorze łączności elektronicznej*, „Acta Universitatis Wratislaviensis” No 3978, „Przegląd Prawa i Administracji” 120/1, Wrocław 2020, s. 350 i n.). W piśmiennictwie

zauważa się rosnącą rolę BEREC przy tworzeniu jednolitego rynku wewnętrznego (zob. szerzej R. Feasey, *New European Electronic Communications Code. Interpretation & Implementation*, https://www.cerre.eu/wp-content/uploads/2020/08/190110_CERRE_EECC_IssuePaper_Final-compressed_0.pdf, dostęp: 9.09.2024 r., s. 8–9). Potwierdzeniem tego jest przyznanie BEREC uprawnienia do wydania co najmniej ośmiu opinii w sprawach określonych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 531/2012 z 13.06.2012 r. w sprawie roamingu w publicznych sieciach łączności ruchomej wewnątrz Unii (wersja przekształcona) (Dz.Urz. UE L 172, s. 10, ze zm.) oraz w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej (art. 4 ust. 1 lit. c rozporządzenia 2018/1971) oraz czternastu wytycznych w sprawie wdrażania unijnych ram regulacyjnych na podstawie ww. rozporządzenia nr 531/2012 oraz EKŁE (art. 4 ust. 1 lit. d rozporządzenia 2018/1971). Nie jest to zamknięta lista opinii i wytycznych, które może wydawać BEREC. Zarówno art. 4 ust. 1 lit. c, jak i art. 4 ust. 1 lit. d rozporządzenia 2018/1971 wskazują, że BEREC jest uprawniony do wydania opinii i wytycznych w szczególności w tych sprawach, które zostały wskazane w tych przepisach. Z kolei art. 4 ust. 1 lit. e rozporządzenia 2018/1971 stanowi, że BEREC jest uprawniony do wydawania z własnej inicjatywy lub na wniosek innych organów (krajowych organów regulacyjnych, Parlamentu Europejskiego, Rady lub KE) innych wytycznych zapewniających spójne wdrażanie ram regulacyjnych łączności elektronicznej i spójne decyzje regulacyjne krajowych organów regulacyjnych, w szczególności w odniesieniu do kwestii regulacyjnych wpływających na znaczną liczbę państw członkowskich lub zawierających elementy o charakterze transgranicznym (treść wszystkich opinii wydanych przez BEREC można znaleźć na stronie internetowej: <https://www.berec.europa.eu/en/all-documents/berec/opinions>, dostęp: 9.09.2024 r., natomiast wszystkie wytyczne BEREC są dostępne pod adresem: <https://www.berec.europa.eu/en/all-documents/berec/regulatory-best-practices/guidelines>, dostęp: 9.09.2024 r.). Podstawę do wydania zaleceń, wspólnych stanowisk oraz określania najlepszych praktyk regulacyjnych skierowanych do krajowych organów regulacyjnych zawiera art. 4 ust. 1 lit. k rozporządzenia 2018/1971.

4. Język dokumentów BEREC a uprawnienia stron postępowania. Wytyczne i zalecenia KE od dnia akcesji Polski do UE są publikowane w Dzienniku Urzędowym UE m.in. w języku polskim. Natomiast dokumenty BEREC nie są publikowane w Dzienniku Urzędowym UE, a zgodnie z art. 4 ust. 3 rozporządzenia 2018/1971 BEREC jest jedynie zobligowany do podania do publicznej wiadomości m.in. wszystkich swoich ostatecznych opinii, wytycznych, sprawozdań, zaleceń, wspólnych stanowisk i najlepszych praktyk. Powyższy obowiązek jest realizowany przez BEREC poprzez publikację powyższych dokumentów na oficjalnej stronie internetowej BEREC (zob. uwagi w tezie 3 powyżej). Dokumenty te są publikowane jednak wyłącznie w języku angielskim. W wyroku z 12.05.2011 r., C-410/09, Polska Telefonii Cyfrowa sp. z o.o. przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, EU:C:2011:294, TS stwierdził, że: „Artykuł 58 Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej [...] nie sprzeciwia się temu, aby krajowy organ regulacyjny mógł powoływać się na wytyczne Komisji [z 2002 r.] dotyczące analizy rynku i oceny znacznej pozycji rynkowej w zastosowaniu wspólnotowych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej w decyzji, na mocy której organ ten nakłada na operatora usług łączności elektronicznej określone obowiązki regulacyjne, pomimo tego, że wytyczne te nie zostały opublikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej w języku państwa członkowskiego, którego dotyczy sprawa, nawet gdy język ten jest językiem urzędowym Unii”. Z pkt 34 przywołanego

wyroku wynika, że podstawą takiego stanowiska TS była okoliczność, iż wytyczne KE „nie przewidują żadnych obowiązków, które mogłyby zostać nałożone bezpośrednio lub pośrednio na jednostki”. Stanowisko to wywołuje pewne zastrzeżenia (szerzej trafne uwagi do powyższego wyroku zob. M. Górski, *Glosa do wyroku TS z 12.05.2011 r., C-410/09*, LEX 2011). Nie budzi bowiem wątpliwości, że skoro Prezes UKE jest zobligowany w jak najszerszym stopniu uwzględniać wytyczne i zalecenia KE, a także dokumenty BEREC, to akty te pośrednio oddziałują na prawa i obowiązki podmiotów regulowanych decyzjami Prezesa UKE. Przyjmując jednak dopuszczalność stosowania dokumentów BEREC w postępowaniach przed Prezesem UKE, uwzględniając treść art. 27 Konstytucji RP oraz art. 5 ust. 1 ustawy z 7.10.1999 r. o języku polskim (Dz.U. z 2024 r. poz. 1556), należy przyjąć, że Prezes UKE będzie zobligowany dokonać uwierzytelnionego tłumaczenia dokumentów BEREC, które uwzględnia w ramach rozstrzygnięcia danej sprawy (zob. wyrok WSA we Wrocławiu z 28.05.2019 r., IV SA/Wr 161/19, LEX nr 2703612, w którym wskazano: „Fakt dokonywania kluczowych ustaleń dla sprawy, w oparciu o nieprzetłumaczone dokumenty obcojęzyczne pozostaje w sprzeczności z przepisami art. 4 pkt 3 i art. 5 ust. 1 ustawy o języku polskim w zw. z art. 27 Konstytucji RP. Wynikający z powyższych przepisów wymóg dokonywania czynności urzędowych przez organ administracji publicznej w języku polskim jest realizowany poprzez dokonywanie tłumaczenia dokumentu obcojęzycznego”).

Rozdział 2. Wykonywanie działalności telekomunikacyjnej

Oddział 1. Wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych i rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji

Wojciech Krupa

Art. 5. [Obowiązek uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych lub rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji]

1. Działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą jest działalnością regulowaną i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, zwanego dalej „rejestrem PT”.

2. Wpisowi do rejestru PT podlega również działalność telekomunikacyjna prowadzona przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej (UE) oraz państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zwanych dalej „państwami członkowskimi”, albo państwa, które zawarło z UE i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, który czasowo świadczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi na zasadach określonych odpowiednio w przepisach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo w przepisach innej umowy regulującej swobodę świadczenia usług.

3. Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, niebędąca działalnością gospodarczą, prowadzona przez jednostkę samorządu terytorialnego na własną rzecz lub przez jednostkę samorządu terytorialnego w imieniu innych jednostek na podstawie zawartego porozumienia, a także w formie wyodrębnionej, w szczególności w formie związku jednostek samorządu terytorialnego, stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, fundacji, której fundatorem jest jednostka samorządu terytorialnego, porozumienia komunalnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego, wymaga uzyskania wpisu do rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji, zwanego dalej „rejestrem JST”.

4. Prezes UKE prowadzi rejestr PT oraz rejestr JST w systemie teleinformatycznym.

5. Rejestr PT i rejestr JST są jawne i udostępniane w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Prezesa UKE, zwanej dalej „stroną podmiotową BIP UKE”.

6. Przepisów art. 60¹ ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2023 r. poz. 2119) nie stosuje się.

1. Unijne źródła reglamentacji działalności telekomunikacyjnej. Przepisy Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej, podobnie jak wcześniej obowiązującego pakietu dyrektyw dotyczących łączności elektronicznej z 2002 r., utrzymują system ogólnego zezwolenia nakazujący państwom członkowskim zapewnić swobodę podejmowania działalności polegającej na dostarczaniu sieci łączności elektronicznej oraz świadczenia usług łączności elektronicznej (szerzej na temat pojęcia ogólnego zezwolenia oraz ewolucji systemu licencjonowania działalności telekomunikacyjnej zob. S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne Wspólnoty...*, s. 100 i n). Zgodnie z art. 12 ust. 1 EKŁE państwa członkowskie nie będą utrudniać przedsiębiorstwu dostarczania sieci ani świadczenia usług w zakresie łączności elektronicznej, chyba że jest to niezbędne z przyczyn określonych w art. 52 ust. 1 TFUE (przepis ten wprowadza zamknięty katalog przyczyn ograniczenia swobody przedsiębiorczości dla obywateli innych państw członkowskich, jeżeli ograniczenie to uzasadnione jest koniecznością ochrony porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego). Stosownie do art. 12 ust. 2 EKŁE dostarczanie sieci łączności elektronicznej lub świadczenie usług łączności elektronicznej może być poddane jedynie wymogom związanym z ogólnym zezwoleniem, bez uszczerbku dla szczegółowych obowiązków, o których mowa w art. 13 ust. 2 EKŁE (tj. obowiązków nakładanych na podstawie art. 61 ust. 1 i 5, art. 62, 68 oraz 83 EKŁE), lub praw, o których mowa w art. 46 (zezwolenia na użytkowanie widma radiowego) i art. 94 (prawa do użytkowania zasobów numeracji) EKŁE. Od danego przedsiębiorstwa można żądać dokonania zgłoszenia, ale nie uzyskania jednoznacznej decyzji lub innego aktu administracyjnego od krajowego organu regulacyjnego przed rozpoczęciem wykonywania uprawnień wynikających z ogólnego zezwolenia. Po dokonaniu zgłoszenia, jeżeli było ono wymagane, przedsiębiorca może rozpocząć działalność, z zastrzeżeniem w razie potrzeby przepisów dotyczących praw użytkowania (art. 12 ust. 3 EKŁE). Maksymalny zakres zgłoszenia określa art. 12 ust. 4 EKŁE. Oznacza to, że państwa członkowskie mogą wprowadzić węższy zakres zgłoszenia aniżeli określony w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej, ale nie mogą nakładać żadnych dodatkowych czy odrębnych wymogów w tym zakresie.
2. Ogólny i szczegółowy zakres ogólnego zezwolenia w Europejskim kodeksie łączności elektronicznej. Maksymalny wykaz warunków, jakimi może zostać obwarowane ogólne zezwolenie dla dostarczania sieci i usług łączności elektronicznej, z wyłączeniem usług łączności interpersonalnej niewykorzystującej numeracji, określają części A–C załącznika I do EKŁE. Część A określa ogólne warunki, którymi może być obwarowane każde ogólne zezwolenie. Natomiast części B i C określają szczegółowe warunki odpowiednio dla ogólnego zezwolenia na dostarczanie sieci łączności elektronicznej oraz dla świadczenia usług łączności elektronicznej z wyjątkiem usług łączności interpersonalnej niewymagającej numeracji. Nałożone ogólnym zezwoleniem wymogi powinny zawierać jedynie te wymogi, które są właściwe dla sektora łączności elektronicznej, i nie powinny powielać warunków, które są już stosowane na mocy innych przepisów prawa krajowego.
3. Regulowany charakter działalności telekomunikacyjnej. Zgodnie z art. 5 ust. 1 p.k.e. działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą jest działalnością regulowaną i podlega wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Regulowany charakter działalności telekomunikacyjnej oznacza, że przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeśli spełnia warunki określone przepisami właściwymi dla danego rodzaju działalności, po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej (szerzej na temat pojęcia działalności regulowanej zob. K. Kohutek, *Zasady podejmowania działalności regulowanej*, PPH 2005/6, s. 35–36; M. Etel, *Regulowana działalność gospodarcza a zasada wolności gospodarczej*, PiP 2007/2, s. 41–42). W przypadku działalności telekomunikacyjnej szczególne warunki są określone w przepisach

Prawa komunikacji elektronicznej. Ocena, czy dana działalność wykonywana przez przedsiębiorcę ma charakter działalności regulowanej, należy do samego przedsiębiorcy, gdyż zgłoszenie do rejestru działalności regulowanej nie podlega ocenie materialnej, a jedynie formalnoprawnej (zob. M. Etel, *Kontrola i odpowiedzialność jako problemy charakteryzujące regulowaną działalność gospodarczą (analiza z uwzględnieniem działalności telekomunikacyjnej)*, „Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu” 2017/495, s. 22). Co prawda art. 43 ust. 7 pr. przed. przewiduje możliwość kontroli spełnienia przez przedsiębiorcę warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności regulowanej, ale przepis ten nie precyzuje, kiedy taka kontrola może mieć miejsce (zob. M. Etel, *Reglamentacja działalności gospodarczej na gruncie przepisów ustawy z 6.3.2018 r. – Prawo przedsiębiorców*, M. Praw. 2018/13, s. 31); jak się wydaje, w większości wypadków będzie ona miała następczy charakter.

4. Zakres wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych podlega działalność telekomunikacyjna będąca działalnością gospodarczą. Obowiązek wpisu do rejestru powstaje więc w sytuacji, gdy dana działalność wypełnia łącznie dwie cechy, mianowicie jest działalnością gospodarczą i stanowi działalność telekomunikacyjną. Definicja działalności gospodarczej zawarta jest w art. 3 pr. przed., zgodnie z którym jest nią zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły (szerzej na temat poszczególnych cech działalności gospodarczej zob. M. Szydło [w:] *System Prawa Administracyjnego*, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, t. 8A, J. Grabowski i in., *Publiczne prawo gospodarcze*, Warszawa 2018, s. 149 i n.). Zgodnie z art. 1 pkt 1 lit. a p.k.e. działalność telekomunikacyjną stanowi „świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, dostarczanie publicznych sieci telekomunikacyjnych, w tym sieci i usług służących rozpowszechnianiu lub rozprowadzaniu programów radiofonicznych i telewizyjnych, lub świadczenie powiązanych usług”. Prawo komunikacji elektronicznej wyróżnia więc trzy podstawowe rodzaje działalności telekomunikacyjnej: dostarczanie publicznych sieci telekomunikacyjnych, świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych i świadczenie powiązanych usług (na temat poszczególnych rodzajów działalności zob. uwagi do art. 2).
5. Czasowe wykonywanie działalności telekomunikacyjnej na terenie RP przez przedsiębiorców zagranicznych. Wpisowi do rejestru podlega również działalność telekomunikacyjna prowadzona przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z innego państwa członkowskiego UE oraz państwa członkowskiego EFTA – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo państwa, które zawarło z UE i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, który czasowo świadczy na terytorium RP usługi na zasadach określonych odpowiednio w przepisach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo w przepisach innej umowy regulującej swobodę świadczenia usług (art. 5 ust. 2 p.k.e.). Zgodnie z art. 5 ust. 1 u.z.u.p.z. czasowe świadczenie usług przez usługodawcę z innego państwa członkowskiego UE lub państwa członkowskiego EFTA – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym nie wymaga uzyskania wpisu do rejestru przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym albo Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Natomiast zgodnie z art. 5 ust. 2 u.z.u.p.z. czasowe świadczenie usług może wiązać się z obowiązkiem uzyskania „koncesji, zezwolenia, wpisu do rejestru działalności regulowanej, certyfikatu lub inną formą reglamentacji, o ile przepisy odrębnych ustaw nakładają taki obowiązek ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne, bezpieczeństwo państwa, zdrowie publiczne lub ochronę środowiska naturalnego”. Artykuł 5 ust. 2 p.k.e. jest jednym z przepisów odrębnych, do których odwołuje się ustawa o zasadach uczestnictwa

przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, obligując przedsiębiorców zagranicznych do dokonania stosownego wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Tymczasowość świadczenia usług została wyjaśniona w wyroku TS z 30.11.1995 r., C-55/94, Reinhard Gebhard przeciwko Consiglio dell'Ordine degli Avvocati e Procuratori di Milano, EU:C:1995:411, gdzie wskazano: „Przejęciowy charakter przedmiotowej działalności winien być określany w świetle okresu jego trwania, regularności, okresowości oraz ciągłości. Nie oznacza to, iż usługodawca w rozumieniu Traktatu nie może wyposażać się w jakąś formę infrastruktury w goszczącym Państwie Członkowskim (włącznie z biurem, kancelarią lub gabinetem lekarskim) w zakresie, w jakim infrastruktura taka jest konieczna dla świadczenia przedmiotowych usług” (LEX nr 116531). W konsekwencji, jak się wydaje, nie ma przeszkód, aby przedsiębiorca zagraniczny czasowo prowadzący działalność telekomunikacyjną na obszarze RP nabył czy wybudował infrastrukturę telekomunikacyjną niezbędną do prowadzenia tej działalności. Należy jednak podkreślić, że stały charakter tej działalności na obszarze RP wymaga zasadniczo utworzenia oddziału przedsiębiorcy zagranicznego (działalność przedstawicielstwa przedsiębiorcy zagranicznego ograniczona jest bowiem wyłącznie do promocji i reklamy przedsiębiorcy zagranicznego – art. 22 u.z.u.p.z.).

6. Działalność jednostek samorządu terytorialnego. Oprócz rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych ustawa przewiduje prowadzenie przez Prezesa UKE rejestru jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji, zwanego rejestrem JST. Wpisowi do rejestru JST podlega działalność w zakresie telekomunikacji, o której mowa w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., niebędąca działalnością gospodarczą wykonywaną przez jednostkę samorządu terytorialnego na własną rzecz lub przez jednostkę samorządu terytorialnego w imieniu innych jednostek na podstawie zawartego porozumienia, a także w innej formie wyodrębnionej, w szczególności w formie związku jednostek samorządu terytorialnego, stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego, spółki kapitałowej lub spółdzielni z udziałem jednostki samorządu terytorialnego. Jednostka samorządu terytorialnego może również podlegać obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jeżeli prowadzona przez tę jednostkę działalność stanowi działalność telekomunikacyjną w rozumieniu Prawa komunikacji elektronicznej, a jednocześnie stanowi działalność gospodarczą. W konsekwencji ważne jest rozgraniczenie przypadków, w których dana działalność jednostki samorządu terytorialnego podlega wpisowi do rejestru JST, a kiedy do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Kryterium rozgraniczającym jest okoliczność, czy dany rodzaj działalności stanowi działalność gospodarczą, czy też nie. W przypadku gdy działalność jednostki samorządu terytorialnego stanowi działalność gospodarczą i jednocześnie mieści się w zakresie działalności telekomunikacyjnej, powinna zostać ona wpisana do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a nie rejestru JST. Należy jednak wskazać, że dokonanie jasnego i klarownego rozgraniczenia, kiedy działalność jednostki samorządu terytorialnego stanowi działalność gospodarczą, a kiedy nie ma takiego charakteru, nie jest sprawą prostą.
7. Kwalifikacja działalności jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji. Artykuł 3 ust. 4 u.w.r.u.s.t. wprost przesądza, że działalność w zakresie telekomunikacji należy do zadań własnych jednostek samorządu terytorialnego o charakterze użyteczności publicznej (na temat cech działalności o charakterze użyteczności publicznej zob. szerzej M. Szydło [w:] T. Grossmann, W. Knopkiewicz, J. Sebzda-Zaluska, M. Szydło, J. Wilczewski, *Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 42–54; K. Strzyczkowski, *Prawo gospodarcze publiczne*, Warszawa 2011, s. 333–334). Jednocześnie zarówno w doktrynie, jak i w orzecznictwie brak jest zgody co do tego, czy działalność jednostek

samorządu w zakresie wykonywania zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej stanowi działalność gospodarczą, czy też nie. Wydaje się, że możliwe jest wyróżnienie co najmniej trzech stanowisk w tym zakresie. Po pierwsze, przyjmuje się, że działalność taka bezwzględnie nie stanowi działalności gospodarczej (zob. m.in. K. Bandarzewski [w:] *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, red. P. Chmielnicki, Warszawa 2013, LEX, art. 9, nt 1; wyrok SOKiK z 21.11.2001 r., XVII Ama 5/01, LEX nr 56472). Za takim stanowiskiem przemawia również treść art. 4 pkt 1 lit. a u.o.k.k., który stanowi, że przedsiębiorcami w rozumieniu ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów są również osoby fizyczne, osoby prawne, a także jednostki organizacyjne niemające osobowości prawnej, którym ustawa przyznaje zdolność prawną, organizujące lub świadczące usługi o charakterze użyteczności publicznej, które nie są działalnością gospodarczą w rozumieniu przepisów Prawa przedsiębiorców. Odmienny wniosek wynika jednak z art. 9 ust. 2 u.s.g. Stanowisko co do dopuszczalności prowadzenia działalności gospodarczej przez jednostki samorządu terytorialnego w zakresie prowadzonej przez nie działalności o charakterze użyteczności publicznej prezentują również m.in. S. Piątek oraz M. Szydło (zob. S. Piątek, *Przedsiębiorstwo użyteczności publicznej jako instytucja gospodarcza*, Warszawa 1986, s. 64; M. Szydło, *Swoboda działalności gospodarczej*, Warszawa 2005, s. 77). Takie stanowisko zajął również SN w postanowieniu z 19.10.1999 r., III CZ 112/99, LEX nr 38861. Pośrednie stanowisko, wskazujące, że co prawda jednostki samorządu terytorialnego, wykonując zadania o charakterze użyteczności, prowadzą działalność gospodarczą, ale działalność ta cechuje się pewnymi specyficznymi cechami, które odróżniają ją od „klasycznej” działalności gospodarczej, zajmują S. Czarnow oraz Z. Niewiadomski (zob. S. Czarnow, *Działalność gospodarcza jednostek samorządu terytorialnego jako element gospodarki komunalnej*, Rej. 2002/2–3, s. 26; Z. Niewiadomski [w:] *System Prawa Administracyjnego*, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, t. 6, M. Cherka i in., *Podmioty administrujące*, Warszawa 2011, s. 165–166). Powyższe rozbieżności z pewnością nie ułatwiają kwalifikacji poszczególnych rodzajów działalności jednostek samorządu terytorialnego celem ich wpisania do właściwego rejestru. Wydaje się jednak, że uwzględniając wykładnię art. 9 ust. 2 u.s.g. i pewne odmienności w specyfice działalności komunalnej, należałoby jednak przyjąć, że jednostki samorządu terytorialnego, wykonując zadania o charakterze użyteczności publicznej, prowadzą działalność gospodarczą.

8. Zakres przedmiotowy działalności podlegającej wpisowi do rejestru JST. Zakres działalności jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji wyznacza art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t. Przepis ten przewiduje, że jednostka samorządu terytorialnego może w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej: 1) budować lub eksploatować sieci telekomunikacyjne i powiązane zasoby oraz nabywać prawa do sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów; 2) dostarczać sieci telekomunikacyjne lub zapewniać dostęp do sieci telekomunikacyjnych lub powiązanych zasobów; 3) świadczyć z wykorzystaniem posiadanych sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów usługi na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, użytkowników rządowych, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h p.k.e., oraz na rzecz użytkowników końcowych – w zakresie i na warunkach określonych w art. 6 i 7 u.w.r.u.s.t. Jak widać, zakres działalności podlegającej wpisowi do rejestru JST jest szerszy niż w przypadku wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych.
9. Budowa i eksploatacja oraz nabycie sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów. Oprócz działalności telekomunikacyjnej wykonywanej przez jednostki samorządu terytorialnego wpisowi podlega również działalność polegająca na budowie lub eksploatacji sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów oraz nabywaniu prawa do sieci telekomunikacyjnych i powiązanych

zasobów. Nie jest do końca jasne, dlaczego ustawodawca zdecydował się objąć obowiązkiem wpisu także budowę sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów oraz nabywanie prawa do takich sieci i powiązanych zasobów. W przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych budowa sieci nie jest działalnością regulowaną, wymagającą wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Jeszcze bardziej problematyczne jest objęcie wpisem działalności polegającej na eksploatacji sieci telekomunikacyjnych. Ustawa o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych nie zawiera legalnej definicji pojęcia eksploatacji. M. Szydło wskazuje, że pojęcie to powinno być interpretowane jak najszerzej jako każda forma zarządzania, utrzymania lub korzystania z sieci (zob. M. Szydło [w:] T. Grossmann i in., *Ustawa o wspieraniu...*, s. 22–23). Zgadzać się zasadniczo z taką wykładnią pojęcia eksploatacji, należy jednak zwrócić uwagę, że eksploatacja sieci telekomunikacyjnych stanowi jeden z elementów składających się na legalną definicję dostarczania sieci telekomunikacyjnych (obok przygotowania sieci do świadczenia usług, nadzoru nad nią i umożliwienia dostępu telekomunikacyjnego; zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 2, pkt V, nt 2). Tym samym tego rodzaju działalność objęta jest już zakresem wpisu w ramach dostarczania sieci telekomunikacyjnych (art. 3 ust. 1 pkt 2 u.w.r.u.s.t.) i wydaje się, że nie ma potrzeby wymieniać tej formy jako odrębnego rodzaju działalności (podobna uwaga dotyczy zapewniania dostępu do sieci telekomunikacyjnej, który mieści się w zakresie dostarczania sieci telekomunikacyjnych i nie ma potrzeby jego wyodrębnienia). Szerokiej wykładni wymaga również pojęcie nabywania praw do sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów. Jak się wydaje, nie obejmuje ono wyłącznie nabycia prawa własności, ale również inne tytuły prawne do sieci, zarówno rzeczowe, jak i obligacyjne. Należy przyjąć, że zgłoszeniu podlega zarówno nabycie pierwotne, jak i pochodne praw do sieci telekomunikacyjnej i powiązanych zasobów (na temat nabycia pierwotnego i pochodnego zob. szerzej M. Pyziak-Szafnicka [w:] *System Prawa Prywatnego*, t. 1, *Prawo cywilne – część ogólna*, red. M. Safjan, Warszawa 2007, s. 754–755). Warto zauważyć, że nabycie praw będzie miało z reguły charakter zdarzeń jednorazowych (na skutek określonego zdarzenia cywilnoprawnego, np. zawarcia umowy sprzedaży sieci telekomunikacyjnej przenoszącej własność takiej sieci na jednostkę samorządu terytorialnego), a w konsekwencji powstaje pytanie, czy jednostka samorządu terytorialnego powinna zgłosić tego rodzaju działalność już wobec zamiaru nabywania takich praw, czy też dopiero z chwilą faktycznego podjęcia działań zmierzających do nabycia takiego prawa. Wydaje się, że skoro elementem zgłoszenia do rejestru JST jest m.in. uchwała o rozpoczęciu działalności w zakresie telekomunikacji (zob. uwagi do art. 7), to wystarczający jest już sam zamiar nabywania takich praw, aby ujawnić tego rodzaju działalność w rejestrze JST.

10. Zakres podmiotowy wpisu do rejestru JST. W rejestrze JST ujawniana jest działalność prowadzona zarówno bezpośrednio przez jednostki samorządu terytorialnego (gminy, powiaty, województwa) na własną rzecz, jak i w imieniu innych jednostek na podstawie zawartego porozumienia. W rejestrze JST ujawnia się również działalność prowadzoną przez jednostki samorządu terytorialnego poprzez podmioty wyodrębnione. Wyliczenie tego typu podmiotów zawarte w art. 5 ust. 3 p.k.e. ma charakter przykładowy, obejmując takie formy organizacyjne jak: związki jednostek samorządu terytorialnego, stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego oraz spółki kapitałowe lub spółdzielnie z udziałem jednostek samorządu terytorialnego (zob. szerzej M. Szydło [w:] T. Grossmann i in., *Ustawa o wspieraniu...*, s. 72–93).
11. Organ prowadzący rejestry przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz rejestr JST oraz sposób ich prowadzenia. Organem, który prowadzi rejestr PT oraz rejestr JST jest Prezes UKE (art. 5 ust. 4 p.k.e.). Wymogi w zakresie prowadzenia rejestrów teleinformatycznych m.in. przez organy

administracji rządowej określa ustawa o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne oraz wydane na podstawie art. 18 u.i.d.p. rozporządzenie Rady Ministrów z 21.05.2024 r. w sprawie Krajowych Ram Interoperacyjności, minimalnych wymagań dla rejestrów publicznych i wymiany informacji w postaci elektronicznej oraz minimalnych wymagań dla systemów teleinformatycznych (Dz.U. poz. 773). Zarówno rejestr PT, jak i rejestr JST są jawne, a dane z obu tych rejestrów są udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej. Zasady dostępu do danych umieszczonych w Biuletynie Informacji Publicznej określa rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18.01.2007 r. w sprawie Biuletynu Informacji Publicznej (Dz.U. Nr 10, poz. 68). Dodatkową podstawę w zakresie udostępniania danych zawartych w obu rejestrach ustanawia art. 15 ust. 1 u.i.d.p., zgodnie z którym: „Podmiot prowadzący rejestr publiczny zapewnia podmiotowi publicznemu albo podmiotowi niebędącemu podmiotem publicznym, realizującym zadania publiczne na podstawie odrębnych przepisów albo na skutek powierzenia lub zlecenia przez podmiot publiczny ich realizacji, nieodpłatny dostęp do danych zgromadzonych w prowadzonym rejestrze, w zakresie niezbędnym do realizacji tych zadań” (zob. szerzej P. Daniel, *Bezpłatne udostępnianie danych zawartych w rejestrze prowadzonym przez organ administracji publicznej – uwagi o stosowaniu art. 15 ustawy z 17.02.2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne*, ST 2014/1–2, s. 154 i n). Powyższe dane powinny być udostępniane za pomocą środków komunikacji elektronicznej i mogą być wykorzystane wyłącznie do realizacji zadań publicznych (art. 15 ust. 2 u.i.d.p.). Kwestia ta jest o tyle istotna, że zgodnie z art. 220 § 1 pkt 2 lit. b k.p.a. organy administracji publicznej nie mogą żądać zaświadczenia ani oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego, jeżeli możliwe są one do ustalenia przez organ na podstawie rejestrów publicznych posiadanych przez inne podmioty publiczne, do których organ ma dostęp w drodze elektronicznej na zasadach określonych w przepisach ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne. „Organ administracji publicznej żądający od strony lub innego uczestnika postępowania zaświadczenia albo oświadczenia na potwierdzenie faktów lub stanu prawnego jest obowiązany wskazać przepis prawa wymagający urzędowego potwierdzenia tych faktów lub stanu prawnego w drodze zaświadczenia albo oświadczenia” (art. 220 § 2 k.p.a.).

12. Jawność rejestru. Artykuł 5 ust. 5 p.k.e. przewiduje jawność zarówno rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jak i rejestru jednostek samorządu terytorialnego. Jawność rejestru PT wynika także z art. 43 ust. 4 pr. przed. Jawność rejestru oznacza, że każdy zainteresowany ma dostęp do danych zawartych w rejestrze bez potrzeby wykazywania interesu prawnego uzasadniającego uzyskanie dostępu do danych. Z przepisów Prawa przedsiębiorców wynika również obowiązek Prezesa UKE ujawnienia w sieci teleinformatycznej danych dotyczących firmy przedsiębiorcy oraz jego NIP. Prezes UKE ma również możliwość udostępnienia w sieci teleinformatycznej innych danych, z uwzględnieniem przepisów o ochronie danych osobowych. Zapewnienie jawności danych ujętych w rejestrze pozwala realizować funkcję informacyjną rejestru. Należy jednak podkreślić, że z jawnością danych ujętych w rejestrze, wobec braku podstawy normatywnej, nie wiąże się domniemanie prawdziwości danych, ich znajomości oraz ochrony osób powołujących się na treść wpisów. Częściowo odmienne stanowisko zajął WSA w Olsztynie w wyroku z 3.11.2009 r., II SA/Ol 576/09, LEX nr 531586, w którym wskazano: „Wprawdzie ustawodawca w odniesieniu do rejestru działalności regulowanej nie wprowadził domniemania prawdziwości zawartych w nim danych, nie oznacza to jednak, iż osoby, które działały w zaufaniu do widniejących tam wpisów mających charakter deklaratoryjny, nie mogą skutecznie powoływać się na zapisy tam widniejące, skoro rejestry te są jawne i prowadzone w celu zagwarantowania swobody działalności gospodarczej”.

13. Wyłączenie stosowania Kodeksu wykroczeń. Artykuł 5 ust. 6 p.k.e. przewiduje wyłączenie stosowania do wpisów w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych przepisów art. 60¹ k.w. Przepis ten typizuje wykroczenia związane z prowadzoną działalnością gospodarczą (zob. szerzej A. Michalska-Warias [w:] T. Bojarski, A. Michalska-Warias, J. Piórkowska-Flieger, *Kodeks wykroczeń. Komentarz aktualizowany*, LEX 2024, art. 60¹). Wyłączenie stosowania przepisów Kodeksu wykroczeń jest związane z tym, że odpowiednie przepisy karne Prawa komunikacji elektronicznej penalizują prowadzenie działalności telekomunikacyjnej bez złożenia kompletnego wniosku o wpis do rejestru PT albo prowadzenie działalności w zakresie nieobjętym we wniosku o wpis (art. 444 ust. 1 pkt 1 p.k.e.), niewypełnienie obowiązku złożenia wniosku o zmianę wpisu do rejestru PT (art. 444 ust. 1 pkt 2 p.k.e.) oraz niewypełnienie obowiązku złożenia wniosku o wykreślenie z rejestru PT (art. 444 ust. 1 pkt 3 p.k.e.; zob. szerzej uwagi do art. 444). Powyższe wyłączenie wydaje się o tyle niejasne, że Kodeks wykroczeń w art. 63 § 1 przewiduje odrębne wykroczenie sankcjonujące wykonywanie działalności telekomunikacyjnej bez pisemnego wniosku o dokonanie wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przepis ten niewątpliwie stanowi *lex specialis* względem wyłączonego art. 60¹ k.w., wyłączając stosowanie tego ostatniego w zakresie, w jakim sankcjonuje on wykonywanie działalności bez wpisu do rejestru działalności regulowanej.

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 6. [Wniosek o wpis do rejestru PT]

1. Wpis do rejestru PT dokonywany jest na wniosek przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, zawierający następujące dane:

- 1) firmę lub nazwę wnioskodawcy, jego siedzibę i adres lub adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli wnioskodawca posiada takie miejsce;
- 2) oznaczenie formy prawnej wnioskodawcy;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP) albo numer w innym właściwym rejestrze prowadzonym w państwie członkowskim albo innym państwie określonym w art. 5 ust. 2, o ile wnioskodawca taki numer posiada;
- 4) imię, nazwisko, adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej i numer telefonu osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE;
- 5) krótki opis sieci telekomunikacyjnej, usługi telekomunikacyjnej lub powiązanych usług, których dotyczy wniosek;
- 6) planowaną datę rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej, a w przypadku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z państwa członkowskiego albo innego państwa określonego w art. 5 ust. 2 – również planowaną datę zakończenia działalności;
- 7) adres strony internetowej wnioskodawcy, jeżeli taką stronę posiada;
- 8) obszar, na którym będzie wykonywana działalność telekomunikacyjna.

2. Wniosek o wpis do rejestru PT zawiera oświadczenie osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 Kodeksu karnego oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą;
- 2) znane mi są warunki wykonywania działalności telekomunikacyjnej, której dotyczy wniosek, wynikające z ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej i podmiot wnioskujący je spełnia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

1. Wniosek o wpis do rejestru. Wpisu do rejestru dokonuje się na podstawie wniosku złożonego przez przedsiębiorcę lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów (art. 6 ust. 1 p.k.e.). Wnioskowy charakter wpisu wynika z art. 43 ust. 2 pr. przed. Z przepisów Prawa przedsiębiorców wynika również, że wniosek o wpis należy złożyć z odpowiednim wyprzedzeniem, gdyż uzyskanie uprawnień powinno

nastąpić przed rozpoczęciem wykonywania działalności telekomunikacyjnej (por. art. 43 ust. 1 pr. przed.). Wniosek o wpis składa się przy użyciu formularza elektronicznego zamieszczonego na Platformie Usług Elektronicznych UKE (dostępnej pod adresem: <https://pue.uke.gov.pl/#/>) w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym (zob. uwagi do art. 17). Wniosek o wpis może złożyć przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej. Legalna definicja przedsiębiorcy zawarta jest w art. 4 pr. przed. Przedsiębiorcami w rozumieniu tego przepisu są osoby fizyczne, osoby prawne lub jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębne przepisy przyznają zdolność prawną, wykonujące działalność gospodarczą. Ponadto status przedsiębiorcy posiadają wspólnicy spółki cywilnej w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej. Trudniejsza do zdefiniowania wydaje się druga grupa podmiotów wskazana w art. 6 ust. 1 p.k.e. jako uprawniona do dokonania wpisu. Wydaje się, że obejmuje ona te podmioty, które chociaż faktycznie wykonują działalność gospodarczą, np. na podstawie przepisów ustawowych, nie podlegają formalnemu ujawnieniu w żadnym rejestrze przedsiębiorców, tj. ani w CEIDG, ani w KRS. Na gruncie rozważań do art. 5 p.k.e. wydaje się, że przykładem takich podmiotów mogą być jednostki samorządu terytorialnego wykonujące działalność gospodarczą samodzielnie lub poprzez samorządowe zakłady budżetowe. Podmioty te, w odróżnieniu od spółek komunalnych, nie podlegają wpisowi do KRS, lecz – jak wskazano powyżej – należy przyjąć, że wykonywana przez nie działalność nosi znamiona działalności gospodarczej.

2. Elementy wniosku o wpis. Wniosek o wpis do rejestru powinien zawierać dane wymienione w art. 6 ust. 1 pkt 1–8 p.k.e. Wyliczenie przewidzianych w tym przepisie elementów wniosku jest wyczerpujące i Prezes UKE nie może żądać innych, dodatkowych danych. Jednocześnie jednak wniosek o wpis musi być kompletny i zawierać wszystkie dane przewidziane w tym przepisie. Brak możliwości żądania innych danych niż wskazane w przepisie wynika z art. 12 ust. 4 EKŁE, który określa zakres danych wymaganych od przedsiębiorstw podlegających ogólnemu zezwoleniu do zgłoszenia krajowemu organowi regulacyjnemu. Przepis ten zakazuje państwom członkowskim nakładania dodatkowych czy odrębnych wymogów w zakresie zgłoszenia.
3. Firma lub nazwa. Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 1 p.k.e. wniosek o wpis powinien zawierać firmę lub nazwę wnioskodawcy. Firma przedsiębiorcy oznacza nazwę, pod którą dany podmiot, będący przedsiębiorcą, prowadzi działalność gospodarczą. Firma spełnia przede wszystkim funkcję identyfikacyjną danego podmiotu, a dodatkowo może również pełnić funkcję reklamową (zob. M. Klapczyńska, *Firma i jej ochrona*, Warszawa 2004, s. 30 i n). Zgodnie z art. 43⁴ k.c. obligatoryjnym elementem firmy osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko. Przepis ten dopuszcza dodatkowo możliwość włączenia do firmy pseudonimu lub określeń wskazujących na przedmiot działalności przedsiębiorcy, miejsce jej prowadzenia oraz innych określeń dowolnie obranych. Dodatkowe oznaczenia w firmie osoby fizycznej mają na celu nie tylko określenie przedmiotu czy miejsca prowadzenia działalności, lecz mogą także służyć odróżnieniu tej działalności od działalności innych podmiotów (zob. wyrok SA w Poznaniu z 30.06.2010 r., I ACA 501/10, LEX nr 756616). Należy zaznaczyć, że osoby fizyczne nie posiadają pełnej dowolności w zakresie wyboru dodatkowych oznaczeń, w szczególności nie powinny posługiwać się imieniem i nazwiskiem innej osoby fizycznej (zob. wyrok NSA z 11.01.2007 r., II GSK 268/06, LEX nr 287961). Możliwość posługiwania się imieniem i nazwiskiem innej osoby fizycznej przewiduje jednak art. 43⁸ § 2 k.c., regulujący kwestię zachowania ciągłości firmy w przypadku

kontynuowania działalności gospodarczej osoby fizycznej przez inną osobę fizyczną będącą jej następcą prawnym. Firmą osoby prawnej oraz jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej jest ich nazwa. Zgodnie z art. 43⁵ § 2 k.c. firma osoby prawnej zawiera określenie formy prawnej tej osoby, które może być podane w skrócie, a ponadto może wskazywać na przedmiot działalności, siedzibę tej osoby oraz inne określenia dowolnie obrane. Firma osoby prawnej może zawierać nazwisko lub pseudonim osoby fizycznej, jeżeli służy to ukazaniu związków tej osoby z powstaniem lub działalnością przedsiębiorcy. Umieszczenie w firmie nazwiska albo pseudonimu osoby fizycznej wymaga pisemnej zgody tej osoby, a w razie jej śmierci – zgody jej małżonka i dzieci. Szczegółowe wymogi w zakresie firmy poszczególnych spółek prawa handlowego określają przepisy Kodeksu spółek handlowych. Przykładowo, stosownie do art. 24 § 1 k.s.h.: „Firma spółki jawnej powinna zawierać nazwiska lub firmy (nazwy) wszystkich wspólników albo nazwisko albo firmę (nazwę) jednego albo kilku wspólników oraz dodatkowe oznaczenie «spółka jawna»”.

4. Siedziba i adres. We wniosku powinna być także wskazana siedziba i adres lub adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli wnioskodawca posiada takie miejsce. Zgodnie z art. 41 k.c. siedziba osoby prawnej znajduje się w miejscowości, w której siedzibę ma jej organ zarządzający, chyba że ustawa lub oparty na niej statut stanowi inaczej. Odpowiednikiem siedziby w przypadku osób fizycznych jest miejsce zamieszkania. Zgodnie z art. 25 k.c. miejscem zamieszkania jest miejscowość, w której osoba fizyczna przebywa z zamiarem stałego pobytu. Adres jest miejscem, w którym zarejestrowana jest działalność gospodarcza wnioskodawcy. Na adres składają się takie dane jak: nazwa województwa, powiatu, gminy, miejscowości, kod pocztowy, ulica, numer budynku i ewentualnie mieszkania lub lokalu (zob. art. 35 pkt 3 u.KRS oraz art. 5 ust. 1 pkt 6 ustawy z 6.03.2018 r. o Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej i Punkcie Informacji dla Przedsiębiorcy, Dz.U. z 2022 r. poz. 541). Zgodnie z art. 17 u.CEIDG przedsiębiorca wpisany do CEIDG jest obowiązany posiadać tytuł prawny do nieruchomości, których adresy wskazał jako adres do doręczeń oraz adres stałego wykonywania działalności gospodarczej. W przypadku podmiotów wpisanych do KRS do 30.11.2014 r. art. 19b ust. 2 u.KRS wymagał dołączenia dokumentu potwierdzającego uprawnienie do korzystania z lokalu lub nieruchomości, w których znajduje się jego siedziba. Usunięcie powyższego wymogu nie oznacza, że podmioty wpisane do KRS nie muszą posiadać ważnego tytułu prawnego do nieruchomości wskazanej jako adres siedziby lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 8c ust. 4 u.z.e.i.p.p. naczelnik urzędu skarbowego unieważnia z urzędu, w drodze decyzji, NIP, jeżeli podatnik posługuje się fałszywymi lub fikcyjnymi danymi adresowymi swojej siedziby lub miejsca wykonywania działalności gospodarczej.
5. Forma prawna. Oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów (art. 6 ust. 1 pkt 2 p.k.e.) polega na określeniu wynikającego z przepisów prawa typu podmiotu lub formy prawnej jednostki organizacyjnej prowadzącej działalność telekomunikacyjną. W przypadku osób prawnych forma prawna jest uregulowana w przepisach o tworzeniu tych jednostek, natomiast w przypadku osób fizycznych oznaczenie formy prawnej powinno określać osobę fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą. Przepisy ustawy nie determinują formy prawnej prowadzenia działalności telekomunikacyjnej (tak jak to ma miejsce np. w przypadku działalności bankowej), a tym samym wybór odpowiedniej formy pozostawiony jest swobodzie przedsiębiorcy spośród form prawnych dostępnych dla tego rodzaju działalności. Aktualnie

jedyną formą prawną, której nie może wybrać podmiot planujący działalność telekomunikacyjną, jest forma spółki partnerskiej, która zgodnie z art. 88 k.s.h. zastrzeżona jest do wykonywania wolnych zawodów enumeratywnie wyliczonych w tym przepisie.

6. Numer identyfikacyjny przedsiębiorcy. Zgodnie z art. 20 ust. 1 pr. przed. oznaczeniem identyfikującym przedsiębiorcę jest numer identyfikacji podatkowej (NIP), a art. 20 ust. 4 pr. przed. stanowi, że przy załatwianiu spraw organ może żądać od przedsiębiorcy, dla celów identyfikacji, podania wyłącznie firmy przedsiębiorcy oraz NIP. Docelowo NIP ma stać się jedynym numerem identyfikacyjnym dla przedsiębiorców, czego skutkiem będzie również likwidacja numeru REGON (zob. szerzej uzasadnienie rządowego projektu ustawy – Prawo przedsiębiorców, VIII kadencja, druk sejm. nr 2051, s. 43). Numer identyfikacji podatkowej jest nadawany przy użyciu Centralnego Rejestru Podmiotów – Krajowej Ewidencji Podatników po dokonaniu zgłoszenia identyfikacyjnego. Nadanie NIP podmiotom wpisanym do KRS następuje automatycznie, bezpośrednio po zamieszczeniu w Centralnym Rejestrze Podmiotów – Krajowej Ewidencji Podatników za pośrednictwem systemu teleinformatycznego danych przekazanych z Krajowego Rejestru Sądowego, a w przypadku oddziału przedsiębiorcy zagranicznego – po zamieszczeniu danych uzupełniających potwierdzających status płatnika składek ubezpieczeniowych. W przypadku przedsiębiorców z państw członkowskich UE oraz pozostałych państw wskazanych w art. 5 ust. 2 p.k.e. wnioskodawca powinien wskazać numer identyfikacyjny będący odpowiednikiem NIP nadany w państwie, w którym znajduje się jego siedziba, o ile przedsiębiorca posiada taki numer.
7. Osoba do kontaktu. Wniosek powinien zawierać oznaczenie osoby, która jest wyznaczona do kontaktowania się w imieniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów z Prezesem UKE, jej adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej i numer telefonu (art. 6 ust. 1 pkt 4 p.k.e.). Osoba taka nie musi spełniać wymogu bycia osobą uprawnioną na podstawie odrębnych przepisów do reprezentowania danego przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej. Przepisy nie określają również żadnych wymogów dotyczących wskazanej osoby, w szczególności nie wymagają od wskazanej osoby znajomości języka polskiego czy też wskazania adresu do korespondencji na terenie RP czy UE (zob. np. art. 19a ust. 5a u.KRS).
8. Określenie wykonywanej działalności telekomunikacyjnej. Wniosek powinien zawierać także krótki opis sieci telekomunikacyjnej, usługi telekomunikacyjnej lub powiązanych usług, których dotyczy (art. 6 ust. 1 pkt 5 p.k.e.). Krótki opis sieci telekomunikacyjnej powinien wskazywać sieć telekomunikacyjną oraz rodzaj i przeznaczenie sieci telekomunikacyjnej, która będzie dostarczana, a także opis usług telekomunikacyjnych, w tym sposób ich świadczenia przez wnioskodawcę, tj. wykonywanie usług za pomocą własnej sieci, z wykorzystaniem sieci innego operatora lub sprzedaż we własnym imieniu i na własny rachunek usługi telekomunikacyjnej wykonywanej przez innego dostawcę usług (zob. szerzej J. Woźny, *Europejski kodeks łączności...*, s. 51–60; S. Żyrek, *Status usług over-the-top w prawie telekomunikacyjnym*, EPS 2019/10, s. 46–47; W. Krupa, *Kwalifikacja działalności podlegającej obowiązkowi wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych*, IN 2020/4, s. 195–198). Warto zaznaczyć, że o ile w przypadku większości usług telekomunikacyjnych ich kwalifikacja jako działalności telekomunikacyjnej w rozumieniu ustawy nie nastręcza trudności, o tyle w przypadku szeregu usług wykorzystujących środki komunikacji elektronicznej (jak usługi świadczone w chmurze – ang. *cloud services*, usługi typu *content delivery network* czy usługi zintegrowane, gdzie obok elementów usług

typowo telekomunikacyjnych realizowane są również inne świadczenia, np. usługi telediagnostyki w autach czy innych urządzeniach) prawidłowa kwalifikacja usług powinna być w większości przypadków dokonywana odrębnie dla każdego przypadku z uwzględnieniem wszystkich aspektów sposobu realizacji danej usługi. Warto zaznaczyć, że problemy z kwalifikacją usług łączności elektronicznej dotyczyły również bardziej tradycyjnych usług, jak np. rozprowadzanie programów telewizyjnych i radiowych (zob. S. Piątek, *Rozprowadzanie programów jako usługa telekomunikacyjna*, iKAR 2015/7, s. 79–80). Ostatni rodzaj działalności podlegającej wpisowi do rejestru to świadczenie powiązanych usług, czyli usług powiązanych z siecią telekomunikacyjną lub usługami komunikacji elektronicznej. Ustawodawca nie przewiduje natomiast obowiązku zgłoszenia do rejestru dostarczania powiązanych zasobów innych niż usługi powiązane, co wydaje się sprzeczne z przepisami Europejskiego kodeksu łączności elektronicznej (zob. szerzej uwagi do art. 2 pkt 38). Podmiot, który dokonuje zgłoszenia działalności polegającej na dostarczaniu publicznych sieci telekomunikacyjnych lub świadczenia powiązanych usług, uzyskuje na skutek wpisu status operatora, a w przypadku zgłoszenia świadczenia publicznych usług telekomunikacyjnych – status dostawcy usług telekomunikacyjnych. Powyższe rozróżnienie jest ważne w kontekście obowiązków, jakie spoczywają na przedsiębiorcach telekomunikacyjnych. Część przepisów ustawy zakresem podmiotowym obejmuje przedsiębiorcę telekomunikacyjnego (niezależnie od zakresu działalności, jaką prowadzi ten podmiot), ale część przepisów odnosi się bądź do operatorów sieci telekomunikacyjnych, bądź do dostawców usług telekomunikacyjnych.

9. Planowana data rozpoczęcia działalności. Wniosek powinien wskazywać także przewidywaną datę rozpoczęcia działalności (art. 6 ust. 1 pkt 6 p.k.e.). Data rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej jest równoznaczna z rozpoczęciem dostarczania sieci telekomunikacyjnych lub udogodnień towarzyszących albo świadczeniem usług telekomunikacyjnych. Nie stanowi natomiast działalności telekomunikacyjnej prowadzenie przygotowań do uruchomienia sieci oraz zawieranie umów z użytkownikami. Dopiero podjęcie działalności wymaga spełnienia obowiązku rejestracji (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 6, nt 7). Data rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej powinna być określona z dokładnością do dnia. Przepis mówi o przewidywanej dacie rozpoczęcia działalności, co oznacza, że data faktyczna rozpoczęcia działalności może się różnić od tej wskazanej we wniosku. Zmiana daty rozpoczęcia działalności nie musi być zgłaszana organom prowadzącym rejestr. Jednocześnie jednak należy pamiętać, że planowana data rozpoczęcia działalności nie może być określona wcześniej aniżeli data uzyskania statusu przedsiębiorcy poprzez wpis we właściwym rejestrze (KRS, CEIDG) ani data uzyskania wpisu w rejestrze przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonym przez Prezesa UKE, a bardziej precyzyjnie – wcześniejsza niż maksymalny ustawowy termin, jaki Prezes UKE ma na wpisanie przedsiębiorcy do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (zob. uwagi do art. 8). Dodatkowo, oprócz planowanej daty rozpoczęcia działalności, przedsiębiorcy telekomunikacyjni z państw członkowskich albo państwa, które zawarło z UE i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, którzy czasowo świadczą usługi na terytorium RP powinni wskazać również planowaną datę zakończenia działalności (zob. szerzej uwagi do art. 5 dotyczące czasowego świadczenia usług przez przedsiębiorców mających siedzibę poza RP). Planowane daty rozpoczęcia i zakończenia działalności telekomunikacyjnej nie mają charakteru wiążącego, aczkolwiek w przypadku ich zmiany przedsiębiorca telekomunikacyjny powinien dokonać aktualizacji wpisu w rejestrze na zasadach określonych w art. 12 p.k.e. (inaczej niż na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów, gdzie zgodnie z art. 12 ust. 1 pr. tel. zmiana planowanej daty rozpoczęcia działalności nie wymagała zmiany wpisu w rejestrze).

10. Adres strony internetowej wnioskodawcy. Nowym elementem wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest również wskazanie przez wnioskodawcę adresu jego strony internetowej, o ile taką stronę posiada (art. 6 ust. 1 pkt 7 p.k.e.).
11. Obszar prowadzonej działalności telekomunikacyjnej. We wniosku powinien być także wskazany obszar, na którym będzie wykonywana działalność telekomunikacyjna (art. 6 ust. 1 pkt 8 p.k.e.). Na gruncie poprzednio obowiązujących przepisów szczegółowe zasady określenia obszaru wykonywanej działalności telekomunikacyjnej wynikały z rozporządzenia wydanego na podstawie art. 13 pr. tel., odmiennie dla publicznej sieci telekomunikacyjnej, w której są świadczone publicznie dostępne usługi telefoniczne (poprzez wskazanie nazwy stref numeracyjnych zgodnie z planem numeracji krajowej dla publicznych sieci telefonicznych, a w sytuacji gdy wnioskodawca zamierza prowadzić działalność na obszarze mniejszym niż strefa numeracyjna – nazw gmin wchodzących w skład danej strefy numeracyjnej, na których terenie zamierza prowadzić działalność telekomunikacyjną), oraz dla publicznej sieci telekomunikacyjnej przeznaczonej do rozpowszechniania lub rozprowadzania programów radiofonicznych lub telewizyjnych (poprzez wskazanie nazwy województw, a w sytuacji gdy wnioskodawca zamierza wykonywać działalność telekomunikacyjną na obszarze mniejszym niż województwo – nazw gmin wchodzących w skład danego województwa, na których terenie zamierza wykonywać działalność telekomunikacyjną). Można przypuszczać, że podobne określenie obszaru prowadzonej działalności znajdzie się w formularzu elektronicznym zamieszczonym na PUE UKE.
12. Oświadczenie wnioskodawcy. Wraz z wnioskiem przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów składa oświadczenie następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 Kodeksu karnego oświadczam, że: 1) dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą; 2) znane mi są warunki wykonywania działalności telekomunikacyjnej, której dotyczy wniosek, wynikające z ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej i podmiot wnioskujący je spełnia” (art. 6 ust. 2 p.k.e.). Nie jest możliwe modyfikowanie treści tego oświadczenia. Przepis art. 233 k.k. dotyczy składania fałszywych zeznań, opinii, tłumaczenia lub oświadczenia. Przepis art. 233 § 6 k.k. reguluje kwestię odpowiedniego stosowania przepisów art. 233 § 1–3 i 5 k.k. w stosunku do osoby, która składa fałszywe oświadczenie, jeżeli przepis przewiduje możliwość odebrania oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej. Przepisy § 1–3 i 5 art. 233 k.k. dotyczą odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań, tzn. gdy osoba zeznaje nieprawdę lub zataja prawdę. Kodeks karny przewiduje w takich przypadkach karę do 3 lat pozbawienia wolności. Warunkiem odpowiedzialności jest, aby składający oświadczenie był uprzedzony o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznanie lub aby odebrano od niego przyrzeczenie (art. 233 § 2 k.k.). Formuła oświadczenia przewidziana w art. 6 ust. 2 p.k.e. spełnia ten wymóg, gdyż składający oświadczenie jest uprzedzony o odpowiedzialności karnej za zatajenie lub zeznanie nieprawdy, a sam przepis wprost wskazuje, że powyższa klauzula zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenia fałszywego oświadczenia. W przypadku złożenia fałszywego oświadczenia sąd może zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet odstąpić od jej wymierzenia, jeżeli: 1) fałszywe oświadczenie dotyczy okoliczności niemogących mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy; 2) sprawca dobrowolnie sprostuje oświadczenie, zanim nastąpi, chociażby nieprawomocne, rozstrzygnięcie sprawy (art. 233 § 5 k.k.). Złożenie oświadczenia pozwala Prezesowi UKE ograniczyć kontrolę wniosku do kwestii formalnych bez

potrzeby weryfikacji prawdziwości danych podanych przez wnioskodawcę, co jest niezbędne ze względu na krótki termin, w jakim Prezes UKE jest zobowiązany dokonać wpisu.

13. Skutki wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Zgodnie z art. 43 ust. 1 pr. przed.: „Jeżeli odrębne przepisy stanowią, że dany rodzaj działalności jest działalnością regulowaną, przedsiębiorca może wykonywać tę działalność, jeśli spełnia warunki określone tymi przepisami i po uzyskaniu wpisu do właściwego rejestru działalności regulowanej”. Z chwilą wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych przedsiębiorca uzyskuje nieograniczone w czasie uprawnienie do wykonywania działalności regulowanej objętej wpisem (art. 44 ust. 1 pr. przed.). W orzecznictwie na gruncie przepisów Prawa telekomunikacyjnego ugruntował się pogląd, że posiadanie statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nie jest uzależnione od faktycznego wykonywania działalności gospodarczej, ale wyłącznie od dokonania formalnego wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (zob. wyroki SN: z 20.09.2011 r., III SK 55/10, LEX nr 1106752, oraz z 4.03.2014 r., III SK 35/13, LEX nr 1463898).
14. Odmowa wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przypadki, w których Prezes UKE może odmówić wpisu, wynikają z art. 43 ust. 3 pr. przed. Odmowa wpisu następuje w drodze decyzji administracyjnej w przypadku, gdy wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej wpisem, przedsiębiorcę wykreślono z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w wyniku wydania przez Prezesa UKE decyzji o zakazie wykonywania przez przedsiębiorcę działalności objętej wpisem w okresie 3 lat poprzedzających złożenie wniosku, a także ewentualnie w przypadkach określonych w odrębnych niż Prawo przedsiębiorców przepisach. Przykładem odrębnych przepisów uzasadniających wydanie decyzji odmownej może być art. 16 p.k.e. (zob. szerzej uwagi do art. 16).
15. Porównania przepisów Prawa telekomunikacyjnego i Prawa komunikacji elektronicznej w zakresie danych objętych wnioskiem o wpis do rejestru. W tabeli 1 poniżej przedstawiono porównanie zakresu wpisu do rejestru przedsiębiorców na podstawie Prawa telekomunikacyjnego oraz Prawa komunikacji elektronicznej (różnice wskazano kursywą). Kwestia ta ma istotne znaczenie w zakresie obowiązków wynikających z przepisów wprowadzających Prawo komunikacji elektronicznej.

Tabela 1. Porównanie zakresu wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych w przepisach Prawa telekomunikacyjnego i Prawa komunikacji elektronicznej

Zakres wpisu na podstawie Prawa telekomunikacyjnego	Zakres wpisu na podstawie Prawa komunikacji elektronicznej
firma przedsiębiorcy lub nazwa innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów, jego siedziba i adres	firma lub nazwa wnioskodawcy, jego siedziba i adres lub <i>adres stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli wnioskodawca posiada takie miejsce</i>
oznaczenie formy prawnej przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów	oznaczenie formy prawnej wnioskodawcy
numer identyfikacji podatkowej (NIP)	numer identyfikacji podatkowej (NIP) lub <i>numer w innym właściwym rejestrze prowadzonym w państwie członkowskim lub innym państwie określonym w art. 5 ust. 1 p.k.e., o ile przedsiębiorca taki numer posiada</i>

Zakres wpisu na podstawie Prawa telekomunikacyjnego	Zakres wpisu na podstawie Prawa komunikacji elektronicznej
numer w rejestrze przedsiębiorców w Krajowym Rejestrze Sądowym lub innym właściwym rejestrze prowadzonym w państwie członkowskim lub innym państwie określonym w art. 10 ust. 1 pr. tel., o ile przedsiębiorca taki numer posiada	<i>brak wymogu</i>
oznaczenie osoby, która jest upoważniona do kontaktowania się w imieniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów z Prezesem UKE, jej siedziby, adresu lub numeru telefonu	imię, nazwisko, <i>adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej i numer telefonu</i> osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE
imię, nazwisko, adres i numer telefonu osoby, która jest upoważniona do kontaktowania się w imieniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów w nagłym przypadku związanym z funkcjonowaniem sieci telekomunikacyjnej lub świadczeniem usługi telekomunikacyjnej, której dotyczy wniosek	<i>brak wymogu</i>
ogólny opis sieci telekomunikacyjnej, usługi telekomunikacyjnej lub usług towarzyszących, których dotyczy wniosek	<i>krótki opis sieci telekomunikacyjnej, usługi telekomunikacyjnej lub powiązanych usług, których dotyczy wniosek</i>
obszar, na którym będzie wykonywana działalność telekomunikacyjna	obszar, na którym będzie wykonywana działalność telekomunikacyjna
przewidywana data rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej	planowana data rozpoczęcia działalności telekomunikacyjnej, a w przypadku przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z państwa członkowskiego albo państwa, które zawarło z Unią Europejską i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, który czasowo świadczy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej usługi na zasadach określonych odpowiednio w przepisach Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym albo w przepisach innej umowy regulującej swobodę świadczenia usług, również planowana data zakończenia działalności
brak wymogu	<i>adres strony internetowej wnioskodawcy, jeżeli taką stronę posiada</i>

16. Obowiązki wynikające z przepisów przejściowych. Na mocy przepisów wprowadzających Prawo komunikacji elektronicznej rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzony na podstawie przepisów Prawa telekomunikacyjnego stał się rejestrem przedsiębiorców telekomunikacyjnych na podstawie przepisów ustawy, a wpisy do niego stały się wpisami do rejestru, o których mowa w art. 6 ust. 1 p.k.e. (art. 107 ust. 1 i 3 p.w.p.k.e.). Ponieważ zakres wniosku o wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych jest odmienny od wniosku przewidzianego w przepisach Prawa telekomunikacyjnego, podmioty wpisane do rejestru w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy są obowiązane uzupełnić wpisy do

rejestrów o dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4–7 p.k.e., w zakresie, w jakim nie było to wymagane przepisami Prawa telekomunikacyjnego (art. 75 ust. 2 p.w.p.k.e.). Dane te obejmują więc takie elementy jak: adres do korespondencji oraz adres poczty elektronicznej osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE oraz ewentualnie jej numer telefonu, o ile nie był podany wcześniej (na gruncie Prawa telekomunikacyjnego możliwe było podanie adresu lub telefonu takiej osoby), zakres prowadzonej działalności (co, jak się wydaje, wiąże się przede wszystkim z zawężeniem zakresu działalności telekomunikacyjnej podlegającej wpisowi), datę planowanego zakończenia działalności w przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych z państw członkowskich oraz państw, które zawarły z UE i jej państwami członkowskimi umowę regulującą świadczenie usług, którzy na terenie RP świadczą usługi czasowo, oraz dane dotyczące strony internetowej wnioskodawcy. Do wniosku o aktualizację danych należy dołączyć oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 p.k.e. Przepisy wprowadzające Prawo komunikacji elektronicznej nie przewidują tego wprost, ale taki wniosek należy wyprowadzić z art. 12 ust. 1 p.k.e. oraz celu, dla którego składa się oświadczenie. Po złożeniu aktualizacji wpisu Prezes UKE w terminie 30 dni od otrzymania wniosku uzupełnia wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. W przypadku gdy podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych przed wejściem w życie ustawy nie uzupełnił wpisu do rejestru, Prezes UKE wzywa ten podmiot do uzupełnienia danych w określonym w wezwaniu terminie, nie krótszym niż 7 dni. Określenie terminu, w jakim należy dokonać uzupełnienia, należy do Prezesa UKE. Zważywszy na skutki, jakie przepisy wprowadzające wiążą z brakiem uzupełnienia, wydaje się, że termin ten powinien być odpowiednio długi, aby przedsiębiorca mógł się z niego wywiązać. Jednocześnie jednak należy pamiętać, że aktualizacja danych odbywa się wyłącznie na podstawie oświadczenia przedsiębiorcy, więc po jego stronie nie istnieje problem konieczności pozyskania dowodów na potwierdzenie okoliczności objętych aktualizacją wpisu, a Prezes UKE nie dokonuje ich materialnej kontroli na etapie wpisu do rejestru. Nieuzupełnienie danych w terminie wskazanym w wezwaniu Prezesa UKE skutkuje wykreśleniem przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru, a co za tym idzie – utratą uprawnień do wykonywania działalności telekomunikacyjnej. Jeżeli przedsiębiorca wykonuje taką działalność po wykreśleniu, Prezes UKE nakłada na niego karę pieniężną do wysokości 3% przychodów (zob. szerzej uwagi do art. 444). Jednocześnie Prezes UKE z urzędu usuwa z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych dane dotyczące osoby upoważnionej do kontaktowania się w imieniu przedsiębiorcy lub innego podmiotu uprawnionego do wykonywania działalności gospodarczej na podstawie odrębnych przepisów w nagłym przypadku związanym z funkcjonowaniem sieci telekomunikacyjnej lub świadczeniem usługi telekomunikacyjnej. Nie jest jasne, dlaczego przepis ogranicza zakres usuwanych danych wyłącznie do danych, o których mowa w art. 10 ust. 4 pkt 6 pr. tel. (art. 107 ust. 4 p.w.p.k.e.). Wydaje się, że również numer w KRS powinien ulec wykreśleniu w związku z ograniczeniem identyfikacji przedsiębiorcy do NIP. Przepisy wprowadzające Prawo komunikacji elektronicznej nie nakładają natomiast odrębnego obowiązku wykreślenia z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych na podmioty, które prowadziły wyłącznie działalność telekomunikacyjną z wykorzystaniem sieci niepublicznych lub świadczyły usługi telekomunikacyjne o charakterze niepublicznym. Działalność ta nie podlega już wpisowi do rejestru PT, a co za tym idzie – zasadne wydaje się usunięcie wpisów dotyczących tych podmiotów z rejestru.

17. Przekazanie danych BEREC. W ramach implementacji art. 12 ust. 4 EKŁE wpisy do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych dokonane przed wejściem w życie ustawy zostaną przekazane przez Prezesa UKE do BEREC (art. 107 ust. 5 p.w.p.k.e.).

Wojciech Krupa

Art. 7. [Wniosek o wpis do rejestru JST]

1. Wpis do rejestru JST dokonywany jest na wniosek jednostki samorządu terytorialnego wykonującej działalność w zakresie telekomunikacji, zawierający następujące dane:

- 1) nazwę, siedzibę i adres wnioskodawcy;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 3) identyfikator jednostki podziału terytorialnego w krajowym rejestrze urzędowym podziału terytorialnego kraju „TERYT”;
- 4) oznaczenie formy prawnej prowadzenia przez wnioskodawcę działalności w zakresie telekomunikacji;
- 5) firmę lub nazwę podmiotu prowadzącego działalność w zakresie telekomunikacji, jeżeli ta działalność jest prowadzona w formie wyodrębnionej;
- 6) opis działalności w zakresie telekomunikacji, której dotyczy wniosek;
- 7) numer i datę podjęcia uchwały organu stanowiącego jednostki samorządu terytorialnego o rozpoczęciu działalności w zakresie telekomunikacji;
- 8) imię, nazwisko, adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej i numer telefonu osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE;
- 9) obszar, na którym będzie wykonywana działalność w zakresie telekomunikacji;
- 10) planowaną datę rozpoczęcia działalności w zakresie telekomunikacji.

2. Wniosek o wpis do rejestru JST zawiera oświadczenie osoby uprawnionej do reprezentowania jednostki samorządu terytorialnego o następującej treści: „Świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia wynikającej z art. 233 § 6 Kodeksu karnego oświadczam, że:

- 1) dane zawarte we wniosku są zgodne z prawdą;
- 2) znane są mi warunki wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji, której dotyczy wniosek, wynikające z ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz ustawy z dnia 12 lipca 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej i podmiot wnioskujący je spełnia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu uprawnionego do odebrania oświadczenia o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.

1. Rejestr jednostek samorządu terytorialnego wykonujących działalność w zakresie telekomunikacji. Działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji niebędąca działalnością gospodarczą wymaga ujawnienia w rejestrze JST. Ponieważ działalność ta nie stanowi działalności gospodarczej, odmiennie niż w przypadku rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych, do rejestru JST nie będą miały zastosowania przepisy Prawa przedsiębiorców dotyczące działalności regulowanej. Wpis do rejestru JST również ma charakter wnioskowy i jest dokonywany przy użyciu formularza elektronicznego zamieszczonego na Platformie Usług Elektronicznych UKE w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym lub podpisem osobistym (zob. uwagi do art. 17). Jeżeli działalność jednostek samorządu terytorialnego stanowi działalność gospodarczą, podlega ona wpisowi do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (zob. szerzej uwagi do art. 5). Zakres wniosku o wpis do rejestru JST określają przepisy art. 7 ust. 1 pkt 1–10 p.k.e.
2. Nazwa, siedziba i adres jednostki samorządu terytorialnego oraz NIP. Podmiotem wnioskującym o wpis do rejestru JST będzie w każdym wypadku bezpośrednio jednostka samorządu terytorialnego, także w tych przypadkach, gdy działalność w zakresie telekomunikacji wykonywana jest przez wyodrębnioną jednostkę organizacyjną. Wniosek taki wynika z zestawienia art. 7 ust. 1 pkt 1 i 5 p.k.e. Stąd też dane dotyczące nazwy, siedziby i adresu w każdym wypadku dotyczą jednostki samorządu terytorialnego, np. gminy, miasta, powiatu czy województwa. Nazwa i siedziba jednostki samorządu terytorialnego określone są w akcie prawnym powołującym daną jednostkę. Przykładowo w przypadku gmin, zgodnie z art. 4 u.s.g., kompetencje w zakresie m.in. ustalania i zmieniania nazwy gminy oraz siedziby jej władz są wykonywane przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia (zob. szerzej P. Chmielnicki [w:] *Ustawa o samorządzie*

gminnym. Komentarz, red. P. Chmielnicki, Warszawa 2006, s. 76). Adres jednostki samorządu terytorialnego będzie natomiast adresem budynku, w którym funkcjonują władze danej jednostki samorządu terytorialnego. Podobnie jak w przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych, także w przypadku jednostek samorządu terytorialnego niezbędne jest podanie NIP jako numeru identyfikującego jednostkę samorządu terytorialnego. Nie ma wątpliwości, że poszczególne jednostki samorządu terytorialnego jako płatnicy podatków, a także płatnicy składek ubezpieczeniowych (zob. art. 2 u.z.e.i.p.p.), posiadają NIP. Należy zaznaczyć, że jednostka samorządu terytorialnego podaje swój NIP, a nie NIP jednostki organizacyjnej, która ewentualnie prowadzi działalność telekomunikacyjną, nawet jeśli taka jednostka posiadałaby swój własny NIP.

3. Identyfikator w systemie TERYT. Zgodnie z art. 7 ust. 1 pkt 3 p.k.e. jednostka samorządu terytorialnego powinna podać również unikalny identyfikator tej jednostki w systemie identyfikatorów i nazw jednostek podziału terytorialnego. System ten jest częścią krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju (TERYT) prowadzonego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego. Zgodnie z art. 47 ust. 3 ustawy z 29.06.1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. z 2024 r. poz. 1799) urzędowe rejestry (a tym samym również rejestr JST) i systemy informacyjne administracji publicznej są obowiązane do stosowania oznaczeń kodowych przyjętych w rejestrze terytorialnym. Szczegółowe zasady prowadzenia rejestru terytorialnego określa § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z 15.12.1998 r. w sprawie szczegółowych zasad prowadzenia, stosowania i udostępniania krajowego rejestru urzędowego podziału terytorialnego kraju oraz związanych z tym obowiązków organów administracji rządowej i jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 157, poz. 1031 ze zm.). Identyfikatory terytorialne nadane jednostkom podziału terytorialnego kraju zbudowane są według hierarchicznej numeracji województw, powiatów i gmin w następujący sposób: Pierwszy człon to dwucyfrowy symbol województwa nadany województwom ułożonym w kolejności alfabetycznej, będący liczbą parzystą z przedziału liczb 02–98. Drugi człon to dwucyfrowy symbol powiatu oraz miasta na prawach powiatu nadany tym jednostkom ułożonym w kolejności alfabetycznej w danym województwie: liczby 01–60 oznaczają symbol powiatu, liczby 61–99 oznaczają symbol miasta na prawach powiatu. Trzeci człon to trzycyfrowy symbol gminy, w którym: dwie pierwsze cyfry stanowią kolejne liczby z przedziału 01–99 nadane gminom (dzielnicom, delegaturom) po ich ułożeniu w kolejności alfabetycznej w powiatach, począwszy od gmin miejskich (dzielnice, delegatury w kolejności alfabetycznej po gminie miejskiej, do której należą), po nich gminy pozostałe, trzecia cyfra stanowi symbol rodzaju jednostki i oznacza: 1 – gminę miejską, 2 – gminę wiejską, 3 – gminę miejsko-wiejską, 4 – miasto w gminie miejsko-wiejskiej (jedna z miejscowości na terenie gminy, której nadano status miasta), 5 – obszar wiejski w gminie miejsko-wiejskiej (pozostały obszar gminy, z wyłączeniem obszaru miasta), 8 – dzielnicę m.st. Warszawy, 9 – delegaturę lub dzielnicę innej gminy miejskiej.
4. Oznaczenie formy prawnej oraz prowadzenie działalności przez odrębną jednostkę organizacyjną. Kolejny element zgłoszenia wymaga od wnioskodawcy podania formy prawnej, w jakiej jednostka samorządu terytorialnego będzie prowadzić działalność w zakresie telekomunikacji. Jeżeli działalność prowadzona jest bezpośrednio przez jednostkę samorządu terytorialnego, będzie to forma prawna tej jednostki, np. gmina w rozumieniu przepisów ustawy o samorządzie gminnym. W przypadku gdy działalność w zakresie telekomunikacji prowadzona jest przez wyodrębnioną organizacyjnie jednostkę, należy wskazać formę prawną tej jednostki organizacyjnej, za pośrednictwem której wykonywana jest działalność w zakresie telekomunikacji. Dodatkowo w takiej sytuacji we wniosku powinna być wskazana firma lub nazwa podmiotu

prowadzącego działalność w zakresie telekomunikacji, np. spółki, spółdzielni czy stowarzyszenia, za pośrednictwem którego jednostka samorządu terytorialnego wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji (zob. uwagi do art. 5).

5. Opis działalności w zakresie telekomunikacji. Zakres działalności w zakresie telekomunikacji, jaką mogą prowadzić jednostki samorządu terytorialnego, określa art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t. (na temat poszczególnych rodzajów działalności zob. uwagi do art. 5). We wniosku o wpis jednostka samorządu terytorialnego wskazuje, które spośród rodzajów działalności zamierza wykonywać. Odmienne niż przy wpisie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, ustawodawca nie wskazał, że opis działalności ma być krótki, ale wydaje się, że jednostka samorządu terytorialnego może ograniczyć się do podania podstawowych i ogólnych informacji na temat planowanej działalności. Informacje te powinny być jednocześnie na tyle precyzyjne, aby wskazaną działalność móc zakwalifikować do jednej z form określonych w art. 3 ust. 1 u.w.r.u.s.t., tj.: 1) budowa lub eksploatacja sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów oraz nabywanie prawa do sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów; 2) dostarczanie sieci telekomunikacyjnych lub zapewnianie dostępu do sieci telekomunikacyjnych lub powiązanych zasobów; 3) świadczenie z wykorzystaniem posiadanych sieci telekomunikacyjnych i powiązanych zasobów usług na rzecz przedsiębiorców telekomunikacyjnych, użytkowników rządowych, o których mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h p.k.e., lub na rzecz użytkowników końcowych.
6. Uchwała organu stanowiącego o rozpoczęciu działalności w zakresie telekomunikacji. Stosownie do art. 3 ust. 5 u.w.r.u.s.t. jednostka samorządu terytorialnego wykonuje działalność w zakresie telekomunikacji na podstawie uchwały jej organu stanowiącego. We wniosku o wpis należy podać numer i datę podjęcia powyższej uchwały. W doktrynie trafnie zauważa się, że uchwała organu stanowiącego winna być podjęta przed podjęciem działalności przez jednostkę samorządu terytorialnego i jest warunkiem legitymizującym taką działalność (zob. szerzej M. Szydło [w:] T. Grossmann i in., *Ustawa o wspieraniu...*, s. 59–61). Zakres działalności w zakresie telekomunikacji wskazany we wniosku o wpis powinien pokrywać się z zakresem określonym w uchwale organu stanowiącego.
7. Dane kontaktowe. We wniosku powinny być również wskazane: imię i nazwisko, adres do korespondencji, adres poczty elektronicznej i numer telefonu osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE. Z przepisu wynika, że osobą wyznaczoną do kontaktu może być wyłącznie osoba fizyczna. Jednostka samorządu terytorialnego nie może więc wskazać osoby prawnej ani innej jednostki organizacyjnej jako podmiotu wyznaczonego do kontaktu z Prezesem UKE. Jednocześnie ustawa nie określa żadnych wymogów w stosunku do takiej osoby, czy to w zakresie wymagań odnoszących się do wykształcenia, czy znajomości języka przez taką osobę, czy też w stosunku do podanych przez nią danych kontaktowych.
8. Obszar prowadzonej działalności w zakresie telekomunikacji. W przypadku jednostek samorządu terytorialnego obszar prowadzonej działalności będzie najczęściej wiązał się z obszarem terytorialnym danej wspólnoty samorządowej czy jego częścią. Jak bowiem wynika z art. 3 ust. 1 i 4 u.w.r.u.s.t., działalność jednostek samorządu terytorialnego w zakresie telekomunikacji należy do zadań własnych o charakterze użyteczności publicznej i jest wykonywana w celu zaspokajania zbiorowych potrzeb wspólnoty samorządowej. Wyjątkiem w tym zakresie mogą być przypadki, w których jednostki samorządu terytorialnego wykonują zadania w zakresie telekomunikacji w formie porozumień czy związków. W takim wypadku obszar działalności może

obejmować obszar terytorialny właściwy dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego wchodzących w skład danego porozumienia czy związku (co do określenia obszaru, na którym będzie wykonywana działalność w zakresie telekomunikacji, zob. również uwagi do art. 6).

9. Planowana data rozpoczęcia działalności. Jak już była o tym mowa (zob. uwagi do art. 5), niektóre formy działalności jednostek samorządu w zakresie telekomunikacji mają charakter czynności jednorazowych (np. nabycia prawa do infrastruktury telekomunikacyjnej), co nasuwa wątpliwości co do sposobu określenia daty rozpoczęcia działalności, która – inaczej niż w przypadku działalności telekomunikacyjnej – nie ma charakteru ciągłej. Wydaje się, że w takich przypadkach wystarczające jest określenie daty zdarzenia prawnego, np. czynności prawnej, której skutkiem jest nabycie określonych praw po stronie jednostki samorządu terytorialnego. W pozostałym zakresie w odniesieniu do planowanej daty rozpoczęcia działalności aktualne pozostają uwagi do art. 6.
10. Oświadczenie. Podobnie jak w przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych, jednostka samorządu terytorialnego wraz z wnioskiem o wpis zobowiązana jest złożyć oświadczenie osoby uprawnionej do reprezentowania jednostki samorządu terytorialnego potwierdzające, że dane we wniosku są zgodne z prawdą, oraz o spełnieniu przez wnioskodawcę warunków wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji wynikających z przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych oraz Prawa komunikacji elektronicznej (w zakresie charakteru i skutków oświadczenia zob. uwagi do art. 6).
11. Skutki wpisu do rejestru JST. Wpis jednostki samorządu terytorialnego do rejestru JST nie stanowi wpisu do rejestru działalności regulowanej, o którym mowa w art. 43 ust. 1 pr. przed. W doktrynie wskazuje się, że wpis ten ma charakter częściowo deklaracyjny, częściowo konstytutywny, stanowiąc jeden z ustawowych warunków podjęcia działalności w zakresie telekomunikacji (zob. M. Szydło [w:] T. Grossmann i in., *Ustawa o wspieraniu...*, s. 101–103). Wydaje się, że ze względu na treść art. 5 u.w.r.u.s.t. oraz art. 8 ust. 3 p.k.e. wpisowi do rejestru JST można przypisać cechy wpisu konstytutywnego. Warto jednak zauważyć, że w odróżnieniu od wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych ustawodawca nie penalizuje wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji przez jednostkę samorządu terytorialnego bez wpisu do rejestru JST.
12. Zmiany wynikające z przepisów przejściowych. Na mocy przepisów wprowadzających Prawo komunikacji elektronicznej rejestr JST prowadzony na podstawie przepisów Prawa telekomunikacyjnego stał się rejestrem JST na podstawie przepisów ustawy, a wpisy do niego stały się wpisami do rejestru, o których mowa w art. 7 ust. 1 p.k.e. Podmioty wpisane do rejestru JST w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy były obowiązane uzupełnić wpisy do rejestrów o dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 8 p.k.e., w zakresie, w jakim nie było to wymagane przepisami Prawa telekomunikacyjnego. Dane te obejmują adres do korespondencji oraz adres poczty elektronicznej osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE oraz ewentualnie jej numer telefonu, o ile nie był uprzednio podany. Nie jest jasne, dlaczego ustawodawca pominął w przepisie przejściowym konieczność uzupełnienia numeru i daty podjęcia uchwały organu stanowiącego o rozpoczęciu działalności w zakresie telekomunikacji. W poprzednim stanie prawnym nie było obowiązku podania takich informacji (szerzej na temat zakresu wniosku o wpis do rejestru JST zob. M. Szydło [w:] T. Grossmann i in., *Ustawa o rozwoju...*, s. 98–100). Do wniosku o aktualizację danych należy dołączyć oświadczenie, o którym mowa

w art. 7 ust. 2 p.k.e. Po złożeniu aktualizacji wpisu Prezes UKE w terminie 30 dni od otrzymania wniosku uzupełnia wpis do rejestru JST. W przypadku gdy podmiot wpisany do rejestru JST przed wejściem w życie ustawy nie uzupełnił wpisu do rejestru, Prezes UKE wzywa ten podmiot do uzupełnienia danych w określonym w wezwaniu terminie. Nieuzupełnienie danych w terminie wskazanym w wezwaniu Prezesa UKE skutkuje wykreśleniem z rejestru JST (zob. uwagi do art. 6). Prezes UKE z urzędu usuwa z rejestru JST dane dotyczące osoby upoważnionej do kontaktowania się w imieniu jednostki samorządu terytorialnego w nagłym przypadku związanym z funkcjonowaniem sieci telekomunikacyjnej lub świadczeniem usługi telekomunikacyjnej.

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 8. [Dokonanie wpisu do rejestru PT albo rejestru JST]

1. Prezes UKE dokonuje wpisu do rejestru PT albo rejestru JST w terminie do 3 dni roboczych od dnia wpływu wniosku o wpis lub od dnia jego uzupełnienia.

2. W przypadku gdy wniosek nie zawiera danych, o których mowa w art. 6 ust. 1 albo art. 7 ust. 1, lub oświadczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 2 albo art. 7 ust. 2, Prezes UKE niezwłocznie, jednak nie później niż przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 1, wzywa wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie nie krótszym niż 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wniosek nieuzupełniony w wyznaczonym terminie pozostawia się bez rozpoznania.

3. Jeżeli Prezes UKE, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 2, nie dokona wpisu w terminie, o którym mowa w ust. 1, wnioskodawca może rozpocząć wykonywanie działalności telekomunikacyjnej.

4. Prezes UKE korzysta z informacji zawartych w publicznie dostępnych rejestrach w postaci elektronicznej w zakresie danych objętych wnioskiem o wpis do rejestru PT albo rejestru JST, w szczególności w celu weryfikacji danych wskazanych we wniosku o wpis do rejestru PT albo rejestru JST. W przypadku wystąpienia rozbieżności między informacjami zawartymi w publicznie dostępnych rejestrach a danymi zawartymi we wniosku o wpis, Prezes UKE przyjmuje dane z rejestru, o czym informuje wnioskodawcę.

5. Prezes UKE prosi z urzędu wpis do rejestru PT albo rejestru JST zawierający oczywiste błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym.

1. Funkcja wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Dokonanie wpisu do rejestru działalności regulowanej spełnia dwie podstawowe funkcje: funkcję legalizacyjną, pozwalając nabyć wnioskodawcy stosowne uprawnienie do wykonywania danego rodzaju działalności regulowanej, w tym wypadku działalności telekomunikacyjnej, oraz funkcję informacyjną dla pozostałych podmiotów, które z rejestru mogą powziąć wiedzę o wykonywaniu przez dany podmiot określonej działalności (zob. M. Szydło, *Działalność gospodarcza regulowana*, Pr. Sp. 2005/1, s. 43–44).
2. Adresat wniosku. Wniosek o wpis jest składany Prezesowi UKE. Należy jednak pamiętać, że zgodnie z art. 43 ust. 2 pr. przed. przedsiębiorca podlegający wpisowi do Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej może złożyć wniosek wraz z oświadczeniem również w urzędzie gminy, wskazując organ prowadzący rejestr działalności regulowanej.
3. Termin do dokonania wpisu. Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej skracają termin na dokonanie przez Prezesa UKE wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych lub rejestru JST z 7 do 3 dni roboczych. Rozpoczęcie biegu terminu następuje w dniu wpływu lub uzupełnienia wniosku przez wnioskodawcę, przy czym dzień, w którym nastąpiło dane zdarzenie, nie jest uwzględniany do obliczenia terminu. Jednocześnie określając termin na dokonanie wpisu, ustawodawca posłużył się niezdefiniowanym pojęciem dni roboczych, którego wykładnia może nastroczać pewnych trudności, zwłaszcza w kontekście charakteru czynności, jaką jest

wpis w rejestrze. Główna wątpliwość dotyczy przede wszystkim tego, czy jako dzień roboczy należy rozumieć również sobotę. W świetle przepisów ustawy z 18.01.1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz.U. z 2020 r. poz. 1920 ze zm.) dniami wolnymi od pracy są dni enumeratywnie wskazane w art. 1 pkt 1 tejże ustawy oraz niedziele. Dniem wolnym od pracy nie jest więc sobota, a tym samym winna być ona traktowana jako dzień roboczy (zob. również postanowienie SN z 4.06.2019 r., IV KK 50/19, LEX nr 2684740, oraz wskazane tam orzecznictwo). Jednocześnie, ze względu na charakter wpisu jako czynności materialno-technicznej, należy przyjąć, że do obliczania terminu nie znajdzie zastosowania regulacja z art. 57 § 4 k.p.a., gdyż w sprawie nie jest wszczynane postępowanie administracyjne (zob. również B. Adamiak [w:] *System Prawa Administracyjnego*, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, t. 9, B. Adamiak i in., *Prawo procesowe administracyjne*, Warszawa 2019, s. 8–9). Dlatego, wobec braku odmiennej regulacji w Prawie komunikacji elektronicznej, należy przyjąć, że soboty również powinny być traktowane jako dni robocze, co może nastręczać trudności Prezesowi UKE przy zachowaniu terminu na wpis w przypadku części wniosków, gdzie termin końcowy przypadnie na sobotę.

4. Uzupełnienie wniosku o wpis oraz przesłanki odmowy wpisu. Organ rejestrowy nie przeprowadza kontroli materialnej danych ujętych we wniosku o wpis, ale ogranicza się do zbadania kompletności wniosku i oświadczenia, przyjmując za podstawę wpisu dane przedstawione przez wnioskodawcę. Jak wskazuje się w doktrynie, organy prowadzący rejestr bazuje na subiektywnej ocenie samego przedsiębiorcy, przyjmując pewnego rodzaju domniemanie zgodności oświadczenia ze stanem faktycznym (zob. R. Sowiński, *Administracyjna reglamentacja działalności gospodarczej. Koncesje, zezwolenia, licencje i inne formy podobne*, Wrocław 2006, s. 325). W konsekwencji Prezes UKE może wezwać przedsiębiorcę do uzupełnienia wniosku jedynie w przypadku, gdy wniosek nie zawiera danych wymienionych w art. 6 ust. 1 p.k.e. lub oświadczenia, o którym mowa w art. 6 ust. 2 p.k.e. Weryfikacja kompletności wniosku i ewentualne wezwanie do uzupełnienia jego braków powinny nastąpić przed upływem terminu, jaki ustawa przewiduje na dokonanie wpisu. Na wzór regulacji art. 64 § 2 k.p.a. Prawo komunikacji elektronicznej przewiduje 7-dniowy termin na uzupełnienie braków wniosku, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania w razie jego nieuzupełnienia w wyznaczonym terminie. W przypadku gdy wniosek jest kompletny lub został uzupełniony przez wnioskodawcę, Prezes UKE jest dodatkowo zobowiązany do zbadania, czy nie zachodzą przesłanki do wydania decyzji o odmowie wpisu do rejestru działalności regulowanej na podstawie art. 43 ust. 6 pr. przed. (zob. szerzej uwagi do art. 6).
5. Charakter wpisu do rejestru. Prezes UKE jest zobowiązany do dokonania wpisu do rejestru w terminie 3 dni roboczych od dnia wpływu tego wniosku wraz z oświadczeniem o zgodności z prawdą złożonych informacji. Z chwilą dokonania wpisu do rejestru spełniony zostaje obowiązek przewidziany w art. 8 ust. 1 p.k.e. W terminie 7 dni od dnia dokonania wpisu Prezes UKE wydaje z urzędu zaświadczenie o wpisie do rejestru (art. 11 ust. 1 p.k.e.). Sam wpis do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych ma charakter czynności materialno-technicznej o charakterze deklaratoryjnym (zob. M. Strzelbicki, *Wpis do rejestru działalności regulowanej*, RPEiS 2005/4, s. 74; A. Treła, *Aspekty materialnoprawne wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych – zagadnienia wybrane*, „Prace Naukowe Uniwersytetu Ekonomicznego we Wrocławiu” 2017/495, s. 161 i wskazane tam orzecznictwo; na temat postępowania w sprawie wpisu w rejestrze działalności regulowanej zob. M. Miłośz [w:] *System Prawa Administracyjnego Procesowego*, red. G. Łaszczyca, A. Matan, t. 4, *Postępowania autonomiczne i szczególne. Postępowania niejurydykcyjne*, red. A. Matan, Warszawa 2021, s. 906 i n.). Jednocześnie w doktrynie zwraca się uwagę, że sam wpis ma charakter wyłącznie deklaratoryjny, a w konsekwencji to nie wpis

kreuje uprawnienie oznaczonego przedsiębiorcy do wykonywania działalności regulowanej, ale powstaje ono *ex lege* po spełnieniu przesłanek materialnych i złożeniu wniosku (zob. M. Etel, *Regulowana działalność...*, s. 44). Skutkiem takiej kwalifikacji wpisu do rejestru jest wzrost znaczenia oświadczenia wnioskodawcy, na podstawie którego dokonywany jest wpis do rejestru. Złożenie oświadczenia, które jest niezgodne ze stanem faktycznym ze względu na brak spełnienia warunków wykonywania działalności regulowanej, oznacza bowiem, że od samego początku brak było materialnoprawnej podstawy wykonywania tej działalności (zob. wyrok WSA w Warszawie z 13.12.2007 r., VI SA/Wa 1834/07, LEX nr 438609). Stąd też w orzecznictwie zwraca się uwagę, że prawdziwość oświadczenia ocenia się według stanu na chwilę jego złożenia (zob. wyrok WSA w Warszawie z 25.02.2016 r., VI SA/Wa 2303/15, LEX nr 2141995).

6. Domniemanie wpisu. Przepis art. 8 ust. 3 p.k.e. wprowadza domniemanie, że brak wpisu do rejestru lub wezwania do uzupełnienia wniosku w terminie określonym art. 8 ust. 1 p.k.e. oznacza zgodę Prezesa UKE na wykonywanie działalności telekomunikacyjnej. Odmienne niż w przypadku Prawa telekomunikacyjnego, nie jest wymagane odrębne powiadomienie Prezesa UKE oraz upływ 14-dniowego terminu od dnia wpływu wniosku. Zmiany w tym zakresie wydają się konsekwencją zmian wprowadzonych w przepisach Prawa przedsiębiorców, które nie zawiera już regulacji analogicznej do art. 67 ust. 2 ustawy z 2.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2017 r. poz. 2168 ze zm.). Należy więc przyjąć, że uprawnienie do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej i uzyskanie statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (a w przypadku jednostek samorządu terytorialnego – uprawnienia do wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji) następuje *ex lege* z chwilą upływu terminu 3 dni roboczych, jeżeli Prezes UKE nie podjął w tym terminie żadnych czynności, tj. nie dokonał wpisu lub nie wezwał przedsiębiorcy telekomunikacyjnego czy też jednostki samorządu terytorialnego do uzupełnienia wniosku. Chociaż przepis nie określa tego wprost, należy przyjąć, że upływ terminu i nabycie praw do prowadzenia działalności telekomunikacyjnej nie zwalniają Prezesa UKE od obowiązku dokonania wpisu we właściwym rejestrze. Jak już była o tym mowa, rejestr pełni również funkcję informacyjną, a tym samym potwierdzenie nabycia przez wnioskodawcę stosownych uprawnień powinno być odzwierciedlone we właściwym rejestrze.
7. Wykorzystanie danych z rejestrów publicznych oraz sprostowanie wpisów. Podstawy prawne prowadzenia rejestrów publicznych określają przepisy ustawy o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (zob. też uwagi do art. 5). Zgodnie z legalną definicją w art. 3 pkt 5 u.i.d.p. rejestr publiczny to rejestr, ewidencja, wykaz, lista, spis albo inna forma ewidencji, służące do realizacji zadań publicznych, prowadzone przez podmiot publiczny na podstawie odrębnych przepisów ustawowych. Jak wskazuje T. Stawecki, rejestr publiczny jest zbiorem informacji o osobach, rzeczach lub prawach, który spełnia łącznie następujące cechy:
 - a) został utworzony na podstawie przepisów prawa i przepisy te określają kompetencje rzeczowe i miejscowe organu, który go prowadzi, a także zasady materialno- i formalnoprawne jego działania;
 - b) jest prowadzony przez organ rejestrowy o charakterze publicznym;
 - c) cechuje go pełna lub ograniczona jawność;
 - d) wprowadzenie, utrwalenie, a także ujawnienie informacji w rejestrze następuje, co do zasady, w drodze czynności organu prowadzącego rejestr;
 - e) prowadzenie rejestru i ujawnianie danych rodzi skutki prawne zarówno dla osoby, której wpis dotyczy, jak i dla organów władzy publicznej (T. Stawecki, *Rejestry publiczne. Funkcje instytucji*, Warszawa 2005, s. 28–30).

Baza kluczowych rejestrów publicznych dostępna jest na stronie <https://www.gov.pl/web/ia/kuczowe-rejestry-publiczne-lista>, dostęp: 9.11.2024 r.

8. Korzystanie przez Prezesa UKE z informacji zawartych w publicznie dostępnych rejestrach. Artykuł 8 ust. 4 p.k.e. tworzy po stronie Prezesa UKE podstawę do korzystania z informacji zawartych w publicznie dostępnych rejestrach, przy czym przepis zawęża obowiązek korzystania wyłącznie do rejestrów prowadzonych w formie elektronicznej. Jak wskazuje się w doktrynie, przepisy w zakresie obowiązku prowadzenia rejestrów w formie elektronicznej są niejednorodne i często prowadzenie rejestru w formie elektronicznej jest fakultatywne (zob. M. Błażejowski, *Elektroniczne rejestry publiczne jako środki komunikacji elektronicznej*, „Zeszyty Naukowe Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej im. Witelona w Legnicy” 2018/1, s. 172–174). Kompetencja Prezesa UKE do skorzystania z rejestrów publicznych zawężona jest wyłącznie do danych objętych wnioskiem o wpis do rejestru PT albo rejestru JST i może być realizowana m.in. w celu weryfikacji danych wskazanych we wniosku o wpis. Wydaje się, że weryfikacji danych zawartych we wniosku Prezes UKE może dokonać zarówno na etapie przed wpisem do rejestru, jak i po wpisie. Przy czym rozbieżności pomiędzy danymi zawartymi we wniosku a danymi wynikającymi z publicznych rejestrów nie stanowią podstawy do wezwania wnioskodawcy do wyjaśnień ani nie dają podstawy do odmowy wpisu do rejestru. W przypadku rozbieżności Prezes UKE powinien przyjąć dane, które wynikają z rejestru publicznego, i poinformować o tym wnioskodawcę. Natomiast w przypadku gdy weryfikacja danych następuje już po dokonaniu wpisu do rejestru, zgodnie z art. 8 ust. 5 p.k.e. Prezes UKE z urzędu prostuje wpis zawierający błędy lub niezgodności ze stanem faktycznym. Należy przy tym zaznaczyć, że podstawą do sprostowania wpisu ze względu na oczywiste błędy czy niezgodność ze stanem faktycznym będzie nie tylko weryfikacja danych z danymi zawartymi w rejestrach publicznych, lecz także każdy inny przypadek, w którym Prezes UKE poweźmie wiadomość co do nieprawidłowości danych zawartych w rejestrach, w tym także gdy taka informacja zostanie przekazana przez wnioskodawcę. Warto zauważyć, że ustawodawca nie określił terminu, w którym Prezes UKE jest zobligowany dokonać sprostowania danych, a tym samym należy przyjąć, że takie zmiany mogą być wprowadzone w każdym czasie. Należy przyjąć, że sprostowanie wpisu następuje, podobnie jak sam wpis, w drodze czynności materialno-technicznej (tak również S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 8, nt 5).

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 9. [Treść rejestru PT]

Rejestr PT obejmuje:

- 1) kolejny numer wpisu, zwany dalej „numerem z rejestru PT”;
- 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru PT oraz datę dokonania wpisu;
- 3) dane, o których mowa w art. 6 ust. 1;
- 4) datę wykreślenia wpisu z rejestru PT – w przypadku wykreślenia tego wpisu.

1. Zakres danych w rejestrze. Przepis art. 9 ust. 1 p.k.e. wymienia dane, które obejmuje rejestr przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Rejestr obejmuje następujące dane: 1) kolejny numer wpisu; 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru oraz datę dokonania wpisu; 3) dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 p.k.e.; 4) datę wykreślenia wpisu z rejestru PT, w przypadku wykreślenia danego wpisu. Przepis art. 444 ust. 1 pkt 1 p.k.e. przewiduje możliwość nałożenia kary pieniężnej na podmiot, który wykonuje działalność telekomunikacyjną w zakresie nieobjętym wnioskiem

o wpis do rejestru, w tym bez złożenia wniosku o wpis do rejestru PT. Podobnie art. 63 § 1 k.w., który przewiduje karę aresztu, ograniczenia wolności lub grzywny dla osoby, która bez złożenia pisemnego wniosku o dokonanie wpisu do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych wykonuje działalność telekomunikacyjną (zob. też uwagi do art. 5 w zakresie odnoszącym się do wyłączenia stosowania art. 60¹ k.w.). Sankcjonowany jest więc brak wniosku o wpis, a nie brak rejestracji. Z chwilą dokonania wpisu wnioskodawca uzyskuje status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Nowym elementem ujawnionym w rejestrze PT, w stosunku do rejestru prowadzonego na podstawie przepisów Prawa telekomunikacyjnego, jest informacja o wykreśleniu danego podmiotu z rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przepisy nie nakazują natomiast wykazywać w rejestrze zmian danych ujawnionych w rejestrze PT.

2. Akta rejestrowe. Dla każdego przedsiębiorcy wpisanego do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych Prezes UKE powinien prowadzić akta rejestrowe, obejmujące w szczególności dokumenty stanowiące podstawę wpisu oraz decyzje dotyczące wykreślenia wpisu. W przypadku wpisu do rejestru PT dokumentami stanowiącymi podstawę wpisu będą wniosek o wpis, o którym mowa w art. 6 ust. 1 p.k.e., oraz oświadczenie osoby uprawnionej do reprezentowania wnioskodawcy o spełnieniu szczególnych warunków wymaganych dla prowadzenia działalności telekomunikacyjnej (art. 6 ust. 2 p.k.e.). Przepisy Prawa komunikacji elektronicznej nie zawierają szerszych wymogów w tym zakresie (inaczej niż np. art. 9 ust. 2 pr. poczt.), a tym samym zakres danych w aktach rejestrowych będzie ograniczał się do powyższych dokumentów oraz ewentualnej korespondencji z wnioskodawcą w sprawie uzupełnienia wniosku. Akta rejestrowe będą również obejmowały wszystkie aktualizacje wpisów oraz ewentualne dokumenty związane z wykreśleniem wpisu z rejestru PT.
3. Obowiązki przedsiębiorcy. Stosownie do art. 43 ust. 6 pr. przed.: „Przedsiębiorca przechowuje wszystkie dokumenty niezbędne do wykazania spełniania warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności regulowanej”. W przypadku przedsiębiorców telekomunikacyjnych powinny być to więc dokumenty związane z rodzajem działalności telekomunikacyjnej, która została zgłoszona we wniosku o wpis do rejestru PT. Wymóg przechowywania dokumentów jest szczególnie istotny w aspekcie potencjalnej kontroli ze strony Prezesa UKE dotyczącej spełniania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego warunków wymaganych prawem do wykonywania działalności objętej wnioskiem (art. 43 ust. 7 w zw. z art. 40 pr. przed.).

Wojciech Krupa

Art. 10. [Treść rejestru JST]

Rejestr JST obejmuje:

- 1) kolejny numer wpisu, zwany dalej „numerem z rejestru JST”;
- 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru JST oraz datę dokonania wpisu;
- 3) dane, o których mowa w art. 7 ust. 1;
- 4) datę wykreślenia wpisu z rejestru JST – w przypadku wykreślenia tego wpisu.

1. Zakres danych w rejestrze. Przepis art. 10 ust. 1 p.k.e. wymienia dane, które obejmuje rejestr JST. Rejestr obejmuje następujące dane: 1) kolejny numer wpisu; 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru oraz datę dokonania wpisu; 3) dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 p.k.e.; 4) datę wykreślenia wpisu z rejestru PT, w przypadku wykreślenia danego wpisu.

2. Charakter rejestru JST. Jak już była o tym mowa, rejestr JST nie jest rejestrem działalności regulowanej (zob. uwagi do art. 7). W związku z tym nie znajdują do niego zastosowania przepisy art. 43 pr. przed. zawierające ogólne regulacje dotyczące wszystkich rejestrów działalności regulowanej. Jawność rejestru JST wynika wprost z art. 5 ust. 5 p.k.e. (zob. uwagi do art. 5).
3. Prowadzenie akt rejestrowych. Chociaż art. 43 ust. 5 pr. przed. nie znajduje zastosowania do rejestru JST, Prezes UKE powinien prowadzić akta rejestrowe dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego wpisanych do rejestru JST, obejmujące dane stanowiące podstawę do dokonania wpisu, w szczególności wnioski oraz oświadczenie wnioskodawcy.

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 11. [Zaświadczenie o wpisie]

1. Prezes UKE, w terminie 7 dni od dnia dokonania wpisu, wydaje z urzędu zaświadczenie o wpisie do rejestru PT albo rejestru JST.

2. Zaświadczenie zawiera:

- 1) numer z rejestru PT albo numer z rejestru JST;
- 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru PT albo rejestru JST oraz datę dokonania wpisu;
- 3) dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3 i 5–8 albo art. 7 ust. 1 pkt 1–7, 9 i 10;
- 4) informację o prawach przysługujących podmiotom wpisanym do rejestru PT albo rejestru JST na podstawie ustawy oraz ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych;
- 5) datę wydania zaświadczenia;
- 6) sygnaturę zaświadczenia.

3. Zaświadczenie mające moc dokumentu urzędowego wydaje się w postaci elektronicznej i doręcza się przy użyciu Platformy Usług Elektronicznych Urzędu Komunikacji Elektronicznej, zwanej dalej „PUE UKE”.

4. Zaświadczenie może być wielokrotnie pobierane z PUE UKE w formie wydruku przez podmiot, który je uzyskał. Wydruk ten ma moc zrównaną z mocą zaświadczenia wydanego przez Prezesa UKE.

5. Prezes UKE umożliwia weryfikację zaświadczenia, o którym mowa w ust. 4, przez stronę podmiotową BIP UKE, po podaniu:

- 1) sygnatury, którą opatrzone jest zaświadczenie;
- 2) numeru z rejestru PT albo numeru z rejestru JST;
- 3) daty wydania zaświadczenia.

6. W przypadku gdy dane zawarte w zaświadczeniu różnią się od danych zawartych w rejestrze PT albo rejestrze JST, przyjmuje się, że wiążący charakter mają dane zawarte w odpowiednim rejestrze.

1. Deklaracja o umożliwieniu wykonywania prawa instalowania urządzeń i prawa do wzajemnych połączeń. Postanowienia art. 11 p.k.e. stanowią realizację art. 14 EKŁE. Postanowienia art. 14 EKŁE dotyczą tzw. deklaracji o umożliwieniu wykonywania prawa instalowania urządzeń i prawa do wzajemnych połączeń. Zgodnie z postanowieniami art. 14 EKŁE na wniosek przedsiębiorstwa krajowy organ regulacyjny jest obowiązany wydać, w terminie jednego tygodnia, standardową deklarację stwierdzającą w danym przypadku, że przedsiębiorstwo dokonało zgłoszenia zgodnie z postanowieniami art. 12 ust. 3 EKŁE, oraz szczegółowo określającą, w jakich okolicznościach przedsiębiorstwo udostępniające sieci lub usługi łączności elektronicznej na podstawie ogólnego zezwolenia jest uprawnione do składania wniosku o przyznanie prawa instalowania urządzeń, negocjowania wzajemnych połączeń lub uzyskania dostępu do wzajemnych połączeń, w celu umożliwienia wykonywania tychże praw na przykład na innych szczeblach władzy państwowej lub w stosunku do innych przedsiębiorstw. W razie konieczności taka deklaracja będzie mogła być także wydana jako bezpośrednia odpowiedź na notyfikację, o której mowa w art. 12 ust. 3 EKŁE. Zgodnie z art. 12 ust. 3 EKŁE od danego przedsiębiorstwa można żądać dokonania notyfikacji, ale nie uzyskania jednoznacznej decyzji lub innego

aktu administracyjnego od krajowego organu regulacyjnego przed rozpoczęciem wykonywania uprawnień wynikających z ogólnego zezwolenia. Po dokonaniu notyfikacji, jeżeli była ona wymagana, przedsiębiorca może rozpocząć działalność.

2. Charakter prawny zaświadczenia o wpisie do rejestru. Prezes UKE jest obowiązany wydać zaświadczenie o wpisie do rejestru. Zaświadczenie wydaje się z urzędu bez konieczności zgłaszania odrębnego wniosku przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego czy jednostkę samorządu terytorialnego. Zaświadczenie powinno być wydane w terminie 7 dni, licząc od dnia dokonania wpisu. Przepis art. 11 p.k.e. przewiduje wydanie zaświadczenia o wpisie do rejestru, gdyż Prezes UKE nie wydaje decyzji administracyjnej o wpisie. W konsekwencji wnioskodawca nie posiadałby dokumentu potwierdzającego dokonanie wpisu do rejestru. Zaświadczenie ma charakter czynności administracyjnej, która polega na urzędowym potwierdzeniu stanu faktycznego lub prawnego (zob. art. 217 k.p.a.). Nie rozstrzyga natomiast o uprawnieniach lub obowiązkach. Z.R. Kmieciak definiuje zaświadczenie w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego jako urzędowe potwierdzenie w formie pisemnej obiektywnie istniejącego (aktualnie lub w przeszłości) stanu rzeczy (faktycznego lub prawnego), dokonane przez organ administracji publicznej (w znaczeniu ustrojowym lub funkcjonalnym) na żądanie zainteresowanej osoby, której interes oparty jest na prawie (zob. Z.R. Kmieciak, *Charakter prawny zaświadczenia a możliwość ustalania i weryfikacji jego treści*, PiP 2004/10, s. 58). Pomimo pewnych odmienności związanych z regulacją art. 11 p.k.e. (działanie Prezesa UKE *ex officio* oraz elektroniczna forma zaświadczenia) przytoczona definicja zachowuje swoją aktualność w stosunku do zaświadczenia o wpisie do rejestru PT lub rejestru JST. Zaświadczenia zaliczane są do tzw. aktów wiedzy organów administracji publicznej i kwalifikowane jako czynności materialno-techniczne (zob. M. Stahl [w:] *System Prawa Administracyjnego*, red. R. Hauser, Z. Niewiadomski, A. Wróbel, t. 5, A. Błaś i in., *Prawne formy działania administracji*, Warszawa 2013, s. 382–385). Zaświadczenie o wpisie do rejestru nie kreuje bezpośrednio uprawnień przedsiębiorców telekomunikacyjnych czy jednostek samorządu terytorialnego, ale jedynie potwierdza skutki prawne wywołane *ex lege* wnioskiem o wpis do rejestrów.
3. Treść zaświadczenia o wpisie do rejestru PT. Zgodnie z art. 11 ust. 2 p.k.e. zaświadczenie powinno zawierać: 1) numer z rejestru PT; 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru PT i datę wpisu; 3) dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1–3 i 5–8 p.k.e., tj. wszystkie dane objęte wnioskiem o wpis z wyjątkiem imienia i nazwiska oraz danych adresowych osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE; 4) informację o prawach przysługujących podmiotom wpisanym do rejestru na podstawie ustawy oraz ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych; 5) datę wydania zaświadczenia; 6) sygnaturę zaświadczenia. Informacja o prawach przysługujących przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu na podstawie ustawy powinna zawierać wiadomości o ustawowych uprawnieniach w stosunku do innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz w stosunku do władz publicznych, innych niż administracja telekomunikacyjna. W tym zakresie zaświadczenie ma wyłącznie informacyjny charakter i nie ma wpływu na treść ani zakres uprawnień przysługujących przedsiębiorcy (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 11, nt 4). Zakres informacji o przysługujących przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu prawach powinien obejmować co najmniej wskazanie minimalnej listy praw wynikających z art. 15 EKŁE, a także, ze względu na odniesienie do przepisów ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, informację o prawach związanych z dostępem do infrastruktury technicznej (art. 17 u.w.r.u.s.t.) oraz do nieruchomości (art. 30 i 33 u.w.r.u.s.t.).

4. Treść zaświadczenia o wpisie do rejestru JST. Zakres informacji zawartych w zaświadczeniu o wpisie do rejestru JST jest zbliżony do zakresu informacji zawartych w zaświadczeniu o wpisie do rejestru PT. Obejmuje on: 1) numer z rejestru JST; 2) datę wpływu wniosku o wpis do rejestru JST i datę wpisu; 3) dane, o których mowa w art. 7 ust. 1 pkt 1–7 i 9–10 p.k.e., tj. wszystkie dane objęte wnioskiem o wpis z wyjątkiem imienia i nazwiska oraz danych adresowych osoby wyznaczonej do kontaktu z Prezesem UKE; 4) informację o prawach przysługujących podmiotom wpisanym do rejestru na podstawie ustawy oraz ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych; 5) datę wydania zaświadczenia; 6) sygnaturę zaświadczenia.
5. Forma zaświadczenia i jego moc dowodowa. Odmienne niż na gruncie Prawa telekomunikacyjnego, zaświadczenie o wpisie do rejestru PT lub rejestru JST wydaje się w postaci elektronicznej i doręcza za pośrednictwem platformy usług elektronicznych UKE. Podobnie jak w przypadku innych regulacji dotyczących dokumentów elektronicznych (zob. np. art. 4 ust. 3 i 4aa u.KRS), zaświadczeniu o wpisie do właściwego rejestru nadana została moc dokumentu urzędowego. Podział dokumentów na urzędowe i prywatne wywodzi się przede wszystkim z przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, gdzie art. 244 § 1 k.p.c. zawiera legalną definicję dokumentu urzędowego jako sporządzonego w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania, stanowiącego dowód tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone. Jednocześnie art. 244 § 2 k.p.c. rozciąga moc dokumentu urzędowego także na dokumenty sporządzone przez podmioty inne niż organy władzy publicznej i inne organy państwowe, w zakresie zleconych im przez ustawę zadań z dziedziny administracji publicznej (zob. szerzej K. Knoppek, *Dokument w procesie cywilnym*, Poznań 1993, s. 78–82). Definicja dokumentu urzędowego zawarta jest również w art. 76 § 1 i 2 k.p.a. Odminną definicję legalną zawiera natomiast art. 6 ust. 2 u.d.i.p., który na potrzeby ustawy o dostępie do informacji publicznej definiuje dokument urzędowy jako treść oświadczenia woli lub wiedzy utrwaloną i podpisaną w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowaną do innego podmiotu lub złożoną do akt sprawy. Na gruncie przepisów Kodeksu postępowania cywilnego oraz Kodeksu postępowania administracyjnego można uznać, że dokument posiada moc dowodową dokumentu urzędowego, o ile zostały spełnione łącznie trzy przesłanki: został sporządzony przez organ władzy publicznej lub państwowej, względnie podmiot, któremu zlecono zadania z zakresu administracji publicznej (aspekt podmiotowy), został sporządzony w zakresie kompetencji danego podmiotu (aspekt przedmiotowy) i wreszcie został sporządzony w przepisanej formie (aspekt formalny). Dokument urzędowy korzysta z domniemania prawdziwości oraz zgodności z prawdą tego, co zostało w nim potwierdzone przez organ, od którego pochodzi dany dokument urzędowy. Przy czym domniemanie zgodności z prawdą może zostać obalone przez dowody przeciwne (zob. art. 252 k.p.c. oraz art. 76 § 3 k.p.a.). Z zaświadczenia o wpisie do rejestru PT lub rejestru JST wynika, że podmiot wpisany jest do danego rejestru, ale także domniemanie, że prowadzi działalność w zakresie wskazanym we wpisie do rejestru. Pamiętając, że Prezes UKE dokonuje wpisu bez materialnej kontroli wniosku o wpis, nie można jednak wykluczyć możliwości obalenia domniemania, że dany podmiot faktycznie wykonuje działalność wpisaną do rejestru (zob. wyrok NSA z 11.01.2019 r., II GSK 4625/16, LEX nr 2628822, w którym wskazano: „Skargą kasacyjną nie jest też kwestionowane, że wpis do ewidencji działalności gospodarczej stwarza domniemanie prawne prowadzenia tej działalności. Niewątpliwie istnieje możliwość obalenia tego typu domniemań. Jednakże ciężar obalenia domniemania prawdziwości danych zawartych w urzędowej ewidencji – wypis z której stanowi dokument urzędowy, o którym mowa w art. 76 § 1 i 2 k.p.a. – spoczywa na osobie zainteresowanej podważeniem

zgodności wpisu z rzeczywistym stanem rzeczy. W tym zakresie przepisy art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a. nie obligują zatem organów do gromadzenia z urzędu dowodów na okoliczność faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej – celem obalenia domniemania prawnego w tym zakresie”).

6. Wydruk zaświadczenia i jego weryfikacja. Podmiot wpisany do rejestru PT lub rejestru JST może wydrukować otrzymane w formie elektronicznej zaświadczenie i posługiwać się nim w obrocie. Wydruk zaświadczenia wygenerowany przez uprawnioną osobę z PUE UKE jest równany mocą dowodową z zaświadczeniem elektronicznym i ma moc dokumentu urzędowego (art. 11 ust. 4 p.k.e.). Jednocześnie istnieje możliwość sprawdzenia, przez usługę poświadczania zaświadczeń o wpisie do rejestru, dostępną pod adresem strony podmiotowej BIP UKE, czy dany dokument (identyfikowany poprzez sygnaturę zaświadczenia, numer w rejestrze PT lub rejestrze JST lub datę wydania zaświadczenia) został w rzeczywistości wystawiony.
7. Domniemanie prawidłowości danych w rejestrze. Przepis art. 11 ust. 7 p.k.e. stwarza domniemanie, że w przypadku gdy dane zawarte w zaświadczeniu różnią się od danych zawartych w rejestrze, przyjmuje się, że wiążący charakter mają dane zawarte w rejestrze. Przepis ten nie dotyczy jednak przypadku, gdy dane zawarte w rejestrze zdezaktualizowały się w następstwie zmiany stanu prawnego lub faktycznego. W takiej jednak sytuacji nie ma ani możliwości, ani potrzeby uchylania tego zaświadczenia lub stwierdzania jego nieważności. W takim przypadku co do zasady Prezes UKE wydaje po prostu nowe zaświadczenie (zob. B. Adamiak, J. Borkowski, *Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz*, Warszawa 2004, s. 795). Obowiązek wydania nowego zaświadczenia wynika wprost z art. 12 ust. 4 p.k.e.

Maciej Rogalski, Wojciech Krupa

Art. 12. [Obowiązek aktualizacji danych w rejestrach]

1. Jeżeli nastąpiła zmiana danych, o których mowa w art. 6 ust. 1 albo art. 7 ust. 1, podmiot wpisany do rejestru PT albo rejestru JST, z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 5 i 6, jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia zmiany tych danych złożyć do Prezesa UKE wniosek o zmianę wpisu w rejestrze PT albo rejestrze JST.

2. Wniosek o zmianę wpisu zawiera numer z rejestru PT albo numer z rejestru JST, dane podlegające zmianie oraz oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 albo art. 7 ust. 2.

3. W przypadku gdy wniosek o zmianę wpisu nie zawiera elementów, o których mowa w ust. 2, stosuje się przepis art. 8 ust. 2.

4. Prezes UKE na podstawie wniosku o zmianę wpisu dokonuje zmiany wpisu w rejestrze PT albo rejestrze JST i wystawia aktualne zaświadczenie w trybie, o którym mowa w art. 11.

5. Jeżeli dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 w zakresie firmy lub adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej, zostały zmienione w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej, Prezes UKE z urzędu dokonuje zmiany wpisu w rejestrze PT i wystawia aktualne zaświadczenie w trybie, o którym mowa w art. 11.

6. Jeżeli dane, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1 w zakresie firmy, siedziby i adresu lub pkt 2 w zakresie oznaczenia formy prawnej, zostały zmienione w Krajowym Rejestrze Sądowym, Prezes UKE z urzędu dokonuje zmiany wpisu w rejestrze PT i wystawia aktualne zaświadczenie w trybie, o którym mowa w art. 11.

1. Aktualizacja wpisu do rejestru. Przepis art. 12 p.k.e. reguluje kwestie związane ze zmianą wpisów w rejestrze PT oraz rejestrze JST. W przypadku gdy nastąpiła zmiana danych określonych w art. 6 ust. 1 albo w art. 7 ust. 1 p.k.e., podmiot wpisany do rejestru PT albo rejestru JST jest obowiązany w terminie 14 dni od dnia zmiany danych złożyć wniosek do Prezesa UKE o dokonanie zmiany wpisu w odpowiednim rejestrze. Obowiązek przedsiębiorcy zgłoszenia zmiany

danych powstaje więc w chwili zmiany danych. Nie ma on natomiast obowiązku składania wniosku przed tymi zmianami. Z drugiej strony zmiany powinny być zgłoszone w nieprzekraczalnym terminie 14 dni od dnia zaistnienia zmiany. Wniosek o aktualizację danych, podobnie jak wniosek o wpis, składa się przy użyciu formularza elektronicznego zamieszczonego na PUE UKE w formie dokumentu elektronicznego opatrzonego kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (zob. uwagi do art. 17).

2. Wyjątek od obowiązku zgłoszenia zmiany danych. Artykuł 12 ust. 5 i 6 p.k.e. przewiduje wyjątki od obowiązku aktualizacji danych przez podmiot wpisany w rejestrze. Zgodnie z art. 12 ust. 5 p.k.e. w przypadku zmiany firmy lub adresu stałego miejsca wykonywania działalności gospodarczej lub zmiany adresu strony internetowej przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, ujawnionych w CEIDG, Prezes UKE z urzędu dokonuje zmiany w rejestrze PT i w terminie 7 dni od dokonania aktualizacji wystawia nowe zaświadczenie o wpisie do rejestru PT. W takim wypadku przedsiębiorca telekomunikacyjny jest zwolniony z obowiązku dokonania aktualizacji danych ujętych w rejestrze PT. Podobnie w przypadku przedsiębiorców wpisanych do KRS, Prezes UKE z urzędu dokonuje aktualizacji danych w zakresie firmy, siedziby i adresu oraz w zakresie oznaczenia formy prawnej, jeżeli dane te zostały zaktualizowane w tym rejestrze (art. 12 ust. 6 p.k.e.).
3. Zmiany podmiotowe w rejestrze PT. W przypadku zmiany przedsiębiorcy prowadzącego działalność telekomunikacyjną objętą zgłoszeniem należy zgłosić zaprzestanie działalności przez dotychczasowego przedsiębiorcę, a następnie dokonać nowej rejestracji. Nie jest natomiast dopuszczalne zgłoszenie zmiany podmiotu prowadzącego działalność w trybie art. 12 p.k.e. (S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 12, nt 3). W przypadku zmian podmiotowych wskazanych przez S. Piątka wydaje się, że należy dokonać rozróżnienia dwóch przypadków: sytuacji, w której zmiany podmiotowe wiążą się z sukcesją uniwersalną praw i obowiązków publiczno-prawnych dotychczasowego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego (np. na podstawie art. 494 lub art. 531 k.s.h.), oraz sytuacji, w której brak jest podstawy prawnej do sukcesji uniwersalnej. Przejście praw i obowiązków administracyjnych wymaga więc każdorazowo wyraźnego przepisu prawa (zob. wyrok NSA z 25.01.2017 r., II GSK 1502/15, LEX nr 2252111). W przypadku podziału spółek na podstawie art. 531 k.s.h. dodatkowym warunkiem sukcesji praw i obowiązków administracyjnych jest ich powiązanie ze składnikami majątku spółki dzielonej przydzielonymi danej spółce przejmującej w planie podziału (zob. postanowienie SN z 19.05.2016 r., III CZP 20/16, LEX nr 2075715).
4. Zmiany w zakresie prowadzonej działalności. W zakresie obowiązku dostosowania treści danych w rejestrze w części dotyczącej opisu prowadzonej działalności należy przyjąć, że dopiero zaniechanie zamiaru prowadzenia określonej działalności wymaga aktualizacji rejestru. Dokonanie rejestracji konieczne jest w przypadku podjęcia nowej działalności telekomunikacyjnej nieobjętej zgłoszeniem oraz zaprzestania prowadzenia zgłoszonej działalności. W przypadku czasowego zaprzestania prowadzenia działalności nie ma potrzeby aktualizacji rejestru.
5. Treść wniosku o zmianę wpisu oraz wezwanie do uzupełnienia braków. Wniosek o dokonanie zmiany wpisu w rejestrze, oprócz danych podlegających zmianie, powinien także zawierać numer z rejestru PT albo rejestru JST oraz odpowiednio oświadczenie, o którym mowa w art. 6 ust. 2 albo art. 7 ust. 2 p.k.e. (art. 12 ust. 2 p.k.e.). W przypadku gdy wniosek o wpis jest niekompletny, tj. nie zawiera wszystkich wymaganych danych lub oświadczeń, o których mowa w art. 6 ust. 2 lub art. 7 ust. 2 p.k.e., Prezes UKE powinien niezwłocznie, jednakże nie później niż przed

upływem 3 dni roboczych, wezwać wnioskodawcę do uzupełnienia wniosku w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpoznania (zob. uwagi do art. 8).

6. Ujawnienie zmian w rejestrze. Prezes UKE na podstawie wniosku dokonuje zmiany wpisu w rejestrze i wystawia aktualne zaświadczenie (art. 12 ust. 4 p.k.e.). Należy przyjąć, że do aktualizacji wpisu w rejestrze znajdzie zastosowanie termin określony w art. 8 ust. 1 p.k.e., tj. 3 dni roboczych od daty wpływu lub uzupełnienia wniosku (art. 8 ust. 1 p.k.e.). Do takiego wniosku prowadzi m.in. odesłanie w art. 12 ust. 3 p.k.e. do art. 8 ust. 2 p.k.e. W ciągu następnych 7 dni od dnia wpisu Prezes UKE powinien wydać z urzędu aktualne zaświadczenie o wpisie (art. 12 ust. 4 w zw. z art. 11 p.k.e.).
7. Sankcja karna. Niewypełnienie obowiązku złożenia wniosku o aktualizację danych w rejestrze PT podlega karze na podstawie art. 444 ust. 1 pkt 2 p.k.e. Nie jest przy tym jasne, dlaczego przepisy karne ograniczone zostały do przedsiębiorców telekomunikacyjnych, w sytuacji gdy obowiązek aktualizacji na podstawie art. 12 p.k.e. spoczywa również na jednostkach samorządu terytorialnego. Niewątpliwie stanowi to pewne uprzywilejowanie podmiotów publicznych (zob. uwagi do art. 444).

Wojciech Krupa

Art. 13. [Wykreślenie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru]

1. Prezes UKE wykreśla z rejestru PT przedsiębiorcę telekomunikacyjnego:

- 1) na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego;
- 2) w przypadku wydania decyzji o zakazie wykonywania działalności telekomunikacyjnej;
- 3) po uzyskaniu informacji z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej albo Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z tych rejestrów;
- 4) po uzyskaniu informacji o wydaniu prawomocnego orzeczenia zakazującego przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu prowadzenia działalności gospodarczej objętej wpisem;
- 5) w przypadku niewypełnienia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązków informacyjnych, o których mowa w art. 20 ust. 1, za 2 kolejne lata;
- 6) po upływie terminu zakończenia działalności wskazanego we wniosku o wpis przez przedsiębiorcę z państwa członkowskiego albo innego państwa określonego w art. 5 ust. 2.

2. Wykreślenie przedsiębiorcy z rejestru PT z powodów, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 5 i 6, następuje w drodze decyzji.

1. Odmowa wpisu do rejestru PT a wykreślenie z rejestru PT. Artykuł 13 p.k.e. reguluje przypadki, w których Prezes UKE wykreśla z rejestru PT podmiot wpisany do tego rejestru. Dotyczy on więc tych sytuacji, w których przedsiębiorca lub inny podmiot uprawniony do prowadzenia działalności gospodarczej został uprzednio wpisany do rejestru PT i uzyskał status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Powyższe przypadki należy odróżnić od sytuacji, w których Prezes UKE odmawia wpisu do rejestru PT podmiotowi, który nie był uprzednio wpisany do rejestru PT lub został z niego wykreślony. Podstawą do odmowy wpisu do rejestru PT są przepisy art. 43 ust. 3 pr. przed. oraz art. 16 p.k.e. (zob. uwagi do art. 8 oraz art. 16). Podmiot, któremu odmówiono wpisu do rejestru PT, nie uzyskał więc formalnie statusu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Natomiast podstawą do wykreślenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru PT jest komentowany art. 13 p.k.e., a działania Prezesa UKE są podejmowane wobec podmiotu, który posiada status przedsiębiorcy telekomunikacyjnego i na skutek wykreślenia z rejestru PT utraci ten status.

2. Forma wykreślenia z rejestru PT. W poprzednim stanie prawnym istniały rozbieżności co do prawnej formy działania organu prowadzącego rejestr w przypadku wykreślenia przedsiębiorcy z danego rejestru działalności regulowanej (zob. szerzej S. Piątek, *Prawo telekomunikacyjne. Komentarz...*, s. 184–185). W art. 13 p.k.e. ustawodawca przesądził, że czynność wykreślenia z rejestru w określonych przypadkach (wykreślenie na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, utrata statusu przedsiębiorcy oraz prawomocne orzeczenie o zakazie prowadzenia działalności gospodarczej objętej wpisem) następuje w drodze czynności materialno-technicznej, a w pozostałych przypadkach wymaga wydania decyzji administracyjnej. Wydaje się, że taki podział wiąże się z rozróżnieniem przypadków, w których wykreślenie z rejestru jest efektem dobrowolnej decyzji przedsiębiorcy o zaprzestaniu prowadzenia działalności telekomunikacyjnej, czy też w ogóle działalności gospodarczej, od przypadków, gdy wykreślenie jest elementem sankcji zastosowanej wobec danego podmiotu. W tym ostatnim przypadku, ponieważ wykreślenie z rejestru PT prowadzi do utraty uprawnień do legalnego wykonywania działalności telekomunikacyjnej wbrew woli przedsiębiorcy, rozstrzygnięcie w formie decyzji pozwala na kontrolę legalności działań podjętych przez organ prowadzący rejestr. Wyjątkiem jest prawomocne orzeczenie wobec przedsiębiorcy zakazu wykonywania działalności objętej wpisem, gdzie pierwotnie przepisy projektu Prawa komunikacji elektronicznej również przewidywały wydanie decyzji, ale finalnie ustawodawca przesądził, że w takim wypadku wykreślenie nie wymaga wydania decyzji.
3. Wykreślenie na wniosek przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. W przypadku gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny zaprzestał prowadzenia działalności telekomunikacyjnej objętej wpisem, jest on zobligowany złożyć wniosek o wykreślenie z rejestru PT. Szczegółowe zasady wykreślenia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru PT na jego wniosek reguluje art. 15 p.k.e. (zob. szerzej uwagi do art. 15).
4. Zakaz wykonywania działalności telekomunikacyjnej. Drugi przypadek dotyczy wydania wobec przedsiębiorcy telekomunikacyjnego decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej. Podstawę do wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej stanowi przepis art. 433 ust. 6 p.k.e. (zob. uwagi do art. 433). Należy przyjąć, że skutkiem wydania decyzji zakazującej wykonywania działalności telekomunikacyjnej nie jest wykreślenie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru PT, ale niezbędne jest wydanie przez Prezesa UKE odrębnej decyzji o wykreśleniu. Taki wniosek wynika zresztą wprost z art. 433 ust. 10 w zw. z art. 433 ust. 6 p.k.e. Warto przy tym zaznaczyć, że decyzji z art. 433 ust. 6 p.k.e. nadaje się rygor natychmiastowej wykonalności, a co za tym idzie – Prezes UKE może wydać decyzję o wykreśleniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru, zanim decyzja z art. 433 ust. 6 p.k.e. stanie się ostateczna. Decyzja z art. 433 p.k.e. określa czas, przez który przedsiębiorca nie może wykonywać działalności telekomunikacyjnej, a w konsekwencji nie może też uzyskać ponownego wpisu do rejestru PT (zob. szerzej uwagi do art. 16).
5. Utrata statusu przedsiębiorcy. Kolejny przypadek wykreślenia z rejestru PT dotyczy utraty przez podmiot wpisany do rejestru PT statusu przedsiębiorcy na skutek wykreślenia go z właściwego rejestru, tj. rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego lub Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej. Należy przy tym przyjąć, że chodzi o wykreślenie przedsiębiorcy z właściwego rejestru na skutek definitywnego zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej, a nie wykreślenie, które nastąpiło w efekcie przekształcenia danego przedsiębiorcy. Należy bowiem pamiętać, że skutkiem przekształcenia czy to przedsiębiorcy

prowadzącego działalność jako osoba fizyczna w jednoosobową spółkę kapitałową (zob. art. 15 ust. 1 pkt 2 u.CEIDG w zw. z art. 551 § 5 k.s.h.), czy to spółki prawa handlowego w inną spółkę prawa handlowego (zob. art. 552 w zw. z art. 551 § 1 k.s.h.) jest wykreślenie przekształcanego podmiotu z właściwego rejestru. Nowy podmiot przejmując jednak wszystkie prawa i obowiązki podmiotu przekształcanego, w tym jego uprawnienia administracyjnoprawne (zob. art. 553 i 584² k.s.h.). W konsekwencji należy przyjąć, że tego rodzaju zmiany podmiotowe po stronie przedsiębiorcy wykreślonego z rejestru wiążą się z kontynuacją działalności przez nowy podmiot, w tym sukcesją praw i obowiązków administracyjnoprawnych związanych z wpisem do rejestru działalności regulowanej (brak bowiem przepisu Prawa komunikacji elektronicznej, który wyłączałby taką sukcesję). Wydaje się więc, że nie ma podstaw do tego, aby spółka przekształcona dokonywała nowego wpisu w rejestrze PT, a jedynie winna ona zgłosić zmiany do rejestru PT w trybie art. 12 p.k.e., związane z dokonaniem przekształceniem. Obowiązek wydania decyzji o wykreśleniu z rejestru PT powstaje po stronie Prezesa UKE z chwilą powzięcia informacji z CEIDG lub z rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego o wykreśleniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z tych rejestrów (odnośnie do dostępu Prezesa UKE do innych rejestrów zob. uwagi do art. 5).

6. Orzeczenie zakazujące prowadzenia działalności objętej wpisem. Podstawą wykreślenia przedsiębiorcy z rejestru PT może być zarówno orzeczenie wydane w sprawie karnej, jak i wydane w innym trybie, np. administracyjnym czy cywilnym (zob. M. Sieradzka [w:] M. Zdyb, M. Sieradzka, *Ustawa o swobodzie działalności gospodarczej. Komentarz*, Warszawa 2013, s. 515). Jednocześnie musi mieć ono charakter prawomocny, a tym samym w przypadku, gdy źródłem zakazu będzie decyzja administracyjna, nie wystarczy jej wykonalność czy ostateczność, ale musi ona uzyskać przymiot prawomocności. Do decyzji zakazujących prowadzenia działalności należy więc zaliczyć także decyzje wydawane przez Prezesa UKE na podstawie art. 433 p.k.e. Trzeba jednak zaznaczyć, że decyzje Prezesa UKE stanowią podstawę do wykreślenia z rejestru na podstawie odrębnej podstawy prawnej, a tym samym nie znajdzie do nich zastosowania wymóg prawomocności. Przykładem przepisów, z których może wynikać sankcja w postaci zakazu prowadzenia określonej działalności, może być art. 41 § 2 k.k., zgodnie z którym: „Sąd może orzec zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej w razie skazania za przestępstwo popełnione w związku z prowadzeniem takiej działalności, jeżeli dalsze jej prowadzenie zagraża istotnym dobrom chronionym prawem”. Należy podkreślić, że wyrok wydany na podstawie art. 41 § 2 k.k. musiałby odnosić się bezpośrednio do działalności telekomunikacyjnej objętej wpisem do rejestru PT. Jak bowiem wskazano w wyroku SN z 27.04.2017 r., IV KK 113/17, LEX nr 2278316: „Zakaz prowadzenia określonej działalności gospodarczej związany jest zawsze z charakterem przypisanego czynu. Orzekając ten środek karny, należy zatem zawsze wskazać przedmiotowy zakres tego zakazu. Niedopuszczalne jest więc stwierdzenie jedynie, że orzeka się zakaz prowadzenia działalności gospodarczej”. Inne podstawy do orzeczenia zakazu wykonywania określonej działalności wynikają m.in. z art. 373 ust. 1 pr. up. oraz z art. 22 § 2 pkt 5 ustawy z 10.09.1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz.U. z 2024 r. poz. 628 ze zm.) (zob. szerzej S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 13, nt 6).
7. Niewykonanie obowiązków informacyjnych. Stosownie do art. 20 ust. 1 p.k.e. każdy przedsiębiorca telekomunikacyjny obowiązany jest do przedkładania Prezesowi UKE w terminie do 31 marca „danych za poprzedni rok kalendarzowy dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej, wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych oraz informacji o wysokości pozostałych na koncie środków z doładowań” (zob. szerzej uwagi do

art. 20). W przypadku gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny nie wypełni powyższego obowiązku informacyjnego przez dwa kolejne lata, podlega on wykreśleniu z rejestru PT. Zważywszy na charakter przepisu przewidującego sankcję za niewypełnienie obowiązku informacyjnego i zakaz rozszerzającej wykładni tego typu przepisów, należy przyjąć, że wykreślenie z rejestru PT dotyczy wyłącznie przypadku, gdy przedsiębiorca w ogóle nie przedłoży sprawozdania z prowadzonej działalności na podstawie art. 20 p.k.e. W przypadku gdy opóźni się on z realizacją tego obowiązku lub udzieli informacji niepełnych lub nieprawdziwych, Prezes UKE nie będzie mógł wykreślić podmiotu z rejestru. Dodatkowo aby móc zastosować powyższą sankcję, niezbędne jest, aby do niewykonania obowiązku doszło w dwóch kolejnych latach, a tym samym nawet wielokrotne niewykonanie obowiązku, jeżeli nie ma miejsca w dwóch następujących po sobie latach, nie stanowi podstawy do zastosowania sankcji z art. 13 ust. 1 pkt 5 p.k.e. Jak trafnie zauważa S. Piątek, przepis ten nie ma charakteru uznaniowego i w przypadku spełnienia przesłanek w nim określonych Prezes UKE jest obowiązany wykreślić dany podmiot z rejestru PT (zob. S. Piątek, *Prawo komunikacji...*, art. 13, nt 7). Można przyjąć, że przepis ten ma charakter porządkujący, gdyż w wielu wypadkach przedsiębiorcy, którzy nie prowadzą już działalności telekomunikacyjnej, nie składają wniosku o wykreślenie z rejestru PT.

8. Upływ terminu w przypadku czasowego świadczenia usług. Ostatnia z przesłanek uzasadniających wykreślenie przedsiębiorcy telekomunikacyjnego z rejestru PT odnosi się do przedsiębiorców z państw członkowskich albo państw, które zawarły z UE i jej państwami członkowskimi umowę regulującą swobodę świadczenia usług, którzy czasowo prowadzą na terytorium RP działalność telekomunikacyjną (zob. szerzej uwagi do art. 5). Jednym z elementów wpisu do rejestru PT w przypadku takich przedsiębiorców jest określenie planowanej daty zakończenia działalności (art. 6 ust. 1 pkt 6 p.k.e.). W razie upływu powyższej daty Prezes UKE jest zobligowany wykreślić danego przedsiębiorcę z rejestru PT. Nie ma przeszkód, aby tego rodzaju przedsiębiorca zagraniczny zmodyfikował planowaną datę zakończenia działalności, o ile taka zmieniona data nadal spełnia przesłanki uznania działalności tego podmiotu za czasową. Może on również podjąć stałą działalność na terytorium RP, np. poprzez utworzenie oddziału przedsiębiorcy zagranicznego. W takim wypadku wpisowi do rejestru PT będzie podlegał oddział przedsiębiorcy zagranicznego.

Wojciech Krupa

Art. 14. [Tryb wykreślenia z rejestru JST]

Prezes UKE wykreśla podmiot z rejestru JST:

- 1) na wniosek tego podmiotu;
- 2) w przypadku zniesienia podmiotu.

1. Forma prawna wykreślenia z rejestru JST. Inaczej niż w przypadku wykreślenia z rejestru PT, ustawodawca nie określił prawnej formy działania Prezesa UKE w przypadku wykreślenia z rejestru JST. Należy jednak przyjąć, że skoro nie zostało wskazane, iż wykreślenie z rejestru JST następuje w formie decyzji administracyjnej, tak jak to miało miejsce w art. 13 ust. 2 p.k.e., to Prezes UKE nie jest zobligowany do wydania decyzji o wykreśleniu jednostki samorządu terytorialnego i jego działanie przybiera formę czynności materialno-technicznej. Przepis art. 14 p.k.e. przewiduje dwa przypadki obligujące Prezesa UKE do wykreślenia jednostki samorządu terytorialnego z rejestru JST.

2. Wykreślenie na wniosek jednostki samorządu terytorialnego. Pierwszy przypadek wykreślenia jednostki samorządu terytorialnego z rejestru JST wiąże się z zaprzestaniem wykonywania przez taką jednostkę działalności w zakresie telekomunikacji. W takiej sytuacji na jednostce samorządu terytorialnego ciąży obowiązek złożenia wniosku o wykreślenie z rejestru JST (zob. szerzej uwagi do art. 15).
3. Wykreślenie w przypadku zniesienia jednostki samorządu terytorialnego. Drugi przypadek wykreślenia dotyczy sytuacji, w której jednostka samorządu terytorialnego została zniesiona. Przypadki zniesienia jednostek samorządu terytorialnego będą należały do sytuacji wyjątkowych, związanych najczęściej z przekształceniami ustrojowymi. Niemniej jednak w 2019 r., na mocy ustawy z 5.07.2018 r. o szczególnych rozwiązaniach dotyczących gminy Ostrowice w województwie zachodniopomorskim (Dz.U. poz. 1432) oraz wydanego na jej podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z 7.08.2018 r. w sprawie zniesienia gminy Ostrowice oraz ustalenia granic gminy Drawsko Pomorskie i gminy Złocieniec (Dz.U. poz. 1527), doszło do zniesienia gminy Ostrowice z przyczyn związanych z zadłużeniem tejże gminy. Nie wydaje się natomiast, że do wykreślenia w rejestrze JST prowadzi sytuacja, w której zniesieniu (względnie likwidacji) ulega wyodrębniona jednostka, za pośrednictwem której jednostka samorządu terytorialnego prowadzi działalność w zakresie telekomunikacji. Dotyczy to także tych przypadków, gdy działalność w zakresie telekomunikacji została powierzona bezpośrednio odrębnemu podmiotowi, w szczególności związkowi międzygminnemu utworzonemu na podstawie art. 64 u.s.g. Chociaż zgodnie z art. 65 u.s.g. związek posiada osobowość prawną i wykonuje zadania publiczne w imieniu własnym i na własną odpowiedzialność, to nie stanowi on odrębnej jednostki samorządu terytorialnego (zob. wyrok NSA z 24.02.2010 r., II FSK 1585/08, LEX nr 595838, w którym wskazano: „Związki międzygminne, chociaż tworzone są przez jednostki samorządu terytorialnego dla wspólnego wykonywania zadań publicznych, nie posiadają statusu jednostki samorządu terytorialnego”). W takim wypadku, o ile zniesienie (likwidacja) podmiotu nie wiąże się z zakończeniem wykonywania działalności w zakresie telekomunikacji, jednostka samorządu terytorialnego powinna dokonać odpowiedniej aktualizacji wpisu w rejestrze JST.

Wojciech Krupa

Art. 15. [Wniosek o wykreślenie z rejestru PT albo rejestru JST]

1. Jeżeli podmiot wpisany do rejestru PT albo rejestru JST zaprzestał wykonywania działalności objętej wpisem, jest obowiązany złożyć do Prezesa UKE wniosek o wykreślenie z rejestru PT albo rejestru JST w terminie 14 dni od dnia zaprzestania wykonywania tej działalności.
2. Wniosek o wykreślenie z rejestru zawiera numer z rejestru PT albo numer z rejestru JST oraz datę zaprzestania wykonywania działalności objętej wpisem.
3. Prezes UKE na podstawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, dokonuje wykreślenia wpisu z rejestru PT albo rejestru JST.
4. Wykreślenie wpisu z rejestru PT albo rejestru JST podmiotu do niego wpisanego nie oznacza usunięcia danych z rejestru PT albo rejestru JST.
5. W przypadku gdy podmiot wpisany do rejestru PT albo rejestru JST nie podjął wykonywania działalności objętej wpisem i nie zamierza wykonywać jej w przyszłości, przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

1. Wykreślenie z rejestru na wniosek. Artykuł 15 p.k.e. reguluje sposób wykonania obowiązku wykreślenia z odpowiednich rejestrów przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych oraz jednostki samorządu terytorialnego w przypadku zaprzestania przez te podmioty wykonywania działalności objętej wpisem. Wniosek o wykreślenie powinien być złożony w terminie 14 dni